

ஸெலினின்

நாட்டுப்புற ஏழை மக்களுக்கு

കാശ്മീര്

കാശ്മീര് സംസ്ഥാനത്തിന്റെ ഭൂമിശാസ്ത്രം, സാമൂഹികവും സാമ്പത്തികവും സാംസ്കാരികവും സാഹിത്യവും

ஸகத் தொழிலாளர்களே, ஒன்றுசேருங்கள்!

4

வி. இ. லெனின்

நாட்டுப்புற
ஏழை
மக்களுக்கு

1547

15/h

சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் எதை விரும்புகிறார்கள்
என்பது பற்றி விவசாயிகளுக்கான விளக்கம்¹

முன்னேற்றப் பதிப்பகம்

மாஸ்கோ • 1978

பதிப்பாளர் குறிப்பு

வி.இ. லெனினது நாட்டுப்புற ஏழை மக்களுக்கு என்னும் நூலின் இந்த மொழிபெயர்ப்பு, சோவியத் யூனியன் கம்யூனிஸ்டுக் கட்சி மத்தியக் கமிட்டியின் மார்க்சிய-லெனினியக் கழகம் வெளியிட்ட வி.இ.லெனின் நூல் திரட்டு, 5ஆம் ருஷ்யன் பதிப்பின் 7ம் தொகுதிப்படி செய்யப்பட்டுள்ளது.

மூன்றாவது பதிப்பு

சோவியத் நாட்டில் அச்சிடப்பட்டது

Λ $\frac{10102-412}{014(01)-78}$ 633-78

பொருளடக்கம்

1. நகரத் தொழிலாளிகளின் போராட்டம் 5
2. சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் எதை விரும்புகிறார்கள்? 9
3. செல்வமும் வறுமையும், நாட்டுப்புறத்திலுள்ள சொத்து உடையவர்களும் தொழிலாளிகளும். . . 28
4. நடுத்தர விவசாயி எந்த வழியை மேற்கொள்வது? சொத்துடைமையாளர்கள், பணக்காரர்கள் பக்கமாகச் சேர்வதா அல்லது தொழிலாளிகள், ஏழைகள் பக்கமாகச் சேர்வதா? 52
5. மக்கள் அனைவருக்கும், தொழிலாளர்களுக்கும் என்ன அபிவிருத்திகளைப் பெறுவதற்காக சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் பாடுபடுகிறார்கள்? 66
6. எல்லா உழவர்களுக்கும் சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் கொண்டுவர முயல்கின்ற அபிவிருத்திகள் எவை? 83
7. நாட்டுப்புறங்களில் வர்க்கப் போராட்டம் . . . 110
- “ஸர்யா” என்ற மாத சஞ்சிகையோடு இணைந்து “இஸ்க்ரா” என்ற செய்தித்தாளால் முன் வைக்கப்பட்ட ருஷ்ய சமூக-ஜனநாயகத் தொழிலாளர் கட்சியின் வேலைத்திட்டம் 121
- பதிப்பாளர் குறிப்புக்கள் 127

1. நகரத் தொழிலாளிகளின் போராட்டம்

நகரங்களில் தொழிலாளிகளின் கிளர்ச்சிகளைப் பற்றி உண்மையில் ஏற்கெனவே பல விவசாயிகள் கேள்விப்பட்டிருப்பார்கள். சிலர் தலைநகர்களுக்கும்,² தொழிற்சாலைகளுக்கும் சென்றிருப்பதால், போலீசாரால் கலகங்கள் என அழைக்கப்படுபவற்றைத் தாங்களே நேரில் கண்டிருப்பர். இக்கிளர்ச்சிகளில் பங்கு கொண்டதன் காரணமாக அதிகாரிகளால் அவர்களது கிராமங்களுக்குக் கடத்தப்பட்ட தொழிலாளிகளை வேறு சிலர் அறிவர். தொழிலாளிகளால் வெளியிடப்பட்ட துண்டுப் பிரசுரங்கள், அல்லது தொழிலாளிகளின் போராட்டத்தைப் பற்றிய பிரசுரங்களை மற்றும் சிலர் பார்த்திருப்பார்கள். நேரடி அனுபவமுள்ள மக்களிடமிருந்து நகரங்களில் நடைபெறும் நிகழ்ச்சிகள் பற்றிய செய்திகளை மட்டுமே இன்னும் சிலர் கேள்விப்பட்டிருப்பார்கள்.

முன்பெல்லாம் மாணவர்கள் மட்டுமே கலகம் செய்தனர். ஆனால் இப்போதோ, பெரிய நகரங்களிலெல்லாம் ஆயிரக்கணக்கான, பத்தாயிரக்கணக்கான தொழிலாளிகள் கிளர்ந்தெழுந்துள்ளனர். பெரும்பாலான சந்தர்ப்பங்களில் அவர்கள் தங்கள் எஜமானர்களை, அதாவது தொழிற்சாலைச் சொந்தக்காரர்களை எதிர்த்து, முதலாளிகளை எதிர்த்துப் போரிடுகின்றனர். தொழிலாளிகள் வேலை நிறுத்தங்களைப் பிரகடனம் செய்கின்றனர். தொழிற்சாலையிலுள்ள எல்லாத் தொழிலாளிகளும் ஒரே நேரத்தில் வேலையை நிறுத்திவிடுகின்றனர்; மற்றும் கூலி உயர்வைக்

கோருகின்றனர்; ஒரு நாளில் பதினேரு மணி அல்லது பத்து மணி நேரம் தங்களை வேலை வாங்கக்கூடாது என்றும், எட்டு மணி நேரம் மட்டுமே வேலை வாங்க வேண்டும் என்றும் கோருகின்றனர். தொழிலாளியினுடைய வாழ்க்கையின் சுமையைக் குறைக்கக் கூடிய வேறு சிலவற்றையும் கூடத் தொழிலாளிகள் கோருகின்றனர். தொழிற்சாலைகளில் வேலை நிலைமைகள் நல்லதாக இருக்கவேண்டும் என்று விரும்புகின்றனர். தொழிலாளிகளின் அங்கங்களுக்குச் சேதம் ஏற்படாமல் தடுக்க, இயந்திரங்கள் விசேஷச் சாதனங்களால் பாதுகாக்கப்படவேண்டுமென்று விரும்புகின்றனர். தங்களின் குழந்தைகள் பள்ளிக்குச் செல்லும் வசதியை விரும்புவதோடு, மருத்துவமனைகளில் நோயுற்றோருக்குத் தக்க சிகிச்சை செய்யப்படவேண்டும் எனவும் விரும்புகின்றனர்; மேலும் தொழிலாளிகள் வசிக்கும் இல்லங்கள், பன்றிக் கொட்டில்கள் போலிருக்கும் நிலை போய் மாறாக மனிதர் வாழும் வீடுகளாக இருக்கவேண்டும் என விரும்புகின்றனர்.

தொழிலாளிகள் போராட்டத்தில் போலீசார் குறுக்கிடுகின்றனர். போலீசார் தொழிலாளிகளைப் பிடித்துச் சிறையில் தள்ளுகின்றனர், எவ்வித வழக்கு விசாரணையுமில்லாமல் அவர்களுடைய கிராமங்களுக்கு, ஏன், சைபீரியாவுக்குக் கூடக் கடத்துகின்றனர். வேலை நிறுத்தங்களையும் தொழிலாளர் கூட்டங்களையும் தடைசெய்யும் சட்டங்களை அரசாங்கம் நிறைவேற்றியுள்ளது. ஆனால் போலீசாரை எதிர்த்தும், அரசாங்கத்தை எதிர்த்தும் தொழிலாளிகள் போராட்டம் நடத்துகின்றனர். தொழிலாளிகள் கூறுகின்றனர்: கோடிக்கணக்கான தொழிலாளி மக்களாகிய நாங்கள் நீண்ட காலமாக முதுகு வணங்கி இருந்து விட்டோம்! நீண்ட காலமாக நாங்கள் பணக்காரர்களுக்காக உழைத்தோம், ஆனால் நாங்கள் வறியவர்களாகவே இருந்து வருகிறோம்! எங்களைக் கொள்ளையிட அவர்களை நாங்கள் நீண்ட காலமாக அனுமதித்து விட்டோம்! நாங்கள் சங்கங்களில் ஒன்றுசேர விரும்புகிறோம், எல்லாத் தொழிலாளிகளையும் ஒரு மாபெரும் தொழிலாளிகள் சங்கத்தில் (தொழிலாளிகள் கூட்சியில்) ஒன்று திரட்டவும், நல்வாழ்வுக்காக ஒன்றுசேர்ந்து பாடுபடவும் நாங்கள்

விரும்புகிறோம். இப்போது இருப்பதைவிட புதியதான மேலான சமூக அமைப்பைப் பெற நாங்கள் விரும்புகிறோம்; இப்புதிய மேலான சமூகத்தில் பணக்காரர்களோ ஏழைகளோ இருக்கக் கூடாது; எல்லோரும் உழைக்க வேண்டும். விரல்விட்டு எண்ணக்கூடிய சில பணக்காரர்கள் அல்ல, எல்லா உழைப்பாளிகளும் பொது உழைப்பின் பலன்களை நுகர்தல் வேண்டும். இயந்திரங்களும், இதர முன்னேற்றங்களும் லட்சக்கணக்கான, கோடிக்கணக்கான மக்களைச் சுரண்டுவதன்மூலம் சிலர் பணக்காரர்கள் ஆவதற்கு உதவக்கூடாது. அவை, எல்லா மக்களினதும் வேலைச் சமையைக் குறைக்க உதவ வேண்டும். இந்தப் புதிய, மேலான சமுதாயம், சோஷலிஸ்டிச் சமுதாயம் எனப்படுகிறது. இந்த சமுதாயத்தைப் பற்றிய போதனை சோஷலிஸம் எனப்படும். இம்மேம்பாடான சமுதாய அமைப்பைப் பெற வேண்டிப் போராடுகிற தொழிலாளிகள் சங்கங்கள் சமூக-ஜனநாயகக் கட்சிகள் எனப்படுகின்றன. கிட்டத்தட்ட எல்லா நாடுகளிலும் (ருஷ்யாவையும் துருக்கியையும் தவிர) இவற்றைப் போன்ற கட்சிகள் வெளிப்படையாக இயங்குகின்றன. நம் தொழிலாளிகளும், படித்த ஜனப்பகுதியின் மத்தியிலே தோன்றியுள்ள சோஷலிஸ்டுகளோடு சேர்ந்து, அதைப் போன்ற கட்சியை அமைத்துள்ளனர்; அது தான் ருஷ்யாவின் சமூக-ஜனநாயகத் தொழிலாளர் கட்சியாகும்.

அக்கட்சியை அரசாங்கம் கொடுமைப்படுத்துகின்றது; ஆனால் எவ்விதத் தடைகள் இருந்தபோதிலும் கட்சி மறைமுகமாக இயங்குகிறது. பத்திரிகைகளையும் பிரசுரங்களையும் வெளியிடுகிறது. இரகசியமான சங்கங்களை அமைக்கிறது. தொழிலாளிகள் மறைவாகக் கூடுவது மட்டுமின்றிக் கும்பல் கும்பல்களாகத் தெருக்களிலும் வந்து தங்கள் கோஷங்களைத் தாங்கியுள்ள பதாகைகளைப் பறக்க விடுகின்றனர்; அப்பதாகைகளில் கீழ்க்கண்டவை பொறிக்கப் பட்டிருக்கின்றன: “எட்டு மணி-நேரவேலை-நாள் நீடு வாழ்க! விடுதலை நீடு வாழ்க! சோஷலிஸம் நீடு வாழ்க!”. இதற்காக அரசாங்கம் தொழிலாளர்களை மிருகத்தனமாகக் கொடுமைப்படுத்துகிறது. தொழிலாளர்களைச் சுட்டுத் தள்ளுவதற்குத் துருப்புக்களைக் கூட அனுப்புகிறது. யரோஸ் லாவ், பீட்டர் ஸ்பர்க், ரீகா, ரஸ்தோவ், ஸ்லாதோவுஸ்ட்

ஆகிய இடங்களில், ருஷ்யத் தொழிலாளிகளை, ருஷ்யப் படையாட்களே கொன்றனர்.*

ஆனால் தொழிலாளிகள் சரணடையவில்லை. அவர்கள் தொடர்ந்து போரிடுகிறார்கள். அவர்கள் கூறுகிறார்கள்: கொடுமைப்படுத்தலோ, சிறைச்சாலையோ, நாடு கடத்தலோ, கடும் உழைப்பு சிறைத் தண்டனையோ, மரணமோ, எதுவும் எங்களை அச்சுறுத்தாது. எங்கள் குறிக்கோள் நியாயமானது. உழைப்பாளி மக்கள் அனைவருடைய விடுதலைக்காகவும், இன்ப வாழ்வுக்காகவும் நாங்கள் போராடுகின்றோம். கோடிக்கணக்கான மக்களை அதிகார துஷ்பிரயோகம், ஒடுக்குமுறை மற்றும் வறுமையிலிருந்து விடுவிக்க நாங்கள் போராடுகிறோம். தொழிலாளிகள் மேலும் மேலும் அதிகமாக வர்க்க உணர்வு பெற்றுவருகிறார்கள். எல்லா நாடுகளிலும் சமூக-ஜனநாயக வாதிகளின் எண்ணிக்கை விரைவாகப் பெருகி வருகிறது. எவ்வளவு கொடுமைப்படுத்தல்கள் இருந்தபோதிலும் நாம் வெற்றி பெற்றே தீருவோம்.)

இந்த சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் யார் என்றும், அவர்கள் எதை அடைய விரும்புகிறார்கள் என்றும், மக்களுக்கு இன்பகரமான வாழ்வை பெற்றுத்தரும் பணியில் சமூக-ஜனநாயகவாதிகளுக்கு உதவ நாட்டுப்புறத்தில் என்ன செய்யப்படவேண்டும் என்றும் நாட்டுப்புற ஏழை மக்கள் தெளிவாகப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும்.)

* 1905ம் ஆண்டுப் பதிப்பில் “வெளியிடுகிறது” என்ற சொல்லிலிருந்து “கொன்றனர்” என்ற சொல்வரை உள்ள வாசகத்தின் இடத்தில் பின்வரும் வாசகம் சேர்க்கப் பட்டது: “பேச்சுச் சுதந்திரம், கூட்டங்கூடும் சுதந்திரம், தனிநபருக்குச் சட்டப் பாதுகாப்பு ஆகியவை அளிப்பதாக இப்போது அரசாங்கம் வாக்குறுதி தந்திருக்கிறது. ஆனால் இந்த வாக்குறுதி ஏமாற்று என்று தெரிந்து விட்டது. போலீசார் மறுபடியும் கூட்டங்களைக் கலைக்க ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். தொழிலாளர் செய்தித் தாள்கள் மீண்டும் மூடப்பட்டுவிட்டன. சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் இன்னும் பிடித்துச் சிறையில் அடைக்கப் படுகிறார்கள். கிரோன்ஷ் தாத்திலும், ஸெவாஸ்தோபலிலும், மாஸ்கோவிலும், காக்கஸஸிலும், தெற்கேயும், ருஷ்யா முழுவதிலுமே விடுதலைப் போராட்ட வீரர்கள் சுட்டுத்தள்ளப்பட்டனர்.”—ப-ர்.

2. சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் எதை விரும்புகிறார்கள்?

ருஷ்ய சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் முதன் முதலாக அரசியல் சுதந்திரத்தைப் பெறப் பாடுபடுகின்றனர். புதிய, மேலான சோஷலிச சமூக அமைப்பிற்கான போராட்டத்தில், வெளிப்படையாகவும், விரிவாகவும் ருஷ்யத் தொழிலாளிகள் எல்லோரையும் ஒன்றுபடுத்துவதற்கு, அரசியல் சுதந்திரம் அவர்களுக்குத் தேவை.

அரசியல் சுதந்திரம் என்பது என்ன?

இதைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமானால், தான் இப்போது அனுபவித்துவரும் சுதந்திரத்தைப் பண்ணை அடிமை முறையோடு விவசாயி முதலில் ஒப்பிட்டு பார்க்க வேண்டும். பண்ணை அடிமை முறையின் கீழ் நிலப்பிரபு வினுடைய உத்தரவில்லாமல் திருமணம் செய்துகொள்ள விவசாயிக்கு உரிமை இல்லை. இன்றோ யாருடைய உத்தரவும் இல்லாமல் திருமணம் செய்துகொள்ள விவசாயிக்குச் சுதந்திரம் உண்டு. பண்ணை அடிமை முறையில், நிலப்பிரபுவின் மேலாளர் குறிப்பிடும் நாட்களில் உழவன் நிலப்பிரபுவுக்கு வேலை செய்யக் கடமைப்பட்டவன். இன்றோ யாரிடம் வேலை செய்யலாம் என்றும் எந்த நாட்களில் செய்யலாம் என்றும், எந்த ஊதியத்திற்குச் செய்யலாம் என்றும் தீர்மானிக்க விவசாயிக்குச் சுதந்திரம் உண்டு. பண்ணை அடிமை முறையின்போது, நிலப்பிரபுவினுடைய உத்தரவில்லாமல் விவசாயி ஊரை விட்டு வெளியே செல்ல முடியாது. இன்றோ “மீர்” (கிராமப் பஞ்சாயத்து) போக அனுமதித்தால், அவன் தனது வரிகளில் ஏதும் பாக்கிவைக்காமல் இருந்தால், அவனுக்குப் பாஸ்போர்ட் கிடைக்குமானால், அவன் வேறிடம் செல்வதை கவர்னரோ, போலீஸ் அதிகாரியோ தடை செய்யாவிட்டால், தான் விரும்பும் இடத்துக்குப் போக விவசாயிக்குச் சுதந்திரம் உண்டு. ஆயினும், விரும்பிய இடத்திற்குச் செல்லும் முழுச் சுதந்திரம், இடத்தை மாற்றிக்கொள்ளும் முழுச் சுதந்திரம், இன்றுங்கூட விவசாயிக்கு இல்லை. விவசாயி, இன்னமும் அரைப் பண்ணை அடிமையாகவே இருக்கிறான். ஏன் ருஷ்ய விவசாயி இன்னமும் அரைப் பண்ணை அடிமையாக இருக்க

கிறான் என்பதையும், இந்நிலையை மாற்றிக்கொள்ள அவன் என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதையும் விரிவாகப் பின்னர் விளக்குவோம்.

பண்ணை அடிமை முறையில், நிலப்பிரபுவின் உத்தரவில்லாமல் சொத்துச் சேர்க்கும் உரிமையை உழவன் பெற்றிருக்கவில்லை; அவன் நிலம் வாங்க முடியாது. இன்றோ, எந்த விதமான சொத்தையும் வாங்க விவசாயிக்குச் சுதந்திரம் இருக்கிறது (ஆனால் “மீர்” என்னும் கிராமப் பஞ்சாயத்தை விட்டுப் போகும் முழுச் சுதந்திரம், தான் விரும்பியபடி தன் நிலத்தை விற்பனை செய்யவோ வினியோகிக்கவோவான முழுச் சுதந்திரம் விவசாயிக்கு இன்னும் இல்லை). பண்ணை அடிமை முறையில், நிலப்பிரபுவின் உத்தரவுப்படி விவசாயிக்குச் சாட்டையடித் தண்டனை கொடுக்கலாம். விவசாயி இன்றுவரை சாட்டையடி தண்டனையிலிருந்து விடுதலை பெறவில்லை என்றாலும், இப்போது விவசாயிக்கு அவனுடைய நிலப்பிரபுவின் உத்தரவால் சாட்டையடி கொடுக்க முடியாது.

இந்தச் சுதந்திரம் தான் குடியுரிமை என அழைக்கப்படுகிறது. குடும்ப விஷயங்களிலும், சொந்த விஷயங்களிலும், சொத்து பற்றிய விஷயங்களிலும் உள்ள சுதந்திரமாகும் இது. உழவனும் தொழிலாளியும் தங்கள் குடும்ப வாழ்வையும், சொந்த விஷயங்களையும் தாமே ஒழுங்குபடுத்திக் கொள்ளவும், தங்கள் உழைப்பைப் பிறருக்கு அளிக்கவும் (வேலைக்கு அமர்த்துவோரைத் தேர்ந்தெடுத்துக்கொள்வது) சொத்தைப் பைசல் செய்யவும் சுதந்திரம் (முழுமையாக இல்லாவிட்டாலும்) பெற்றுள்ளனர்.

ஆனால் ருஷ்யத் தொழிலாளிகளோ அன்றி ருஷ்ய மக்கள் அனைவருமோ, தங்கள் பொதுக் காரியங்களை ஒழுங்குபடுத்திக்கொள்ளும் சுதந்திரத்தை இது வரை அடையவில்லை. உழவர்கள் நிலப்பிரபுக்களின் பண்ணை அடிமைகளாக இருந்தது போல, மக்கள் அனைவரும் அரசாங்க அதிகாரிகளின் பண்ணை அடிமைகளாக உள்ளனர். தங்களது அரசாங்க அதிகாரிகளைத் தேர்ந்தெடுக்கும் உரிமை ருஷ்ய மக்களுக்கு இல்லை; நாடு முழுவதற்கும் சட்டமியற்றுவதற்குப் பிரதிநிதிகளைத் தேர்ந்தெடுக்கும் உரிமையும் இல்லை. அரசாங்க விவகாரங்களை விவாதிப்பதற்காகக்

கூட்டங்கூடும் உரிமை கூட ருஷ்ய மக்களுக்குக் கிடையாது. முன்பு விவசாயிகளின் சம்மதமின்றி நிலப்பிரபுக்கள் மேலாளரை நியமித்ததுபோல, நம் சம்மதமின்றி நம்மீது ஆதிக்கம் செலுத்த அதிகாரத்தில் அமர்த்தப்பட்டுள்ள அரசாங்க அதிகாரிகளின் அனுமதியில்லாமல்—பத்திரிகைகளையோ நூல்களையோ நாம் அச்சிட்டு வெளியிடக் கூட முடியாது, அரசாங்கம் முழுவதின் விவகாரங்களைப் பற்றி எல்லோரிடத்திலும் எல்லோருக்காகவும் பேச முடியாது!

விவசாயிகள் நிலப்பிரபுக்களின் அடிமைகளாக இருந்தது போல, இன்னும் ருஷ்ய மக்கள் அரசாங்க அதிகாரிகளின் அடிமைகளாக உள்ளனர். பண்ணை அடிமை முறையில் விவசாயிகளுக்கு குடியரிமை இல்லாதிருந்தது போல, ருஷ்ய மக்கள் இன்னும் அரசியல் சுதந்திரம் இல்லாமல் இருக்கின்றனர். அரசியல் சுதந்திரம் என்பது தங்களது பொது, மற்றும் அரசாங்க விவகாரங்களை ஒழுங்கு செய்து கொள்ள மக்களுக்குரிய சுதந்திரமாகும். அரசியல் சுதந்திரம் என்பது அரசாங்க டோவுக்கு*3 (நாடாளுமன்றம்) தங்கள் பிரதிநிதிகளைத் தேர்ந்தெடுக்க மக்களுக்கு உள்ள உரிமையாகும். மக்கள் தாங்களே தேர்ந்தெடுத்த இந்த அரசாங்க டோ (நாடாளுமன்றம்) தான் எல்லாச் சட்டங்களையும் விவாதித்து நிறைவேற்ற வேண்டும். அது தான் எல்லா வரிகளையும் நிர்ணயிக்க வேண்டும். அரசியல் சுதந்திரம் என்பது தங்களுக்கு வேண்டிய எல்லா அரசாங்க அதிகாரிகளையும் தாங்களாகவே தேர்வுசெய்யவும், அரசாங்க விவகாரங்கள் எல்லாவற்றையும் விவாதிக்க எல்லா வகைப்பட்ட கூட்டங்களையும் கூட்டவும், எவ்விதச் செய்தித்தாள்களையும் நூல்களையும் யாரிடமும் அனுமதி கேட்காமல் தாங்களே வெளியிடவும் மக்களுக்கு உள்ள உரிமையாகும்.

மற்ற ஐரோப்பிய மக்கள் எல்லோரும் அரசியல் சுதந்திரத்தை நீண்ட காலத்திற்கு முன்னரே போராடிப்

* இங்கேயும் கீழேயும், அதேபோல இப்பதிப்பின் 14, 16 பக்கங்களிலும் “அரசாங்க டோ” என்ற வார்த்தைகளுக்குப் பதில் 1905ம் ஆண்டுப் பதிப்பில் “பொது மக்கள் பிரதிநிதிகளின் சபை” என்ற சொற்கள் உபயோகிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.—ப-ர்.

பெற்று விட்டனர். துருக்கியிலும், ருஷ்யாவிலும் மட்டும்கூட மக்கள் முறையே சுல்தான் அரசாங்கத்திற்கும் ஜாரின் எதேச்சாதிகார அரசாங்கத்திற்கும் அரசியல் ரீதியில் அடிமைப்பட்டுக் கிடக்கின்றனர். ஜாரின் எதேச்சாதிகார மென்பது ஜாருடைய எல்லையற்ற ஆதிக்கமாகும். அரசாங்கத்தை அமைப்பதிலோ, அல்லது அரசாங்கத்தை நிர்வகிப்பதிலோ மக்களுக்கு எவ்விதப் பங்கும் இல்லை. ஜாரினால் அவரது தனிப்பட்ட, வரம்பில்லாத, எதேச்சாதிகார அதிகாரத்தினால் எல்லாச் சட்டங்களும் இயற்றப்படுவதோடு எல்லா அதிகாரிகளும் நியமிக்கப்படுகிறார்கள். ஆனால் எல்லா ருஷ்யச் சட்டங்களையும் எல்லா ருஷ்ய அதிகாரிகளையும் ஜார் தெரிந்துகூட இருக்கமுடியாது என்பது கூறாமலே விளங்கும். நாட்டில் நடப்பனவற்றையுங்கூட ஜாரினால் தெரிந்து கொள்ள முடியாது. மிகவும் செல்வந்தர்களான, உயர் குடும்பத்தில் உதித்த விரல்விட்டு எண்ணக்கூடிய சில அதிகாரிகளின் சித்தத்தை ஜார் அப்படியே ஊர்ஜிதம் செய்கிறார். எவ்வளவுதான் ஆசையிருந்தாலும், ஒரு மனிதனால் ருஷ்யா போன்ற பரந்த நாட்டை ஆள முடியாது. ருஷ்யாவை ஆள்வது ஜார் அல்ல. ஒரு தனிநபரின் எதேச்சாதிகாரம் என்று பேச்சு முறையில் சொல்லலாம்! விரல்விட்டு எண்ணக்கூடிய ஆகச் செல்வந்தர்களான, மிகவும் உயர்குடியில் பிறந்த அதிகாரிகளால் ருஷ்யா ஆளப்படுகிறது. இந்த விரல்விட்டு எண்ணக்கூடிய சிலர், எதை விரும்பிச் சொல்லுகிறார்களோ அதை மட்டுமே ஜார் தெரிந்துகொள்கிறார். விரல்விட்டு எண்ணக்கூடிய உயர்குடியைச் சேர்ந்த பிரபுவம்சத்தினரின் விருப்பத்திற்கு எதிராக எதையும் செய்ய ஜாருக்கு எவ்வித வாய்ப்பும் கிடையாது. ஜாரே ஒரு நிலப்பிரபு, பிரபுவம்சத்தினர். மிகச் சிறு வயதிலிருந்தே இந்த உயர்குடி மக்களிடையே தான் அவர் வாழ்ந்து வந்திருக்கிறார். அவரை வளர்த்தவர்களும், கல்வி கற்பித்தவர்களும் அவர்களேயாவர். இந்த உயர்குடிப் பிரபுவம்சத்தினருக்கும் பணக்கார நிலப்பிரபுக்களுக்கும், ஜார் தர்பாருக்கு வரும் மிகமிகப் பணம் படைத்த வியாபாரிகளில் சிலருக்கும், ருஷ்ய மக்களைப் பற்றி என்ன தெரியுமோ அது மட்டுமே ஜாருக்கும் தெரியும்.

ஒவ்வொரு வோலஸ்த்⁴(ஸ்தல) நிர்வாகக் காரியாலயத்தின் சவரிலும் ஒரே மாதிரியான படம் ஒன்று தொங்குவதை நீங்கள் காணலாம். முடிசூட்டு விழாவுக்காக வந்திருந்த வோலஸ்த் நிர்வாகிகளோடு பேசிக்கொண்டிருக்கும் ஜாரை (தற்போதைய ஜாரின் தந்தையாரான மூன்றாம் அலெக்ஸாந்தரை) அது சித்திரிக்கிறது. “உங்களது பிரபுவம்சத் தலைவர்களுக்குக்⁵ கீழ்ப்படியுங்கள்!” என்று ஜார் அவர்களுக்கு உத்தரவு இட்டுக்கொண்டிருக்கிறார். தற்போதைய ஜாரான இரண்டாம் நிக்கலாய் இதே சொற்களைத் திருப்பிச் சொல்லியிருக்கிறார். இவ்வாறு, பிரபுவம்சத்தினர் உதவியாலும், அவர்கள் மூலமாகவுமே நாட்டை ஆளமுடியும் என்பதை ஜார்கள், தாங்களாகவே ஒப்புக்கொள்ளுகின்றனர். பிரபுவம்சத்தினருக்கு விவசாயிகள் கீழ்ப்படிந்து நடக்குமாறு பணித்து ஜார் சொன்ன இந்தச் சொற்களை நாம் நன்றாக நினைவில் வைக்கவேண்டும். ஜாரின் ஆட்சி ஆகச் சிறந்த ஆட்சிமுறை என்று காட்டமுயல்வோர், மக்களுக்கு எவ்வகைப்பட்ட பொய்யைக் கூறுகிறார்கள் என்பதைத் தெளிவாகப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். அந்த ஆட்கள் கூறுகிறார்கள்: “வேறு நாடுகளில் அரசாங்கம் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறது; ஆனால் பணக்காரர்களே தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள்; அவர்கள் அநியாயமான முறையில் ஆள்வதோடு ஏழைகளை ஒடுக்குகிறார்கள். ருஷ்யாவிலோ அரசாங்கம் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டதல்ல; நாடு முழுவதையும் எதேச்சாதிகார ஜார் ஆள்கிறார். ஏழை, பணக்காரன் யாவருக்கும், மேலே ஜார் நிற்கிறார். ஜார் நியாயமுள்ளவர், ஏழை, பணக்காரன் என்ற வேறுபாடு இல்லாமல் ஒவ்வொருவருக்கும் நீதி வழங்குகிறார்”.

இதைப் போன்ற பேச்சு வெறும் பாசாங்கு ஆகும். நம் அரசாங்கத்தால் வழங்கப்படும் நீதி எத்தகையது என்பது ஒவ்வொரு ருஷ்யனுக்கும் தெரியும். ஒரு சாதாரணத் தொழிலாளியோ அல்லது பண்ணை உழைப்பாளியோ நம் அரசாங்கச் சபைக்கு அங்கத்தினராக வர முடியுமா என்பது ஒவ்வொருவருக்கும் தெரிந்ததே. மற்ற ஐரோப்பிய நாடுகளில் எல்லாம் தொழிற்சாலைகளில் வேலை செய்யும் தொழிலாளிகளும் வயல்களைப் பயிரிடும் பண்ணை ஆட்

களும் அரசாங்க டீமாக்களுக்கு (நாடாளுமன்றங்களுக்குத்) தேர்ந்தெடுக்கப்படுகின்றனர். தொழிலாளிகளுடைய துயரம் நிறைந்த நிலைமைகளை எல்லா மக்களுக்கும் முன்பு சுதந்திரமாக அவர்கள் எடுத்துச் சொல்லுகிறார்கள். ஒன்றுசேரும்படியும் மேலான வாழ்வுக்காகப் போராடும் படியும் தொழிலாளிகளுக்கு அவர்கள் அழைப்பு விடுக்கிறார்கள். மக்கள் பிரதிநிதிகளுடைய அப்படிப்பட்ட பேச்சுகளை எவனும் தடுக்கத் துணியவில்லை. எந்தப் போலீஸ் காரனும் அவர்கள் மீது விரல்கூட வைக்கத் துணியவில்லை.

ருஷ்யாவில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அரசாங்கம் இல்லை. அது பணக்காரர்களாலும் உயர்குடிப் பிறந்தோர்களாலும் ஆளப்படுகிறது என்பது மட்டுமல்ல, அவர்களுள் மிகவும் கீழ்த்தரமானவர்களால் ஆளப்படுகின்றது. ஜாரின் தர்பாரிலுள்ள மிகவும் சூழ்ச்சித் திறன் வாய்ந்த சதிகாரர்களால், மிகவும் சாமர்த்தியமாக ஏமாற்றுவோர்களால், பொய்யையும் அவதூறையும் ஜாரிடம் பரப்புகிறவர்களால், ஜாரை முகஸ்துதி செய்து இச்சகம் பேசுபவர்களால் ருஷ்ய நாடு ஆளப்படுகிறது. அவர்கள் நாட்டை இரகசியமாக ஆள்கிறார்கள்; என்னென்ன புதிய சட்டங்கள் தயாராகிவருகின்றன, எந்தப் போருக்கான ஏற்பாடுகள் நடக்கின்றன, என்ன புதிய வரிகள் வரப்போகின்றன, எவ்விதச் சேவைகளுக்காக எந்தெந்த அதிகாரிகளுக்குப் பரிசு வழங்கப் படுகிறது, எந்த அதிகாரிகள் வேலையிலிருந்து நீக்கப்படுகின்றனர் ஆகியவை மக்களுக்குத் தெரியாது; மக்களால் தெரிந்துகொள்ளவும் முடியாது.* வேறு எந்த நாட்டிலும், ருஷ்யாவில் இருப்பதுபோல இவ்வளவு பெரிய எண்ணிக்கையில் அதிகாரிகளின் கூட்டம் இல்லா வே இல்லை. ஊமையராய் உள்ள மக்களை, பெரிய அடர்ந்த காட்டினைப் போல, அதிகாரிகள் சூழ்ந்துள்ளனர். இக்காட்டின் வழியாகச் சாதாரண தொழிலாளி ஒருபோதும் கடந்து செல்ல முடியாது; ஒருபோதும் நியாயம் பெறவே முடியாது. அதிகாரிகளின் லஞ்சம், கொள்ளை, அதிகார துஷ்பிரயோகம் ஆகியவற்றைப் பற்றிய ஒரு சிறு குற்றச்

* 1905ம் ஆண்டுப் பதிப்பில் “முடியாது” என்ற சொல்லுக்குப் பிறகு பின்வரும் வாசகம் சேர்க்கப்பட்டது: “ஐப்பானுடன் போர்ப் பிரகடனம் செய்தது

சாட்டு கூட வெளி வருவதில்லை. ஒவ்வொரு குற்றச்சாட்டும், அரசாங்க அலுவலகச் சிவப்பு நாடா கடுமையால் அமிழ்த்தி மூடப்படுகிறது. தனி மனிதரின் குரல், மக்களனைவரிடம் என்றும் போய்ச் சேர்வதில்லை; இந்த இருண்ட காட்டினுள் அது அமிழ்ந்து போய் விடுகிறது; போலீஸ் சித்திரவதை அறையில் திணறடிக்கப்படுகிறது. மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்படாத, மக்களிடத்துப் பொறுப்பு ஏற்காத அதிகாரிகளின் பட்டாளம் அடர்த்தியான வலையைப் பின்னியுள்ளது; இந்த வலைக்குள் மக்கள் ஈக்களைப் போலத் தத்தளித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.*

ஜாரின் எதேச்சாதிகாரம் என்பது அதிகாரவர்க்கத்தினரின் எதேச்சாதிகாரமாகும். ஜாரின் எதேச்சாதிகாரம் என்னவென்றால், அதிகாரவர்க்கத்தை, குறிப்பாகப் போலீசாரை மக்கள் பிரபுத்துவ அமைப்பு முறையில் சார்ந்திருத்தலாகும். ஜாரின் எதேச்சாதிகாரம், போலீஸ் எதேச்சாதிகாரமாகும்.

யார்? அரசாங்கம். மஞ்சூரிய நிலத்திற்காக யுத்தம் செய்ய மக்கள் விரும்புகிறார்களா என்று அவர்களிடம் கேட்கப்பட்டதா? இல்லை, கேட்கப்படவில்லை. ஏனெனில் அரசுத் தலைவர் அதிகாரிகள் வாயிலாகவே மக்களை ஆள்கிறார். ஆக, அரசாங்கத்தின் குற்றத்தினால் மக்கள் கொடிய யுத்தத்தால் அழிவுக்கு உள்ளாக்கப்பட்டனர். லட்சக்கணக்கான இளம் படைவீரர்கள் கொல்லப்பட்டனர், அவர்களுடைய குடும்பங்கள் பாழாயின, ருஷ்யக் கப்பற்படை முழுவதும் நாசமாகிவிட்டது, ருஷ்யப் படைவீரர்கள் மஞ்சூரியா விலிருந்து விரட்டப்பட்டார்கள்; யுத்தம் முழுவதிலும் இரு நூறு கோடி ரூபிகள் செலவிடப்பட்டன (இரு நூறு கோடி ரூபிகள் என்றால் ருஷ்யாவிலுள்ள இரண்டு கோடிக் குடும்பங்கள் மீது தலைக்கு நூறு ரூபிகள் ஆகின்றன). மஞ்சூரிய நிலம் மக்களுக்கு வேண்டாம். மக்கள் யுத்தத்தை விரும்பவில்லை. அதிகாரவர்க்கத்தினரின் அரசாங்கமோ தன் இஷ்டப்படி மக்களை ஆண்டு, வெட்கக் கேடான, நாசகரமான, பாழ்படுத்துகிற இந்த யுத்தத்தை நடத்தும்படி அவர்களை நிர்ப்பந்தித்தது.”—ப-ர்.

* 1905ம் ஆண்டுப் பதிப்பில் இந்தச் சொற்களுக்குப் பிறகு இந்தக் குறிப்பு உள்ளது: “அதிகாரவர்க்கத்தினரின் இத்தகைய முழு ஆட்சி பியூரோக்ரட்டிக் ஆட்சி எனவும் அதிகாரவர்க்கம் அனைத்தும் பியூரோக்ரஸி எனவும் படும்.”—ப-ர்.

ஆகவே தான், ‘எதேச்சாதிகாரம் ஒழிக!’’, ‘அரசியல் சுதந்திரம் நீடுழி வாழ்க!’ என்ற கோஷங்கள் பொறித்த பதாகைகளைத் தாங்கிக்கொண்டு, தொழிலாளிகள் தெருக்களில் ஊர்வலமாக வருகின்றனர். எனவேதான், நகரத் தொழிலாளர்களின் இந்தப் போராட்ட கோஷங்களுக்குக் கோடிக் கணக்கான நாட்டுப்புற ஏழை மக்கள் ஆதரவு தருவதோடு இவற்றைத் தங்களின் போராட்ட கோஷங்களாக ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும். அவர்களைப் போலவே கொடுமைப்படுத்தல்களால் உறுதிதளராமல், பகைவனுடைய எந்த பயமுறுத்தலுக்கும் பலாத்காரத் துக்கும் அஞ்சாமல், ஆரம்பத் தோல்விகளால் தடைப்படாமல், விவசாயத் தொழிலாளர்களும் ஏழை விவசாயிகளும் ருஷ்ய மக்கள் அனைவரின் விடுதலைக்காகவும் நடத்தப்படும் ஒரு தீர்மானமான இந்தப் போராட்டத்தில் பங்கு கொள்ள முன்வர வேண்டும்; முதன்முதலாக மக்கள் பிரதிநிதிகளின் கூட்டத்தைக் கூட்டும்படி கோர வேண்டும். ருஷ்யா முழுவதிலும் மக்களே தங்களுடைய பிரதிநிதிகளைத் (உறுப்பினர்கள்) தேர்ந்தெடுக்கட்டும். அந்தப் பிரதிநிதிகள் உயர் பேரவையாகக் கூட்டும். அந்தச் சபை தேர்ந்தெடுத்த அரசாங்கத்தை ருஷ்யாவில் அமைக்கட்டும்; அதிகாரவர்க்கத்தினரையும் போலீசாரையும் பண்ணை அடிமை முறையில் சார்ந்திருப்பதிலிருந்து மக்களை விடுதலை செய்யட்டும்; தங்கள் விருப்பம்போல் கூட்டம் கூடும் உரிமையையும், பேச்சு உரிமையையும், பத்திரிகை நடத்தும் உரிமையையும் மக்கள் பெற வழி செய்யட்டும்.

—முதலும் முக்கியமானதுமாக அதைத்தான் சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் விரும்புகிறார்கள். அவர்களுடைய முதல் கோரிக்கையின், அதாவது அரசியல் சுதந்திரம் வேண்டும் என்ற கோரிக்கையின் பொருள் அதுவேயாகும்.*

* 1905ம் ஆண்டுப் பதிப்பில் இந்த வாக்கியத்தை அடுத்துப் பின்வரும் வாசகம் சேர்க்கப்பட்டது: ‘‘மக்கள் பிரதிநிதிகளை அரசாங்க டீமாவில் கூட்டுவதாகச் சர்க்கார் வாக்குறுதி அளித்தது. ஆனால் இந்த வாக்குறுதியால் அரசாங்கம் மக்களை மறுபடி ஏமாற்றிவிட்டது. அரசாங்க டீமா என்ற பெயரால் அது மக்களின் உண்மையான

அரசியல் சுதந்திரம், அரசாங்க டோமாவுக்கு (நாடாளுமன்றத்தைத்) தேர்ந்தெடுக்கும் சுதந்திரம், கூட்டங்களும் சுதந்திரம், பத்திரிகைச் சுதந்திரம் ஆகியவை, வறுமை

பிரதிநிதிகளை அல்ல, பொறுக்கி எடுக்கப்பட்ட அதிகாரவர்க்கத்தினரையும் பிரபுவம்சத்தினரையும் நிலப்பிரபுக்களையும் வணிகர்களையுமே கூட்ட விரும்புகிறது. மக்களின் பிரதிநிதிகள் சுதந்திரமாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட வேண்டும். ஆனால் அரசாங்கமோ சுதந்திரமான தேர்தல்களை அனுமதிப்பதில்லை, தொழிலாளர் செய்தித்தாள்களை மூடுகிறது, மகாநாடுகளுக்கும் கூட்டங்களுக்கும் தடை விதிக்கிறது, குடியானவர்கள் சங்கத்தைத் தொல்லைப் படுத்துகிறது, குடியானவர்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதிகளைக் கைது செய்து சிறையில் அடைக்கிறது. போலீசாரும் ஸெம்ஸ்துவோ தலைவர்களும் தொழிலாளர்களையும் குடியானவர்களையும் முன்போலவே எள்ளி நகையாடுகிறார்கள் என்றால் உண்மையான சுதந்திரத் தேர்தல்கள் நடக்க முடியுமா?

பிரபுவம்சத்தினரும் நிலப்பிரபுக்களும் வணிகர்களும் தொழிலாளர்களையும் குடியானவர்களையும் விட எண்ணிக்கையில் அதிகமாயில்லாதிருக்கும் பொருட்டு மக்கள் பிரதிநிதிகள் எல்லா மக்களிடையே இருந்தும் சம விகிதத்தில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட வேண்டும். பிரபுவம்சத்தினரும் வணிகர்களும் ஆயிரக் கணக்கானவர்கள். குடியானவர்களோ, கோடிக் கணக்கானவர்கள். ஆயினும் அரசாங்க டோமா என்ற பெயரால் சமமான தேர்தல்கள் இல்லாத கூட்டத்தை சர்க்கார் கூட்டுகிறது. அரசாங்கம் ஏற்படுத்தியிருக்கும் சூழ்ச்சிகரமான தேர்தல்கள் காரணமாக டோமாவில் அனேகமாக எல்லா இடங்களும் பிரபுவம்சத்தினருக்கும் வணிகர்களுக்கும் கிடைத்து விடும், தொழிலாளர்களுக்கும் குடியானவர்களுக்குமோ, பத்தில் ஒரு பிரதிநிதிஸ்தானம்கூடக் கிடைக்காது. இது பித்தலாட்ட டோமா. இது போலீஸ் டோமா. இது அதிகாரவர்க்கத்தினரதும் சீமான் களதும் டோமா. மக்கள் பிரதிநிதிகளின் உண்மையான சபைக்கு முழுமையான தேர்தல் சுதந்திரம் வேண்டும், எல்லா மக்களிடையே இருந்தும் சமமான தேர்தல்கள் நடத்தப் பெற வேண்டும். அதனால்தான் தொழிலாளி சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் சொல்லுகிறார்கள்: டோமா ஒழிக! பித்தலாட்டச் சபை ஒழிக! பிரபுவம்சத்தினரிடையேயும் வணிகர்களிடையேயும் இருந்து அல்ல, மக்கள் அனைவரிடையேயும் இருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதிகளின் உண்மையான, சுதந்திரமான சபையே எங்களுக்கு வேண்டும்! சர்வஜன அரசியல் நிர்ணய சபை எங்களுக்கு

யிலிருந்தும் ஒடுக்குதலிலிருந்தும் உழைப்பாளிகளை உடனே விடுவிக்காது என்பது நமக்குத் தெரியும். பணக்காரர்களுக்காகப் பாடுபட்டு உழைக்கும் சமையிலிருந்து நகர ஏழைகளையும், நாட்டுப்புற ஏழைகளையும் உடனே விடுவிக்க உடனடியான சாதனம் இல்லை. தொழிலாளி மக்கள் தங்களைத் தவிர வேறு யாரையும் எதிர்பார்த்து யாரிடத்திலும் நம்பிக்கை வைக்கவும் முடியாது. உழைப்பாளி, வறுமைப் பிடியிலிருந்து தானே தன்னை விடுவித்துக்கொள்ளாவிடில் வேறு யாரும் அவனை விடுவிக்கமாட்டார்கள். தங்களை விடுவித்துக் கொள்வதற்காக, ருஷ்யா முழுவதிலுமுள்ள தொழிலாளிகள் யாவரும், ஒரே சங்கத்தில், ஒரே கட்சியில் ஒன்றுபட வேண்டும். ஆனால் எதேச்சாதிகாரப் போலீஸ் அரசாங்கம் எல்லாக் கூட்டங்களையும், எல்லாத் தொழிலாளிச் செய்தித்தாள்களையும், தொழிலாளிப் பிரதிநிதிகளின் தேர்தலையும் தடை செய்யுமானால், கோடிக் கணக்கான தொழிலாளிகள் ஒன்றுசேர முடியாது. அப்படி ஒன்றுபடவேண்டுமானால் எல்லா வகையான சங்கங்கள் அமைப்பதற்கும் அவர்களுக்கு உரிமை வேண்டும்; ஐக்கியப்படுவதற்குச் சுதந்திரம் வேண்டும்; அவர்கள் அரசியல் சுதந்திரம் பெற்றிருக்க வேண்டும்.

அரசியல் சுதந்திரம் உழைப்பாளி மக்களை உடனேயே வறுமைப்பிடியிலிருந்து விடுவிக்காது, ஆனால் அது வறுமையோடு போராடுவதற்குத் தொழிலாளிகளுக்கு ஓர் ஆயுதத்தைத் தரும். வறுமையை எதிர்த்துப் போராட, தொழிலாளிகள் தாமே ஒன்றுசேர்வதைத் தவிர வேறு வழியில்லை; வேறு வழி இருக்கவும் முடியாது. அரசியல் சுதந்திரம் இல்லா விட்டால் கோடிக்கணக்கான மக்கள் ஒன்றுசேர்வதற்கு வாய்ப்பில்லை.

அரசியல் சுதந்திரத்தை மக்கள் போராடிப்பெற்ற ஐரோப்பிய நாடுகளிலெல்லாம், நீண்ட காலத்திற்கு முன்பே தொழிலாளிகள் ஒன்றுசேரத் தொடங்கி

வேண்டும். அதிகாரவர்க்கத்தினர் மக்கள் மீது ஆதிக்கம் செலுத்துவது இன்றி, அதிகாரவர்க்கத்தினர் மீது மக்களுக்கு முழு ஆதிக்கம் இருப்பது அப்போது தான் முடியும்!"

—பர்.

விட்டனர். நிலத்தையும், தொழிற்கூடங்களையும் சொந்தமாக வைத்திருக்காத தொழிலாளிகள், தங்கள் வாழ்நாள் முழுவதும் கூலிக்காகப் பிறருக்கு வேலை செய்யும் தொழிலாளிகள், பாட்டாளிகள் என்று ஐரோப்பா முழுமையிலும் அழைக்கப்படுகிறார்கள். ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னால், உழைப்பாளி மக்களை ஒன்றுசேரும்படி ஓர் அழைப்பு ஒலித்தது. “உலகத் தொழிலாளர்களே, ஒன்றுசேருங்கள்!” என்ற வார்த்தைகள் கடந்த ஐம்பதாண்டுக்காலத்தில் உலகம் முழுவதும், மீண்டும் மீண்டும் ஒலிக்கப்பட்டு எங்கும் வியாபித்தன. ஆயிரக்கணக்கான, லட்சக்கணக்கான தொழிலாளிக் கூட்டங்களில் திரும்பத்திரும்ப அவை ஒலிக்கப்படுகின்றன. பல்வேறு மொழிகளில் லட்சக்கணக்கான சமூக-ஜனநாயகப் புத்தகங்களிலும் பத்திரிகைகளிலும் நீங்கள் அவற்றைப் படிக்கலாம்.

லட்சோபலட்சம் தொழிலாளிகளை ஒரு சங்கமாக, ஒரு கட்சியாக இணைப்பது என்பது மிகவும் கடினமான ஒரு கடமை; அவ்வாறு செய்வதற்கு அவகாசமும், காரியத்தில் விடாப்பிடியும், விடாமுயற்சியும், அஞ்சாமையும் தேவை என்பது இயல்பே. இன்மையாலும் வறுமையாலும் தொழிலாளிகள் வருத்தி நசுக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்; முதலாளிகளுக்கும், நிலப்பிரபுக்களுக்கும் ஓயாது பாடுபட்டு உழைத்ததால் தொழிலாளர்கள் உணர்ச்சி மங்கியிருக்கிறார்கள். நிரந்தர ஓட்டாண்டிகளாக ஏன் இருக்கிறோம் என்பது பற்றியும் இதிலிருந்து எப்படி விடுபடுவது என்பது பற்றியும் எண்ணிப்பார்க்கக் கூடப் பெரும்பாலும் அவர்களுக்கு அவகாசம் இருப்பதில்லை. தொழிலாளிகள் ஒன்றுசேர்வதைத் தடுக்க எல்லாம் செய்யப்படுகின்றது; அரசியல் சுதந்திரம் இல்லாத ருஷ்யா போன்ற நாடுகளில் நேரான, மிருகத்தனமான பலாத்காரம் பிரயோகிக்கப்படுகிறது; மற்ற இடங்களில் சோஷலிஸ போதனையைப் பரப்பும் தொழிலாளிகளுக்கு வேலை தர மறுக்கப்படுகிறது; இறுதியாக, ஏமாற்றலும், கைக்கூலி கொடுத்தலும் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. ஆனாலும் வறுமையிலிருந்தும் ஒடுக்குமுறையிலிருந்தும் உழைப்பாளி மக்கள் அனைவரையும் விடுவிக்கும் மாபெரும் இலட்சியத்திற்காகப் போராடும் பாட்டாளி-தொழிலாளிகளை எந்த வித கொடுமைப்

படுத்தலாலும் பலாத்காரத்தாலும் தடுத்து நிறுத்தமுடியாது. சமூக-ஜனநாயகவாதிகளான தொழிலாளர்களின் எண்ணிக்கை இடைவிடாது பெருகி வருகிறது. உதாரணமாக, நம் அண்டை நாடான ஜெர்மனியில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அரசாங்கம் உள்ளது. முன்பு, ஜெர்மனியிலும் வரம்பில்லா எதேச்சாதிகார மன்னர் ஆட்சி இருந்தது. ஆனால் நீண்ட காலத்துக்கு முன்னரே, ஜம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்பே ஜெர்மானிய மக்கள் எதேச்சாதிகாரத்தை ஒழித்து விட்டு தங்கள் அரசியல் சுதந்திரத்தை வலுவந்த மாக வென்று எடுத்துக்கொண்டனர். ருஷ்யாவில் உள்ளதைப்போல, விரல்விட்டு எண்ணக்கூடிய சில அதிகாரிகளால் ஜெர்மனியில் சட்டங்கள் இயற்றப்படவில்லை, மக்கள் பிரதிநிதிகள் மன்றத்தால், நாடாளுமன்றத்தால், சட்டங்கள் இயற்றப்படுகின்றன. அதை ரைஹ்ஸ்டாக் என ஜெர்மானியர்கள் அழைக்கின்றனர். இம்மன்றத்திற்கு உறுப்பினர்களைத் தேர்ந்தெடுப்பதில் வயது வந்த ஆண்கள் அனைவரும் பங்கு கொள்கின்றனர். இதனால், சமூக-ஜனநாயகவாதிகளுக்கு எத்தனை வாக்குகள் கிடைத்தன என்பதைக் கணக்கிட வழி ஏற்படுகிறது. 1887ல் சமூக-ஜனநாயகவாதிகளுக்கு, மொத்த வாக்குகளில் பத்தில் ஒரு பகுதி கிடைத்தது. 1898ல் (ரைஹ்ஸ்டாக்கிற்குக் கடைசித் தடவை தேர்தல் நடந்தபோது) சமூக-ஜனநாயகவாதிகளுக்குக் கிடைத்த வாக்குகள் ஏறக்குறைய மும் மடங்காக உயர்ந்தன. இம்முறை மொத்த வாக்குகளில், நான்கில் ஒரு பகுதிக்கு மேலாக சமூக-ஜனநாயகவாதிகளுக்குக் கிடைத்தது. நாடாளுமன்றத் தேர்தலுக்கு நின்ற சமூக-ஜனநாயகக் கட்சி வேட்பாளர்களுக்கு வயது வந்த இருபது லட்சத்துக்கும் அதிகமான ஆண்கள் ஓட்டளித்தனர்*. ஜெர்மனியில் விவசாயத் தொழிலாளர்களிடையே சோஷலிஸம் இன்னும் விரிவாகப் பரவவில்லை, ஆனால் இப்போது அவர்களிடையே அது மிக விரைவாக முன்னேறி வருகிறது. பெருந்திரளான பண்ணை ஆட்களும், நாட்

* 1905ம் ஆண்டுப் பதிப்பில் இந்த வாக்கியத்தை அடுத்துப் பின்வரும் வாக்கியம் சேர்க்கப்பட்டது: "1903ம் ஆண்டில் முப்பது லட்சம் வயது வந்த ஆண்கள் சமூக-ஜனநாயகவாதிகளைத் தேர்ந்தெடுத்தார்கள்."—ப-ர்.

கூலிகளும், பஞ்சைகள் ஆகிவிட்ட ஏழை விவசாயிகளும் நகரத்தில் உள்ள தங்கள் சகோதரர்களுடன் ஒன்றுசேரும் போது, ஜெர்மானியத் தொழிலாளர்கள் வெற்றி பெற்று, வறுமையிலும் ஓடுக்குமுறையிலும் உழைப்பாளி மக்கள் அவதியுறாத ஓர் அமைப்பை நிலைநாட்டுவார்கள்.

மக்களை வறுமையிலிருந்து விடுவிக்க சமூக-ஜனநாயக வாதிகளான தொழிலாளர்கள் எம்முறையைக் கையாள விரும்புகிறார்கள்?

இதனை அறிந்துகொள்ள வேண்டுமானால், இன்றைய சமூக அமைப்பில் பெரும்பாலான மக்கள் வறுமையில் வாடுவதின் காரணத்தைத் தெளிவாகப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். செல்வம் கொழிக்கும் பட்டணங்கள் பெருகுகின்றன; கண்ணைப் பறிக்கும் கடைகளும், வீடுகளும் கட்டப்படுகின்றன; இருப்புப்பாதைகள் அமைக்கப்படுகின்றன; தொழிலிலும் விவசாயத்திலும் எல்லாவிதமான நவீன இயந்திரங்களும் பல அபிவிருத்திகளும் புகுத்தப் பட்டுள்ளன; ஆனால் கோடிக்கணக்கான மக்கள் வறுமையில் உழலுகிறார்கள், தங்கள் குடும்பங்கள் உயிர் பிழைத்திருக்க வேண்டிய அளவு மட்டுமாவது உணவு பெற, தங்கள் வாழ்நாள் முழுவதும் தொடர்ந்து பாடுபடுகின்றனர். அது மட்டுமல்ல: மேலும் மேலும் அதிகப்படியான மக்கள் வேலை இல்லாதவர்களாக ஆகின்றனர். நகரங்களிலும், நாட்டுப்புறங்களிலும், எவ்வித வேலையும் பெறமுடியாமல் திண்டாடுபவர்களின் எண்ணிக்கை அதிகமாகிக்கொண்டே வருகிறது. நாட்டுப்புறங்களில் அவர்கள் பட்டினிகிடக்கிறார்கள். நகர்களில் 'ஓடுகாலிகள்' மற்றும் 'வாழ்வகையற்றோர்' அணிகளைப் பெருக்க வைக்கிறார்கள். நகர்ப்புறங்களில் உள்ள குடைகுழிகளிலோ, மாஸ்கோவின் ஹித்ரோவ் சந்தையிலுள்ளவை போன்ற கோரமான சேரிகளிலும் நிலவறைகளிலுமோ விலங்குகளைப் போல அடைந்து கிடக்கிறார்கள்.

இது ஏன்? செல்வமும் ஆடம்பரப் பொருட்களும் பெருகுகின்றன. ஆயினும் இச்செல்வங்களை எல்லாம் தம் உழைப்பால் உண்டாக்கும் கோடிக்கணக்கான மக்கள் வறுமையிலும், இல்லாமையிலும் தவிக்கிறார்கள்! பட்டினியால் உழவர்கள் சாகிறார்கள்; தொழிலாளர் வேலை

இல்லாமல் அலைந்து திரிகிறார்கள்; இருந்தாலும் அயல் நாடுகளுக்கு, பத்து லட்சக் கணக்கான பூடுகள்* தானியத்தை வியாபாரிகள் ருஷ்யாவிலிருந்து ஏற்றுமதி செய்கின்றனர்; தொழிற்சாலைகளும் ஆலைகளும் மூடப்படுகின்றன; ஏனென்றால் சாமான்கள் விற்க வழியில்லை; அவைகளுக்குச் சந்தை இல்லை!

இதற்கெல்லாம் முதற் காரணம், மிகப் பெரும்பான்மையான நிலம், தொழிற்சாலைகள், ஆலைகள், தொழிற் கூடங்கள், இயந்திரங்கள், கட்டடங்கள், கப்பல்கள் ஆகியவை சில பணக்காரர்களுக்குச் சொந்தமாக இருப்பதாகும். இந்த நிலங்களிலும், இந்த ஆலைகளிலும், தொழிற் கூடங்களிலும் கோடிக்கணக்கான மக்கள் தொழில் புரிகிறார்கள்; ஆனால் அவை சில ஆயிரம் அல்லது பத்தாயிரம் பணக்காரர்களுக்கும், நிலப்பிரபுக்களுக்கும், வியாபாரிகளுக்கும், ஆலைச் சொந்தக்காரர்களுக்கும் சொந்தமாய் உள்ளன. கூலிக்காக, சம்பளத்துக்காக, ஒரு ரொட்டித் துண்டுக்காக மக்கள் அந்தப் பணக்காரர்களுக்கு வேலை செய்கின்றனர். உற்பத்தியாவதில், தொழிலாளிகள் உயிர் வாழ்வதற்கு அத்தியாவசியமான குறைந்தபட்சத் தேவையைத் தவிர மற்ற யாவையும் பணக்காரர்களுக்குப் போய்ச் சேருகிறது. அது அவர்களின் இலாபம் ஆகும்; அவர்களுடைய “வருமானம்” ஆகும். இயந்திரங்களைப் பயன்படுத்துவதாலும் உற்பத்தி முறைகளில் செய்யப்படும் அபிவிருத்திகளாலும் கிடைக்கிற பலன்கள் யாவும் நிலப்பிரபுக்களுக்கும், முதலாளிகளுக்கும் போய்ச்சேர்கின்றன. அவர்கள் அளவில்லாத செல்வத்தைக் குவிக்கின்றனர். அதே சமயத்தில் உழைப்பவர்களுக்குக் கிடைப்பது அற்பக் கூலியே. உழைப்பவர்கள் வேலைக்காக ஒன்று திரட்டப்படுகின்றனர். பெரிய பண்ணைகளிலும், பெரிய ஆலைகளிலும் பல நூறு, ஏன், சில சமயங்களில் பல ஆயிரம் தொழிலாளிகள் வேலைக்கு அமர்த்தப்படுகின்றனர். இவ்வாறு உழைப்பு ஒன்றுசேர்க்கப்படுவதாலும், வெவ்வேறு விதமான இயந்திரங்கள் பயன்படுத்தப்படுவதாலும்

* 16.38 கிலோகிராம் எடை கொண்ட ருஷ்ய அளவு.—ப-ர்.

உழைப்பின் உற்பத்தித் திறன் அதிகரிக்கிறது; முன்பு இயந்திரங்களின் உதவி இல்லாமல் டஜன் கணக்கான தொழிலாளர்கள் தனித்தனியே உற்பத்திசெய்ததைவிட மிக அதிகமான அளவு ஒரு தொழிலாளி இன்று உற்பத்தி செய்கிறான். ஆனால் அதிக உற்பத்தி திறன் கொண்ட உழைப்பின் பலன் எல்லா உழைப்பாளிகளுக்கும் கிடைப்ப தில்லை; அந்தப் பலன் ஒரு சில பெரும் நிலச் சொந்தக் காரர்களுக்கும் வியாபாரிகளுக்கும் தொழிலதிபர்களுக் கும் கிடைக்கிறது.

நிலப்பிரபுக்களும் வியாபாரிகளும் மக்களுக்கு “வேலை தருகிறார்கள்” என்றும், ஏழைகளின் வருவாய்க்கு “வழி செய்கிறார்கள்” என்றும் அடிக்கடி நாம் கேள்விப்படு கிறோம். எடுத்துக்காட்டாக, அண்டையிலுள்ள ஆலையோ அல்லது பக்கத்திலுள்ள எஸ்டேட்டோ வட்டார உழவர் களைப் “பராமரிக்கிறது” எனச் சொல்லப்படுகிறது. ஆனால் உண்மை என்னவெனில், தொழிலாளர்கள் தங்கள் உழைப்பின் மூலம், தங்களைப் பராமரித்துக் கொள்வதோடு, வேலை செய்யாதவர்களான எல்லோரையும் பராமரிக்கின்றனர். நிலப்பிரபுவின் நிலத்திலோ, தொழிற்சாலை யிலோ, இருப்புப் பாதையிலோ வேலை செய்வதற்குரிய அனுமதிக்கு மாற்றாக, தொழிலாளர்கள் தாங்கள் உயிர் வாழ்வதற்கான அற்பக் கூலியை மட்டுமே பெற்றுக் கொண்டு, தாங்கள் உற்பத்தி செய்வது எல்லாவற்றையும் சொந்தக்காரனுக்கு இனாமாகக் கொடுத்து விடுகிறார்கள். ஆகவே, உண்மையில், நிலப்பிரபுக்களும் வியாபாரிகளும் தொழிலாளிகளுக்கு வேலை தருவதில்லை; மாறாகத் தங்கள் உழைப்பின் பெரும் பகுதியை இனமாக வழங்குவதன் மூலம், தொழிலாளர்களே தங்கள் உழைப்பால் எல்லோ ரையும் காப்பாற்றுகின்றனர்.

மேலும், எல்லா நவீன ராஜ்யங்களிலும், மக்களின் வறுமைக்குக் காரணம் என்னவென்றால், சந்தைக்காக, விற்பனைக்காக எல்லா வகைப்பட்ட பொருள்களையும் தொழிலாளிகள் உற்பத்தி செய்வதேயாகும். ஆலைச் சொந்தக்காரரும் கம்மியரும், நிலப்பிரபுவும் பணக் கார விவசாயியும் விற்பனைக்காக, பணம் சம்பாதிப்பதற்காகப் பொருள்களை உற்பத்தி செய்கிறார்கள், கால் நடைகளை

வளர்க்கிறார்கள், தானியத்தை விதைத்து அறுவடை செய்கிறார்கள். இப்போது எங்கும் பணம் மிக முக்கியமான சக்தியாக மாறிவிட்டது. மனித உழைப்பால் உற்பத்தி செய்யப்படும் எல்லாப் பொருள்களும் பணத்திற்காகப் பரிமாற்றம் செய்யப்படுகின்றன. பணத்தைக் கொண்டு எதை வேண்டுமானாலும் வாங்கலாம். பணத்தைக் கொண்டு, ஒரு மனிதனைக் கூட விலைக்கு வாங்கலாம்; அதாவது பணம் படைத்த ஒருவன் பணம் இல்லாத ஒருவனைத் தனக்கு வேலை செய்யுமாறு கட்டாயப்படுத்தலாம். முன்பெல்லாம் நிலமே மிக முக்கியமான சக்தியாக இருந்தது—அது பண்ணையடிமை முறையின் போது இருந்த நிலைமை; எவனுக்கு நிலம் உரிமையாய் இருந்ததோ அவனுக்கு, அதிகாரமும் செல்வாக்கும் இருந்தன. ஆனால் இன்றைக்கு, பணம், மூலதனம், மிக முக்கியமான சக்தியாக மாறிவிட்டது. பணத்தினால் எவ்வளவு நிலம் வேண்டுமோ அவ்வளவும் வாங்கலாம், நிலம் இருந்தாலும், பணம் இல்லாவிட்டால் அதிகமாக ஒன்றும் செய்துவிட முடியாது; கலப்பை அல்லது பிற கருவிகள் வாங்கவோ, கால் நடைகள் வாங்கவோ, ஆடைகளையும் வேறு பலவகை நகர்ப் பொருள்களையும் வாங்கவோ, பணம் இல்லாமல் முடியாது. வரிகள் செலுத்துவதைப் பற்றியோ சொல்லவே வேண்டியதில்லை. பணத்திற்காக அநேகமாய் எல்லா நிலச்சொந்தக்காரர்களும் தங்கள் நிலங்களை வங்கிகளில் அடகு வைத்துவிட்டார்கள். பணம் பெறுவதற்காக அரசாங்கம் உலகம் முழுவதிலும் உள்ள பணக்காரர்களிடமும் வங்கி அதிபர்களிடமும் கடன் வாங்குகிறது. அந்தக் கடன்களுக்கு வட்டியாக பல கோடி ரூபிள்களை ஒவ்வொரு வருடமும் கட்டுகிறது.

பணத்திற்காகவே எல்லாரும் இன்று ஒருவருடன் ஒருவர் கடுமையாகப் போராடி வருகின்றனர். ஒவ்வொருவரும் குறைந்த விலைக்கு வாங்கி அதிக விலைக்கு விற்க முயல்கின்றனர்; ஒவ்வொருவரும் மற்றவரைப் போட்டியில் வெல்லவும் அதிகமாகப் பொருள்களை விற்கவும் முனைகின்றனர்; போட்டியாக விலை குறைக்கின்றனர்; மற்றவரிடம் இலாபம் தருகிற சந்தையையும், இலாபம் கொடுக்கிற பேரத்தையும் சொல்லாமல் மறைக்கின்றனர். பணத்துக்கான இந்தப் பொதுவான முட்டிமோதலில் கைவினைஞர்

அல்லது சிறு விவசாயி போன்ற சின்ன ஆட்கள் எல்லோரையும் விடத் தொல்லையுறுகிறார்கள். பெரிய பணம் படைத்த வியாபாரியாலோ அல்லது பணம் படைத்த விவசாயியாலோ போட்டியில் எப்பொழுதும் தோற்கடிக்கப்படுகிறார்கள். அவர்களுக்கு எப்போதுமே சேமிப்பு இருப்பதில்லை; ஏதோ கைக்கும் வாய்க்கும் கிட்டியதை வைத்து அவர்கள் வாழ்கிறார்கள், ஒவ்வொரு இடர்ப்பாடு அல்லது விபத்து ஏற்படும்போது தங்களது கடைசி உடைமைவரை அடகு வைக்கவும், உழவுக் காண்நடைகளை அடிவிலைக்கு விற்கவும் வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்படுகிறது. குலாக்⁷ மற்றும் கடுவட்டியாளர் ஆகியோரின் இறுக்கமான பிடிக்குள் இந்த ஏழைகள் ஒரு முறை சிக்கிக்கொண்டால், அவ்வலையில் இருந்து தப்பிவருவது அபூர்வமே. பெரும்பாலான சமயங்களில் இந்த ஏழைகள் நாசமடைகின்றனர். ஒவ்வொரு ஆண்டும் பத்து, நூறு ஆயிரக்கணக்கான சிறு விவசாயிகளும், கைவினைஞர்களும் குடிசைகளைப் பூட்டிக் கொண்டு, தங்கள் கிராமச் சமுதாயத்திடம் தங்கள் ஒதுக்கப்பட்ட நிலப்பகுதியை⁸ இலவசமாக ஒப்படைத்து விட்டு, கூலி ஆட்களாகவும், பண்ணை ஆட்களாகவும், தேர்ச்சி பெறாத தொழிலாளிகளாகவும், பாட்டாளிகளாகவும் மாறுகின்றனர். ஆனால் பணத்திற்காக நடைபெறும் இந்தப் போராட்டத்தில், பணக்காரர்கள் மேலும் மேலும் அதிகம் பணம் படைத்தவர்களாகின்றனர். வங்கிகளில் பல லட்சங்கள், பல கோடிகளாக ரூபிள்களை அவர்கள் குவிக்கின்றனர்; வங்கியிலுள்ள தங்கள் பணத்தைக் கொண்டு மட்டுமல்லாமல் வங்கிகளில் போடப்படும் பிறர் பணத்தையும் பயன்படுத்தி இலாபம் பெறுகின்றனர். வங்கியிலோ, அல்லது சேமிப்பு வங்கியிலோ ஒரு சில பத்து அல்லது நூறு ரூபிள்களைப் போடும் சின்ன ஆட்கள் ஒரு ரூபிளுக்கு மூன்று அல்லது நான்கு கொடுபெக்குகள் வீதம் வட்டியாகப் பெறுகிறார்கள். பணக்காரர்கள் இந்தச் சேமிப்பைப் பல கோடி ரூபிள்களாகப் பெருக்கி அதைக் கொண்டு தங்கள் கொள்வினை-கொடுப்பினையை விரிவாக்கி, ஒரு ரூபிளுக்குப் பத்திலிருந்து இருபது கொடுபெக்குகள் வீதம் லாபம் பெறுகின்றனர்.

ஆகவேதான், மக்கள் வறுமையைத் தீர்த்துக் கட்டு

வதற்கான ஒரே வழி நாடு முழுவதும் இப்போது இருக்கும் நிலைமைகளைத் தலை முதல் கால்வரை மாற்றி, சோஷலிஸ அமைப்பை நிலைநாட்டுவதே என்று சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் கூறுகிறார்கள். வேறு விதமாகச் சொல்ல வேண்டுமானால் பெரும் நிலச்சுவான்தார்களிடமிருந்து நிலத்தையும், தொழிற்சாலை முதலாளிகளிடமிருந்து தொழிற்சாலைகளையும் ஆலைகளையும், வங்கி அதிபர்களிடமிருந்து பண மூல தனத்தையும் பிடுங்கிக்கொண்டு அவர்களது தனிச் சொத்துரிமையை ஒழித்து அவற்றைத் தேசமுழுவதிலுமுள்ள எல்லா உழைக்கும் மக்களுக்கும் மாற்றி வழங்க வேண்டும். இந்த வேலையைச் செய்து முடித்தால், மற்றவர்களின் உழைப்பில் வாழ்ந்துவரும் பணக்காரர்களால் தொழிலாளர்களின் உழைப்புப் பயன்படுத்தப்படமாட்டாது ஆனால் தொழிலாளிகளும், அவர்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் பிரதிநிதிகளும் பயன்படுத்துவார்கள். அப்போது பொது உழைப்பின் பலனும் அனைத்து முன்னேற்றங்களாலும் இயந்திரங்களாலும் ஏற்படும் நன்மைகளும் எல்லா உழைப்பாளிகளுக்கும் தொழிலாளர்களுக்கும் கிடைக்கும். செல்வம் இன்னும் அதிக வேகத்தில் பெருகும். காரணம், முதலாளிகளுக்கு வேலை செய்ததைவிட மேலாகத் தமக்குத் தாமே தொழிலாளர் வேலை செய்வர்; வேலை நாளின் நேரம் குறையும்; தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கைத் தரம் உயரும்; அவர்களின் வாழ்க்கை நிலைமைகள் அனைத்தும் பரிபூரணமாக மாறும்.

ஆனால் நாடு முழுவதிலும், இப்போது நிலவும் அமைப்பை மாற்றுவது என்பது எளிதான காரியம் அன்று. அதற்கு நிறைய முயற்சியும், நீண்ட விடாப்பிடியான போராட்டமும் தேவை. எல்லாப் பணக்காரர்களும், எல்லா உடைமையாளர்களும், எல்லா பூர்ஷ்வாக்களும்*

* பூர்ஷ்வா என்றால் சொத்துடையவன் என்று அர்த்தம். சொத்துடையவர்கள் அனைவரும் மொத்தமாக பூர்ஷ்வாக்கள் என்று அழைக்கப்படுவர். பெரிய சொத்துக்களுக்கு உடைமையாளர் — பெரிய பூர்ஷ்வா. சிறிய சொத்துக்களுக்கு உடைமையாளர் — குட்டி பூர்ஷ்வா. பூர்ஷ்வாக்கள், பாட்டாளிகள் என்ற சொற்களுக்கு முறையே சொத்து உள்ளவர்கள், தொழி

தங்கள் சக்தியெல்லாம் திரட்டி, தங்கள் செல்வங்களைக் காக்க முயல்வர். அனைத்து பணக்கார வர்க்கத்தையும் பாதுகாக்க, அதிகாரிகளும் இராணுவத்தினரும் கிளர்ந்து எழுவர்; ஏனென்றால் அரசாங்கமே பணக்கார வர்க்கத்தின் கைக்குள் இருக்கிறது. பிறருடைய உழைப்பினால் வாழும் அனைவரையும் எதிர்த்துப் போராடத் தொழிலாளிகள் ஒன்றாய்த் திரள வேண்டும்; தொழிலாளிகள் தங்களுக்குள் ஒன்றுசேர்ந்து ஏழைகள் யாவரையும் ஒரே தொழிலாளி வர்க்கமாக, ஒரே பாட்டாளி வர்க்கமாக ஐக்கியப்படுத்த உதவ வேண்டும். தொழிலாளி வர்க்கத்திற்குப் போராட்டம் எளிதாக இருக்காது; ஆனால் அது நிச்சயமாயும் தொழிலாளிகளின் வெற்றியில்தான் முடிவு பெறும்; ஏனென்றால் பூர்ஷ்வாக்கள், அதாவது பிறருடைய உழைப்பால் வாழ்வோர் மக்கள் தொகையில் மிகக் குறைவான சிறுபான்மையினர் ஆவர். அதே பொழுதில் தொழிலாளி வர்க்கத்தினரோ, மிக மிகப் பெரும் பான்மையினர் ஆவர். சொத்து உடையவர்களுக்கு எதிராகத் தொழிலாளர்கள் என்பதன் பொருள், ஆயிரக்கணக்கானவர்களுக்கு எதிராகக் கோடிக்கணக்கானவர்கள் என்பதாகும்.

இந்த மாபெரும் போராட்டத்திற்காக ருஷ்யா விலுள்ள தொழிலாளிகள் ஏற்கெனவே ஒரே சமூக-ஜனநாயகத் தொழிலாளர் கட்சியாக இணையத் தொடங்கியுள்ளனர். போலீசாரிடமிருந்து மறைந்து நின்று, இரகசியமாக ஒன்றுசேருவது என்பது கடினமானதாகும்; இருந்த போதிலும் ஸ்தாபனம் வளர்ந்து மென்மெலும் பல மடைந்துவருகிறது. ருஷ்ய மக்கள் அரசியல் சுதந்திரத்தை வென்று அடைந்து விடும் பொழுது, தொழிலாளி வர்க்கத்தை ஐக்கியப்படுத்தும் பணியும், சோஷலிஸ்ட் கட்சியும் அதிவிரைவாக—ஜெர்மன் தொழிலாளிகள் மத்தியில் அவை முன்னேறிவருவதைவிட விரைவாக— முன்னேற்றமடையும்.

லாளர்கள் என்றும், பணக்காரர்கள், ஏழைகள் என்றும், மற்றவர்களின் உழைப்பில் வாழ்பவர்கள், கூலிக்காக மற்றவர்களுக்காக வேலை செய்பவர்கள் என்றும் அர்த்தம்.

3. செல்வமும் வறுமையும், நாட்டுப்புறத்திலுள்ள சொத்து உடையவர்களும் தொழிலாளிகளும்

சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் எதை விரும்புகிறார்கள் என்பது இப்போது நமக்குத் தெரியும். மக்களை வறுமையிலிருந்து விடுவிக்கப் பணக்கார வர்க்கம் முழுவதையும் எதிர்த்துப் போராட அவர்கள் விரும்புகிறார்கள். நம் நாட்டுப்புறங்களிலோ, நகர்களில் இருப்பதற்குச் சற்றும் குறையாத, ஒருவேளை அதைவிட அதிகமான வறுமை குடிகொண்டிருக்கிறது. நாட்டுப்புறங்களில் வறுமை எவ்வளவு மிகுந்ததாக இருக்கிறது என்பதைப்பற்றி இங்கு நாம் கூறப்போவதில்லை. நாட்டுப்புறத்திற்கு விஜயம் செய்துள்ள ஒவ்வொரு தொழிலாளியும் மற்றும் ஒவ்வொரு விவசாயியும் நாட்டுப்புறத்தில் இருக்கும் இல்லாமை, பட்டினி, அழிவு பற்றி மிக நன்றாகத் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

ஆனால் தனது இன்னல், பட்டினி மற்றும் இழிவுக்குக் குரிய காரணமும் இந்த இல்லாமையிலிருந்து எப்படி விடுபடுவது என்பதும் விவசாயிக்குத் தெரியாது. இதை அறிந்து கொள்ள வேண்டுமானால், நகரிலும் நாட்டுப்புறத்திலும் உள்ள எல்லா வகை இல்லாமைக்கும் வறுமைக்குமான காரணங்கள் யாவை என்று முதலில் கண்டுபிடிக்க வேண்டும். இதைப்பற்றிச் சுருக்கமாக முன்னரே விவாதித்துள்ளோம், ஏழையான உழவர்களும் நாட்டுப்புறத் தொழிலாளிகளும் நகரத் தொழிலாளிகளோடு ஒன்று சேரவேண்டும் என்பதைப் பார்த்தோம். ஆனால் அது மட்டும் போதாது. நாட்டுப்புறங்களில் பணக்காரர்களுக்கும், சொத்து உடையவர்களையும் எவ்வகையான மக்கள் பின்பற்றுவார்கள் என்பதையும் தொழிலாளிகளை, சமூக-ஜனநாயகவாதிகளை எவ்வகையான மக்கள் பின்பற்றுவார்கள் என்பதையும் கண்டறியவேண்டும். நிலப்பிரபுக்களைப் போலவே முதல் சேர்க்கவும் பிறருடைய உழைப்பில் வாழவும் முடிகிற விவசாயிகள் பலர் உண்டா என்பதைக் கண்டறியவேண்டும். இவ்விஷயத்தை நன்கு அடிவரை அலசிப்பார்க்காமல் வறுமையைப் பற்றி எவ்வளவு பேசியும் பயனில்லை; நாட்டுப்புறத்தில் யார் தங்களுக்குள் ஒன்று

சேர்ந்து நின்று நகரத் தொழிலாளிகளோடு ஐக்கியப் பட வேண்டும் என்பதையும், இதை நம்பகமான ஐக்கியம் ஆக்குவதற்கும், நிலப்பிரபுக்களால் மட்டுமின்றித் தமது சொந்த வகைப்பட்ட பணக்கார விவசாயிகளாலும் விவசாயிகள் ஏமாற்றப்படுவதைத் தடுக்கவும் என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதையும் நாட்டுப்புற ஏழை மக்கள் தெரிந்து கொள்ள மாட்டார்கள்.

இதை அலசிப்பார்க்க, நாட்டுப்புறங்களில் நிலப்பிரபுக்கள் எவ்வளவு பலம் படைத்தவர்களாக இருக்கிறார்கள் என்பதையும் பணக்கார விவசாயிகள் எவ்வளவு சக்தி வாய்ந்தவர்களாக உள்ளார்கள் என்பதையும் இப்போது காண்போம்.

நிலப்பிரபுக்களைப் பற்றி முதலில் கவனிப்போம். முதலாவதாக அவர்கள் தனிச்சொத்தாக வைத்திருக்கும் நில அளவினைக் கொண்டு, அவர்கள் பலத்தை மதிப்பிடலாம். ஐரோப்பிய ருஷ்யாவில் மொத்த நில அளவு, அதாவது விவசாயிகளுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட நிலமும், தனியார்க்குச் சொந்தமான நிலமும் உட்பட 24 கோடி தெசியத்தினுக்கள்* எனக் கணக்கிடப்பட்டது** (அரசாங்கத்திற்குச் சொந்தமான நிலங்கள் இதில் சேர்க்கப்படவில்லை. அவற்றைத் தனியே பின்பு கவனிப்போம்). மொத்தம் 24 கோடி தெசியத்தினுக்களில் 13.1 கோடி தெசியத்தினுக்கள் விவசாயிகளுக்கு ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்டு அவர்கள் வசமிருப்பவை. இவ்விவசாயிகளின் குடும்பங்கள் ஒரு கோடிக்கு மேல் இருக்கும். மாறாக, தனி உடைமையாளர்களின் வசம் 10.9 கோடி தெசியத்தினுக்கள் நிலம்

* ஒரு தெசியத்தினு—2.7 ஏக்கர்கள்.—மொ-ர்.

** இந்தப் புள்ளிவிபரங்களும் இதற்குப் பின்பு எடுக்கப்பட்ட விபரங்களும் மிகவும் பழகப்பட்டவை. இவை 1877-1878 வருடத்தில் சேகரிக்கப்பட்டவை. ஆனால் இவற்றை விட அண்மை நிலை பற்றிய புள்ளிவிபரங்கள் நம்மிடம் இல்லை. விஷயங்களை இருளில் மூடிவைத்திருப்பது மூலமே ருஷ்ய அரசாங்கம் ஜீவித்திருக்க முடியும். ஆகவேதான், நமது நாடு முழுவதிலும் உள்ள மக்களின் வாழ்க்கை நிலைமைகளைப் பற்றிய உண்மையான பூரண விபரங்கள் நம் நாட்டில் அபூர்வமாகவே சேகரிக்கப்படுகின்றன.

உள்ளது; அவர்களின் குடும்பங்களின் எண்ணிக்கை ஐந்து லட்சத்திற்கும் குறைவுதான். எனவே, சராசரியாக எடுத்துக் கொண்டாலும் ஒவ்வொரு விவசாயிக் குடும்பத்துக்கும் 13 தெசியத்தினுக்கள் நிலம் சொந்தமாக இருக்கிறது; அதே சமயத்தில் ஒவ்வொரு தனி உடைமையாளன் குடும்பத்துக்கு 218 தெசியத்தினுக்கள் நிலம் சொந்தமாக இருக்கின்றது! ஆனால் நிலப் பங்கீடு மேலும் அதிக அசமத்துவம் கொண்டதாக இருக்கிறது என்பதை நாம் இப்போது கவனிக்கப்போகிறோம்.

தனி உடைமையாளர்களுக்குச் சொந்தமான 10.9 கோடி தெசியத்தினுக்களில் எழுபது லட்சம் தெசியத்தினுக்கள் ராஜபூமி, அதாவது அரசுக் குடும்பத்தினரின் தனி உடைமையாகும். ஜார் தமது குடும்பத்தினருடன் சேர்ந்து நிலப்பிரபுக்களில் முதல்வராவார், ருஷ்யா விலேயே மிகப் பெரிய நிலப்பிரபு ஆவர். ஐந்து லட்சம் விவசாயக் குடும்பங்களுக்குச் சொந்தமாக உள்ள நிலத்தை விட அதிகமான நிலம் இந்த ஒரே ஒரு குடும்பத்துக்கு உரிமையாக இருக்கிறது! தவிரவும் ஏறக்குறைய அறுபது லட்சம் தெசியத்தினுக்கள் நிலங்கள் மாதா கோவில் களுக்கும், மடங்களுக்கும் சொந்தமாக உள்ளன. சிக்கனம் வேண்டுமென்றும் இச்சைகளை அடக்கியாள வேண்டுமென்றும் நமது பாதிரிகள் விவசாயிகளுக்குப் போதிகின்றனர்; ஆனால் அவர்களோ, நேர் வழிகளிலோ தீய வழிகளிலோ ஏராளமான நிலத்தைக் குவித்துக் கொண்டுள்ளனர்.

மேலும் நகரங்களுக்கும் பட்டணங்களுக்கும் சொந்தமாக சுமார் இருபது லட்சம் தெசியத்தினுக்கள் உள்ளன. அதே அளவான நிலம், பல்வேறு வர்த்தக மற்றும் தொழில் நிறுவனங்களுக்கும் கூட்டு நிறுவனங்களுக்கும் சொந்தமாக உள்ளன. ஒன்பது கோடியே இருபது லட்சம் தெசியத்தினுக்கள் (கரூராகச் சொல்ல வேண்டுமானால் 9,16,05,845; ஆனால் விஷயங்களை எளிதாக்கச் சுமார் தொகையைத் தருகிறோம்) ஐந்து லட்சத்துக்கும் குறைவான (4,81,358) தனி உடைமையாளர் குடும்பங்களுக்குச் சொந்தமாக உள்ளன. இதில் பாதிக்குடும்பங்கள் மிகவும் சிறிய தனி உடைமையாளர்கள்; இவர்களில் ஒவ்வொரு

வருக்கும் பத்து தெசியத்தினுக்களுக்கும் குறைவாகவே நிலம் சொந்தமாக உள்ளது. இவர்கள் எல்லோருக்கும் சேர்த்துப் பத்து லட்சம் தெசியத்தினுக்களுக்கும் குறைவான நிலம்தான் சொந்தமாக உள்ளது. ஆனால் அதே சமயத்தில் பதினாறு ஆயிரம் குடும்பங்கள் ஒவ்வொன்றும் ஆயிரம் தெசியத்தினுக்களுக்கு அதிகமான நிலத்தைத் தமக்குச் சொந்தமாகக் கொண்டுள்ளன. அவற்றுக்குச் சொந்தமான மொத்த நிலங்களின் அளவு ஆறரைக் கோடி தெசியத்தினுக்கள். ஆயிரத்துக்கும் குறைவான பெரிய நிலச்சுவான்தார்களின் குடும்பங்கள் (924) ஒவ்வொன்றுக்கும் பத்தாயிரம் தெசியத்தினுக்களுக்கு மேலாகச் சொந்தமாக உள்ளது. இக்குடும்பங்களிடம் உள்ள நிலம் மட்டும் இரண்டு கோடியே எழுபது லட்சம் தெசியத்தினுக்கள் ஆகும்! இருபது லட்சம் விவசாயக் குடும்பங்களுக்கு எவ்வளவு நிலம் சொந்தமோ அதே அளவு நிலம் இந்த ஆயிரம் குடும்பங்களுக்குச் சொந்தமாக உள்ளது, இதிலிருந்து பெரிய நிலச்சுவான்தார்களிடம் எப்படி மிகப் பெருமளவு நிலம் குவிந்துகிடக்கிறது என்பதைப் புரிந்துகொள்ள முடியும்.

சில ஆயிரம் பணக்காரக் குடும்பங்களுக்கு இவ்வளவு ஏராளமான நிலம் சொந்தமாக இருக்கும் வரை, கோடானு கோடி மக்கள் கட்டாயமாக வறுமையிலும் பட்டினியிலும் உழன்று வருவார்கள், எப்போதும் வறுமையிலும் பட்டினியிலும் உழன்று கொண்டே இருப்பார்கள் என்பது தெளிவு. அரசாங்க அதிகாரிகளும், அரசாங்கம் தானேயும் (அது ஜார் அரசாங்கமாய் இருந்தாலும் கூட) எப்பொழுதும், இந்தப் பெரிய நிலப்பிரபுக்கள் சொல்லிய வாறு ஆடும் என்பதும் தெளிவாகிறது. இந்த நிலப்பிரபுத்துவ வர்க்கத்தை எதிர்த்துக் கடுமையான விடாப்பிடியான போராட்டத்தை நடத்துவதற்காக நாட்டுப்புற ஏழை மக்கள் ஒன்று சேர்ந்து ஒரே வர்க்கமாக இணையாத வரையாரிடத்திலிருந்தும் எந்தப் பகுதியிலிருந்தும் அவர்கள் உதவியை எதிர்பார்க்க முடியாது என்பது தெளிவாகிறது.

இந்நாட்டில் பல ஆட்கள் (படித்தவர்களில் பலர் கூட) நிலச்சுவான்தார் வர்க்கத்தின் பலத்தைப்பற்றி

முற்றிலும் தவறான கருத்தைக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதை இந்த சந்தர்ப்பத்தில் நாம் கூறியாக வேண்டும். “அரசாங்கத்திற்கு” மிக அதிக நிலம் சொந்தமாக இருக்கிறது என அவர்கள் சொல்கிறார்கள். “ருஷ்ய நிலப்பரப்பின் (அதாவது மொத்த நிலத்தின்) பெரும் பகுதி அரசாங்கத்திற்கு ஏற்கெனவேயே சொந்தமாக இருக்கிறது” என்று விவசாயிகளின் இந்தத் தவறான ஆலோசகர்கள் சொல்கிறார்கள் (ரெவல்யூத்சியோனயா ரொசீயா பத்திரிகையின் இதழ் 8, பக்கம் 8லிருந்து இந்த வார்த்தைகள் எடுக்கப்பட்டன). இம்மனிதர்கள் செய்யும் தவறுக்கு அடிப்படை பின்வருமாறு: ஐரோப்பிய ருஷ்யாவில் 150,000,000 தெசியத்தினுக்கள் நிலம் அரசாங்கத்திற்குச் சொந்தமாக உள்ளது என இவர்கள் கேள்விப்பட்டிருக்கின்றனர். அது உண்மையே. ஆனால் இந்த பதினைந்து கோடி தெசியத்தினுக்கள் அநேகமாக முழுவதுமே அர்ஹாங்கெல்ஸ்க், வோல்க்டா, ஒலொனேட்ஸ்க், வியாட்கா, பெர்ம் ஆகிய குபேர்னியாக்களில், அதாவது தூரவடக்கில் உள்ள பண்படுத்தக் கூடாத தரிசு நிலங்களும் காடுகளும் தான் என்பதை இவர்கள் மறந்துவிடுகின்றனர். ஆகவே, இன்றுவரை பயிரிடுவதற்கு முற்றிலும் லாயக்கற்ற நிலத்தை மட்டுமே அரசாங்கம் சொந்தமாக வைத்துள்ளது. பயிர் செய்வதற்கு லாயக்கான அரசாங்க நிலம், நாற்பது லட்சம் தெசியத்தினுக்களுக்கும் குறைவாகும். பயிர் செய்வதற்குரிய இந்த அரசாங்க நிலங்கள்கூட (எடுத்துக்காட்டாக, இந்த நிலங்கள் சிறப்பாக அதிக அளவில் இருக்கும் சமாரா குபேர்னியாவை எடுத்துக் கொள்வோம்) பணக்காரர்களுக்கு மிகவும் குறைந்த, அற்பத் தொகைக்குக் குத்தகைக்கு விடப்படுகின்றன. இந்த நிலத்தில் ஆயிரக்கணக்கான, பத்தாயிரக்கணக்கான தெசியத்தினு நிலங்களைப் பணக்காரர்கள் குத்தகைக்கு எடுத்துக்கொண்டு, பிறகு, உழவர்களுக்கு அவற்றை அளவு கடந்த வாரத்திற்கு உள் குத்தகைக்கு விடுகின்றனர்.

அரசாங்கத்திற்குப் பெரிய அளவான நிலம் சொந்தமாக உள்ளது எனச் சொல்லுகின்றவர்கள், விவசாயிக்கு மிகவும் தவறான ஆலோசனை சொல்வோராவர். உண்மை என்னவென்றால், நல்ல நிலத்தை ஏராளமாகப் பெரிய

நில உடைமையாளர்களான பிரபுக்கள் (ஜார் உட்பட) சொந்தமாக வைத்திருக்கின்றனர், இப்பெரும் நிலச்சுவாந்தார்களின் கைகளில்தான் அரசாங்கமே இருக்கிறது. நாட்டுப்புற ஏழை மக்கள் ஐக்கியமாகி, அதன் மூலம் ஒரு பலமுள்ள சக்தியாக மாறும் வரையில் நிலப்பிரபுக்கள் வர்க்கத்தின் மிகவும் கீழ்ப்படிதலுள்ள கையாளாகத்தான் “அரசாங்கம்” இருக்கும். வேறு ஒன்றைப் பற்றியும் ஞாபகப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும். முன்னர் ஏறக்குறைய எல்லா நிலப்பிரபுக்களும் பிரபுவம்சத்தினராக (nobles) இருந்தனர். அந்த உயர்குடிமக்களுக்கும் இன்றும் பெரும் பகுதி நிலம் சொந்தமாக இருக்கிறது (1877-1878ல் 1,15,000 உயர்குடிமக்களுக்கு 7,3 கோடி தெசியத்தினுக்கள் சொந்தமாக இருந்தன). ஆனால் இன்று பணம், மூலதனம், பிரதானச் சக்தியாக மாறிவிட்டது. வியாபாரிகளும், பணக்கார விவசாயிகளும் மிக மிக நிறைய நிலங்களை விலைக்கு வாங்கியுள்ளனர். முப்பதாண்டுகாலத்தில் (1863 முதல் 1892 வரை) உயர்குடிமக்கள் அறுபது கோடி ரூபிகளுக்கு மேல் மதிப்புடைய நிலத்தை இழந்துவிட்டனர் (அதாவது வாங்கியதை விட அதிகமாக விற்றனர்) எனக் கணக்கிடப்படுகிறது. வியாபாரிகளும், கௌரவமான குடிமக்களும் 25 கோடி ரூபிள் மதிப்புடைய நிலத்தை விலைக்கு வாங்கியுள்ளனர். விவசாயிகள், கலாக்குகள், “நாட்டுப்புறத்தில் வாழும் மற்றவர்கள்” (நம் அரசாங்கம் பொது மக்களைக் குறிப்பிடும் போது இச்சொற்களை உபயோகிக்கிறது; இதற்குக் காரணம் “நகத்தில் மண்படாத”, “பெரிய மனிதர்களிடம்” இருந்து அவர்களை வேறுபடுத்திக் காட்டுவது ஆகும்) 30,00,00,000 ரூபிகள் மதிப்புடைய நிலத்தை விலைக்கு வாங்கியுள்ளனர். ஆகவே, சராசரியாக, ஒவ்வொரு ஆண்டும், ருஷ்யா முழுவதிலும் உள்ள விவசாயிகள் 1,00,00,000 ரூபிள் மதிப்புடைய நிலத்தைத் தங்கள் தனி உடைமையாக வாங்குகிறார்கள்.

ஆகவே, பல வகையான உழவர்கள் உள்ளனர்: சிலர் துன்பத்திலும், பட்டினியிலும் வாழ்கின்றனர்; வேறு சிலர் பணக்காரர்களாக மாறுகின்றனர். எனவே, நிலச்சுவாந்தார் பக்கம் சார்ந்து நின்று, தொழிலாளிகளுக்கு

எதிராகப் பணக்காரர்கள் பக்கம் சேரும் பணக்கார விவசாயிகளின் எண்ணிக்கை அதிகரித்து வருகிறது. நகரத் தொழிலாளர்களுடன் ஐக்கியப் பட விரும்பும் நாட்டுப்புற ஏழை மக்கள் இதை ஆழ்ந்து சிந்திக்கவேண்டும்; இத்தகைய பணக்கார விவசாயிகள் அநேகர் இருக்கின்றனரா, அவர்களின் பலம் எவ்வளவு, இந்தச் சக்தியை எதிர்த்துப் போராட எத்தகைய சங்கம் தேவை என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும். உழவர்களுக்குத் தவறாக ஆலோசனை கூறுவோரை இப்போது தான் குறிப்பிட்டோம். இந்த மோசமான ஆலோசகர்கள் விவசாயிகளுக்கு ஏற்கெனவே ஒரு சங்கம் இருப்பதாகச் சொல்ல விரும்புகிறார்கள். அவர்கள் சொல்லும் அந்தச் சங்கம் மீர் என்னும் விவசாயிகளின் கிராமச் சமுதாயம் ஆகும். மீர் ஒரு மாபெரும் சக்தி என்று அவர்கள் கூறுகிறார்கள். விவசாயிகளை மீர் மிக நெருக்கமாக இணைக்கிறது என்றும் மீரில் திரண்டுள்ள விவசாயிகளின் ஸ்தாபனம் (கூட்டுறவு, ஐக்கியம்) மிகவும் மகத்தானது (அதாவது பெரியது, எல்லையற்றது) என்றும் கூறுகிறார்கள்.

இது தவறு. இது கட்டுக்கதையாகும். நல்லெண்ணம் படைத்தவர்களால் சுற்பனை செய்யப்பட்டதாக இருந்தாலும் இது ஒரு கட்டுக்கதையே. கட்டுக்கதைகளைக் கேட்கத் தொடங்கினால் நம்முடைய நோக்கம், நகரத் தொழிலாளிகளோடு நாட்டுப்புற ஏழைகளை ஒன்று சேர்க்கும் நோக்கம் தகர்வுறும். நாட்டுப்புறத்தில் வாழும் ஒவ்வொருவனும் தன்னைச் சுற்றிக் கவனமாகப் பார்க்கவேண்டும்: மீர் ஐக்கியம், விவசாயிகளின் சமூக ஸ்தாபனம், பணக்காரர்கள் அனைவரையும், பிறரின் உழைப்பில் வாழ்பவர் அனைவரையும் எதிர்த்துப் போராடும் ஏழைகளின் ஸ்தாபனம் போல உள்ளதா? இல்லை, இல்லவே இல்லை, இருக்கவும் முடியாது. ஒவ்வொரு கிராமத்திலும், ஒவ்வொரு சமுதாயத்திலும் பல விவசாயத் தொழிலாளர்களும், பலவறுமைப்பட்ட விவசாயிகளும் இருப்பதோடு, விவசாயக் கூலிகளைத் தாமே வேலைக்கு வைத்துக்கொள்பவர்களும் நிலங்களை ‘‘நிரந்தரமாக’’ விலைக்கு வாங்குபவர்களும் ஆன பணக்கார விவசாயிகளும் இருக்கிறார்கள். இந்தப் பணக்கார விவசாயிகளும் சமுதாயத்தின் உறுப்பினர்

களாவர்; அவர்கள் ஒரு சக்தியாக இருப்பதால், சமுதாயத்தில் ஆதிக்கம் வகிக்கின்றனர். பணக்காரர்கள் அங்கம் வகிக்கும், பணக்காரர்களால் ஆதிக்கம் செலுத்தப்படும் ஒரு ஸ்தாபனம் நமக்குத் தேவையா? வேண்டவே வேண்டாம். பணக்காரர்களை எதிர்த்துப் போராட நமக்கு ஒரு ஸ்தாபனம் தேவை. எனவே, மீர் நமக்கு எந்தவிதப் பலனும் அளிக்காது.

நமக்குத் தேவை ஒரு சுயவிருப்பச் சங்கமே; அது நகரத் தொழிலாளிகளோடு ஒன்றுசேர்ந்து தீரவேண்டும் என்பதை உணர்ந்த மக்களை மட்டுமே கொண்ட சங்கமாகும். அந்த கிராமச் சமுதாயம், இஷ்டப் பூர்வமாகச் சேர்ந்த சங்கம் அல்ல; அரசாங்கத்தினால் கட்டாயப்படுத்தப்பட்டது. கிராமச் சமுதாயத்தில், பணக்காரர்களுக்கு உழைப்பவர்களும், பணக்காரர்களை எதிர்த்துப் போராடுவதற்கு ஒன்றுசேர விரும்புவவர்களும் மட்டும் இருக்கவில்லை. கிராமச் சமுதாயம் எல்லாவிதமான மக்களையும் கொண்டது; அவர்கள் அதில் இருக்க விரும்பினதால் அல்ல; அவர்களின் பெற்றோர்கள் அதே நிலத்தில் வாழ்ந்தார்கள், அதே நிலச்சுவான்தாருக்கு உழைத்தார்கள் என்பதால், அதிகாரிகள் அவர்களையும் இச்சமுதாயத்தின் அங்கத்தினர்களாகப் பதிவு செய்தனர் என்ற காரணத்தால் தான். ஏழை விவசாயிகளுக்கு கிராமச் சமுதாயத்தை விட்டுவிலகும் சுதந்திரம் கிடையாது. ஒரு குறிப்பிட்ட கிராமத்தில் நமது சங்கத்திற்குத் தேவைப்படும் ஒரு வெளி மனிதர், போலீஸாரால் அவர் வேறு ஒரு வோலஸ்தில் பதிவு செய்யப்பட்டிருந்தால், அவரைத் தங்கள் கிராமச் சமுதாயத்தின் அங்கத்தினராக ஏற்றுக் கொள்ளும் சுதந்திரம் அவர்களுக்கு இல்லை. அது வேண்டாம்; முற்றிலும் வேறுவகையான ஒரு சங்கம் நமக்குத் தேவையுமற்றவர்களுடைய உழைப்பில் வாழ்பவர் அனைவரையும் எதிர்த்துப் போராட உழைப்பாளிகளும், ஏழை உழவர்களும் மட்டுமே இஷ்டபூர்வமாகச் சேரும் சங்கம்தான் நமக்குத் தேவை.

மீர் ஒரு சக்தியாக இருந்த அக்காலம் மலையேறி விட்டது. இனி எப்போதும் அக்காலம் திரும்பாது. விவசாயிகளில் எவரும் விவசாயத் தொழிலாளர்களாகவோ அல்லது

வேலை தேடி ருஷ்யாவின் நாலா பக்கங்களிலும் அலைந்து திரியும் தொழிலாளர்களாகவோ அநேகமாக இல்லாத, பணக்கார விவசாயிகளே அநேகமாக இல்லாத, அனைவரும் நிலப்பிரபுக்களால் நசுக்கப்பட்டுக் கிடந்த காலத்தில் மீர் ஒரு சக்தியாக இருந்தது. ஆனால் இப்பொழுது பணம் பிரதான சக்தியாக மாறியுள்ளது. இப்போது, ஒரே சமுதாயத்தைச் சேர்ந்த உறுப்பினர்கள், பணத்திற்காகக் காட்டு விலங்குகளைப்போல ஒருவரோடு ஒருவர் போரிட்டுக் கொள்கிறார்கள். சில சமயங்களில் பணக்கார விவசாயிகள் அதே சமுதாயத்தைச் சேர்ந்த விவசாயிகளை நிலப்பிரபுக்களைக்காட்டிலும் மிகவும் அதிகமாக ஒடுக்கிக் கொள்ளையடிக்கின்றனர். இன்று நமக்குத் தேவை, மீர் அல்ல. ஆனால் பணத்தின் அதிகாரத்தை எதிர்க்கவும், முதலாளித்துவ ஆட்சியை எதிர்க்கவும் வேண்டிய ஒரு சங்கமாகும்; பல்வேறு சமுதாயங்களைச் சேர்ந்த அனைத்து நாட்டுப்புறத் தொழிலாளரையும், ஏழ்மையான விவசாயிகளையும் கொண்ட சங்கமாகும்; நிலப்பிரபுக்கள் மற்றும் பணக்கார விவசாயிகள் இரு பகுதியினரையும் எதிர்த்துப்போராட நகரத் தொழிலாளிகளும், நாட்டுப்புற ஏழைகளும் இணைந்த சங்கமாகும்.

நிலப்பிரபுக்கள் எவ்வளவு வலுவாக இருக்கிறார்கள் என்பதைக் கண்டோம். பணக்கார விவசாயிகள் அதிக எண்ணிக்கையில் இருக்கிறார்களா என்பதையும், எவ்வளவு பலமாக இருக்கிறார்கள் என்பதையும் இனிக் காண வேண்டும்.

நிலப்பிரபுக்களின் வலிமையை அவர்கள் எஸ்டேட்டுகளின் அளவைக் கொண்டு, அவர்களுக்குச் சொந்தமாக இருக்கும் நிலப் பரப்பைக் கொண்டு நாம் மதிப்பிட்டோம். நிலப்பிரபுக்கள் தங்கள் நிலங்களைச் சுதந்திரமாகக் கையாள்கிறார்கள். நிலங்களை வாங்கவும் விற்கவும் அவர்களுக்குச் சுதந்திரம் இருக்கிறது. ஆகவேதான் அவர்களுக்குச் சொந்தமான நில அளவினைக் கொண்டு, அவர்கள் சக்தியை மிகக் கறாராகத் தீர்மானிக்க முடிகிறது. ஆனால் தங்கள் நிலங்களைச் சுதந்திரமாகக் கையாளும் உரிமை இன்னமும் விவசாயிகளுக்கு இல்லை. அவர்கள் இன்றும் அரைப் பண்ணை அடிமைகளாக கிராமச் சமுதாயத்தோடு

கட்டுண்டு கிடக்கின்றனர். ஆகவே பணக்கார விவசாயிகளின் சக்தியை, அவர்களது உடைமையாக ஒதுக்கப்பட்டுள்ள நில அளவைக் கொண்டு தீர்மானிக்கமுடியாது. தங்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்டுள்ள நிலங்களைக் கொண்டு பணக்கார விவசாயிகள் பணக்காரர்களாவதில்லை: அவர்கள் பெருமளவு நிலங்களை விலைக்கு வாங்குகிறார்கள், “நிரந்தரமாகவும்” (அதாவது சொந்தச் சொத்தாகவும்) “ஆண்டுகளுக்கும்” (அதாவது குத்தகைக்கும்) வாங்குகிறார்கள். நிலச்சுவான்தார்களிடமிருந்தும் வாங்குகிறார்கள், தங்களது சக விவசாயிகளிடமிருந்தும் — தங்கள் நிலத்தை விட்டு வெளியேறுவோர்களிடமிருந்தும், தேவை காரணமாகத் தங்கள் பங்கைக் குத்தகைக்கு விடுபவர்களிடமிருந்தும்—வாங்குகிறார்கள். ஆகவே பணக்கார, நடுத்தர, ஏழை விவசாயிகளை அவர்களுக்கு உரிமையாக உள்ள குதிரைகளின் எண்ணிக்கையைக் கொண்டு பாகுபாடு செய்வது மிகவும் சரியாகும். பல குதிரைகளை உரிமையாகக் கொண்ட ஒரு விவசாயி அனேகமாக எப்போதுமே பணக்கார விவசாயியாக இருப்பான்; அவனிடம் நிறைய உழவுக்கால்நடைகள் இருந்தால் அவன் நிறைய நிலங்களைப் பயிர் செய்கிறான் என்றும் சமுதாயம் ஒதுக்கியுள்ள நிலத்தைத் தவிர வேறு நிலத்தையும் சொந்தமாக வைத்துள்ளான் என்றும் அவன் கையில் பணம் சேர்ந்துள்ளது என்றும் அர்த்தம். மேலும் ருஷ்யா முழுவதிலும் (ஐரோப்பிய ருஷ்யா மட்டும், சைபீரியாவும் காக்கஸஸும் சேர்க்காமல்) பல குதிரைகளைச் சொந்தமாக வைத்துள்ள விவசாயிகளின் எண்ணிக்கையைக் கணக்கிட நம்மால் முடியும். எப்படியும் ருஷ்யா முழுவதையும் பற்றிப் பேசும் பொழுது சராசரியில்தான் பேசப் போகிறோம் என்பதை மறந்துவிடக்கூடாது: வெவ்வேறு உயெஸ்டிகளும், குபேர்னியாக்களும் பல்வேறுவிதமாக வேறுபடுகின்றன. எடுத்துக்காட்டாகப் பட்டணங்களுக்கு அருகில், சில குதிரைகளை மட்டுமே வைத்துள்ள பணக்கார விவசாயிகளை அடிக்கடி பார்க்கிறோம். அவர்களில் சிலர் மிகவும் லாபந்தருவதான தோட்டத் தொழிலில் ஈடுபடுகின்றனர். மற்றவர்கள் சில குதிரைகளையும், ஆனால் பல பசுக்களையும் வைத்துக்கொண்டு பால் விற்கின்றனர். ருஷ்யாவின்

எல்லாப் பகுதிகளிலும், நிலத்தின் மூலமாகப் பணம் சம்பாதிக்காமல் வணிகத் தொழிலில் விவசாயிகள் ஈடுபடுவதைக் காண்கிறோம். அவர்கள் பாலேடு நிறுவனங்கள், அரைவை ஆலைகள் மற்றும் பல தொழில்களில் ஈடுபட்டுள்ளனர். நாட்டுப்புறத்தில் வாழும் ஒவ்வொருவனுக்கும், அவன் சொந்த கிராமத்திலோ, அல்லது மாவட்டத்திலோ உள்ள பணக்கார விவசாயிகளை நன்றாகத் தெரியும். ஆனால் ருஷ்யா முழுவதிலும் எத்தனை பணக்கார விவசாயிகள் இருக்கிறார்கள் என்பதையும் எவ்வளவு சக்தியோடு இருக்கிறார்கள் என்பதையும் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். அப்போதுதான் யூகத்தாலும், குருட்டாம் போக்கிலும் அல்லாமல், சரியாக யார் தனது நண்பர்கள், யார் தனது எதிரிகள் என்பதை ஏழை விவசாயி தெரிந்து கொள்ள முடியும்.

நல்லது, குதிரைகளைச் சொந்தமாக வைத்திருக்கும் விஷயத்தில் பணக்காரர்களாலும் ஏழைகளாலும் உள்ள விவசாயிகளின் எண்ணிக்கை என்ன என்பதை இப்போது பார்ப்போம். ருஷ்யாவில் உள்ள விவசாயிகள் குடும்பங்களின் மொத்த எண்ணிக்கை சுமார் ஒரு கோடியென்று கணக்கிடப்பட்டுள்ளது என்பதை நாம் முன்னமேயே சொல்லியுள்ளோம். அவர்களுக்கு இப்பொழுது சுமார் 1 கோடியே 50 லட்சம் குதிரைகள் சொந்தமாக உள்ளன (ஏறக்குறையப் பதினான்கு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் இந்த எண்ணிக்கை ஒரு கோடியே 70 லட்சம் ஆக இருந்தது. ஆனால் இப்போது குறைந்துள்ளது). எனவே சராசரியாக ஒவ்வொரு பத்துக்குடும்பங்களுக்குப் பதினைந்து குதிரைகள் உடைமையாக உள்ளன. உண்மை என்னவென்றால், அவர்களில் சிலர், மிகச் சிலர், பல குதிரைகளை வைத்திருக்கின்றனர்; அதே சமயத்தில் மற்றவர்கள், மிகப் பலர், குதிரைகளே வைத்திருக்கவில்லை, அல்லது மிகவும் குறைந்த எண்ணிக்கையில் வைத்துள்ளனர். குறைந்த பட்சம் முப்பது லட்சம் விவசாயிகளிடம் குதிரைகள் இல்லை; சுமார் முப்பத்தைந்து லட்சம் விவசாயிகள் ஒவ்வொருவரும் ஒரு குதிரையைத்தான் வைத்திருக்கின்றனர். இவர்களெல்லாம் முழுதும் நொடித்துப்போனவர்கள் அல்லது மிக ஏழ்மையான விவசாயிகள். இவர்களைத்தான் நாட்டுப்புற ஏழை மக்கள்

என நாம் அழைக்கிறோம். விவசாயிகளின் மொத்த எண்ணிக்கையான ஒரு கோடியில் இவர்கள் தொகை அறுபத்தைந்து லட்சமாகும். அதாவது ஏறத்தாழ மூன்றில் இரண்டு பாகமாகும்! இவர்களை அடுத்து இருப்பவர்கள் நடுத்தர விவசாயிகள்; இவர்கள் ஒவ்வொருவரும் ஒரு ஜோடிக் குதிரைகளை வைத்திருக்கின்றனர். இந்த விவசாயிக் குடும்பங்களின் எண்ணிக்கை ஏறக்குறைய இருபது லட்சமாகும். அவர்களிடம் ஏறத்தாழ நாற்பது லட்சம் குதிரைகள் இருக்கின்றன. அடுத்துப் பணக்கார விவசாயிகள்; அவர்களில் ஒவ்வொருவரும் ஒரு ஜோடி குதிரைகளுக்கு மேல் வைத்திருக்கின்றனர். இவர்கள் குடும்பங்களின் எண்ணிக்கை பதினைந்து லட்சம் ஆகும். ஆனால் அவர்களுக்குச் சொந்தமாக எழுபத்தைந்து லட்சம் குதிரைகள்* இருக்கின்றன. ஆகவே மொத்தக் குடும்

* இங்கே நாம் சராசரியான, தோராயமாக உள்ள புள்ளி விவரங்களையே மேற்கோள் காட்டியுள்ளோம் என்பதை இன்னும் ஒரு முறை திருப்பிச் சொல்லுகிறோம். ஒருவேளை பணக்கார விவசாயிகளின் தொகை சரியாகப் பதினைந்து லட்சமாக இல்லாமல் பன்னிரண்டரை லட்சமாகவோ பதினேழரை லட்சமாகவோ இருபது லட்சமாகவோ கூட இருக்கலாம். இது பெருத்த வித்தியாசம் அல்ல. முக்கியமானது அவர்களது எண்ணிக்கையை ஓர் ஆயிரம் அல்லது ஒரு லட்சம்கூட விடாமல் கணக்கிடுவதல்ல, பணக்கார விவசாயிகளின் பலம் என்ன, அவர்களுடைய நிலைமை என்ன என்பதைத் தெளிவாகப் புரிந்து கொள்வதும், நம்முடைய நண்பர்கள் யார் பகைவர்கள் யார் என்று நிச்சயமாகக் கண்டுகொள்வதும், விதம் விதமான கட்டுக்கதைகளாலும் வெற்று வார்த்தைகளாலும் ஏமாற்றப்படாமல், ஏழைகளின் நிலைமையையும் விசேஷமாகப் பணக்காரர்களின் நிலைமையையும் துல்லியமாக அறிந்து கொள்வதுமே.

ஒவ்வொரு நாட்டுப்புற உழைப்பாளியும் தனது வேலஸ்தையும் அண்டை வேலஸ்தையும் நன்றாக ஆராய்ந்து பார்க்கட்டும். நமது கணக்கீடு சரியானது என்பதையும் எங்கும் சராசரியாக அவ்வாறே இருக்கும் என்பதையும் அவன் கண்டுகொள்வான்: ஒவ்வொரு நாறு விவசாயிக் குடும்பங்களிலும் பத்தோ, அகிகமாலை இருபதோ பணக்காரக் குடும்பங்களும் ஓர் இருபது நடுத்தர விவசாயிகளும், மற்றவை எல்லாம் ஏழைக் குடும்பங்களுமாக இருக்கும்.

பங்களில் ஆறில் ஒரு பகுதியினர், மொத்தக் குதிரைகளின் எண்ணிக்கையில் சரிபாதியைச் சொந்தமாகக் கொண்டுள்ளனர்.

இதை நாம் அறிவதால், பணக்கார விவசாயிகளின் சக்தியை ஏறத்தாழச் சரியாக நாம் தீர்மானிக்கமுடியும். எண்ணிக்கையில் அவர்கள் மிகக் குறைவாக உள்ளனர்; பல்வேறான சமுதாயங்களிலும் பல்வேறு வோலஸ்த்களிலும் ஒவ்வொரு நூறு குடும்பங்களில் அவர்களின் எண்ணிக்கை பத்து முதல் இருபது வரை இருக்கும். ஆனால் இந்தச் சில குடும்பங்கள்தாம் ஆக அதிகப் பணம் படைத்துள்ளன. ருஷ்யா முழுவதையும் எடுத்துக்கொண்டால், மற்ற எல்லா விவசாயிகளிடத்தும் எவ்வளவு குதிரைகள் உள்ளனவோ, அவ்வளவு குதிரைகள் அவர்களுக்கு மட்டும் உரிமையாக இருக்கின்றன. அப்படியென்றால், உழவர்கள் பயிரிடும் மொத்த நிலப் பகுதியில் பணக்கார விவசாயிகள் பயிர் செய்யும் நிலம் கிட்டத்தட்டச் சரிபாதி இருக்கும். அப்படிப்பட்ட விவசாயிகள் தங்களுடைய குடும்பங்களின் தேவைகளுக்கு மேல் அதிகமாக அறுவடை செய்கின்றனர். பெருமளவு தானியத்தை விற்கின்றனர். தங்கள் உணவுக்காக மட்டுமன்றி, பிரதானமாக விற்பனை செய்வதற்காகவே, பணம் சேர்ப்பதற்காகவே அவர்கள் தானியங்களைப் பயிர் செய்கின்றனர். இத்தகைய விவசாயிகள் பணத்தைச் சேமிக்க முடியும். சேமிப்பு வங்கிகளிலும் வங்கிகளிலும் அதனை அவர்கள் போட்டு வைக்கிறார்கள். நிலத்தைச் சொந்தத்துக்கு வாங்குகிறார்கள். ருஷ்யா முழுவதிலும் உள்ள விவசாயிகள் ஒவ்வொரு ஆண்டும் எவ்வளவு நிலத்தை வாங்குகிறார்கள் என்பதை முன்னரே சொல்லியுள்ளோம்; இப்படி வாங்கப்படும் நிலத்தில் அநேகமாக எல்லாவற்றையுமே சில பணக்கார விவசாயிகள்தான் வாங்குகின்றனர். நாட்டுப்புற ஏழைகள் நிலம் வாங்குவதை நினைத்துப் பார்க்கக்கூட முடியாது. அவர்களுக்குத் தேவையான உணவைத் தேடிக்கொள்வதே பெரிய பிரச்சினையாகும். தங்களுக்கு வேண்டிய தானியங்களை வாங்குவதற்கே பல சந்தர்ப்பங்களில் அவர்களிடம் பணம் இருப்பதில்லை. அப்படி இருக்கும் போது, நிலம் வாங்குவது எங்ஙனம்? எனவே, பொதுவாக எல்லாவகை

வங்கிகளும் குறிப்பாக விவசாய வங்கியும் (சில சந்தர்ப்பங்களில் விவசாயிகளை ஏமாற்ற முயல்வோர்களும் வெள்ளை உள்ளம் படைத்த அப்பாவிகளும் கூறுவது போல) நிலம் வாங்க எல்லா விவசாயிகளுக்கும் உதவுவதில்லை, ஆனால் மிகவும் குறைந்த எண்ணிக்கையுள்ள விவசாயிகளுக்கு மட்டிலும், பணக்காரர்களுக்கு மட்டிலும் அவை உதவுகின்றன. ஆகவே, நாம் ஏற்கெனவே குறிப்பிட்டுள்ள, விவசாயிக்குத் தவறாக ஆலோசனை கூறுவோர்கள், உழவர்கள் நிலம் வாங்கி வருகிறார்கள் என்று சொல்லும் பொழுதும், முதலாளிகளிடமிருந்து தொழிலாளர்களிடம் நிலம் கைமாறிவருகிறது என்று சொல்லும் பொழுதும், பொய்யைத் தான் சொல்லுகிறார்கள். தொழிலாளிக்கு அதாவது ஏழ்மையான உழைப்பாளிக்கு நிலம் எப்போதும் போய்ச்சேர முடியாது; ஏனென்றால் நிலத்திற்குப் பணம் கொடுக்க வேண்டும். ஏழைகளுக்கோ எப்போதும் பணம் மீதப்படாது. செல்வவந்தர்களான, பணமுள்ள விவசாயிகளுக்கு, முதலாளிகளுக்கு, நகரத் தொழிலாளிகளோடு ஒன்று சேர்ந்து நாட்டுப்புற ஏழைகள் யாரை எதிர்த்து போராட வேண்டுமோ, அந்த நபர்களுக்குத் தான் நிலம் போய்ச்சேரும்.

பணக்கார விவசாயிகள் நிலத்தை நிரந்தரமாக வாங்குவதல்லாமல், அடிக்கடி நிலங்களைப் பல ஆண்டுகளுக்குக் குத்தகையாகவும் எடுத்துக்கொள்கின்றனர். பெரும் பகுதி நிலங்களைக் குத்தகையாக எடுத்துக்கொண்டு ஏழைகள் பயிரிட நிலம் பெறுவதைத் தடுக்கின்றனர். எடுத்துக்காட்டாகப் பொல்தாவா குபேர்னியாவிலுள்ள ஒரு உயெஸ்தில் (கான்ஸ்டான்டினொகிராட் உயெஸ்தில்) பணக்கார விவசாயிகளால் குத்தகையாகக் கொள்ளப்பட்ட நில அளவு கணக்கிடப்பட்டுள்ளது. அதில் நாம் என்ன காண்கிறோம்? முப்பது தெசியத்தினைக்கள் அல்லது அதிகமாகக் குத்தகையாக எடுத்திருக்கும் குடும்பங்களைக் கணக்கிட்டால் அந்த எண்ணிக்கை மிகவும் குறைவானதாகும். அதாவது ஒவ்வொரு பதினைந்து குடும்பங்களுக்கு இரண்டு குடும்பங்கள் மட்டுமே அவ்வாறு குத்தகை எடுத்துள்ளன. குத்தகைக்குரிய மொத்த நிலத்தில் பாதியை அந்தப் பணக்காரர்கள் கைப்பற்றி உள்ளனர்; ஒவ்வொரு

வரும் எழுபத்தைந்து தெசியத்தினுக்கள் குத்தகை நிலத்தை வைத்து இருக்கின்றனர்! அல்லது தெளரீதா குபேர்னியாவை எடுத்துக்கொள்வோம். அரசாங்கத்திலிருந்து, மீர் வாயிலாக, கிராமச் சமுதாயங்களின் வாயிலாக எவ்வளவு நிலம் விவசாயிகளால் குத்தகைக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது, இதில் எவ்வளவு நிலம் பணக்காரர்களால் கைப்பற்றப்பட்டது என்பதைப் பற்றிய கணக்கு வைக்கப்பட்டுள்ளது. மொத்தக் குடும்பங்களின் எண்ணிக்கையில் ஐந்தில் ஒரு பாகமாக உள்ள பணக்காரர்கள் குத்தகை நிலத்தில் முக்கால் பகுதியைக் கைப்பற்றியுள்ளனர். எல்லா இடங்களிலும் பணம் யார் வைத்திருக்கிறார்களோ அவர்களிடம் நிலம் போய்ச் சேருகிறது; சில செல்வந்தர்கள் தாம் பணம் வைத்துள்ளனர்.

மேலும், இப்போது விவசாயிகள் தாங்களாகவே நிறைய நிலத்தைக் குத்தகைக்கு விடுகின்றனர். தங்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட நிலங்களைத் தாங்களாகவே கைவிடுகின்றனர்; ஏனென்றால் அவர்களிடம் கால்நடைகள் இல்லை, விதைகள் இல்லை, பண்ணைகளை நடத்துதற்குரிய எதுவுமே இல்லை. இன்று, பணம் வைத்திருக்காவிட்டால் நிலத்தினால் கூட ஒரு பயனுமில்லை. எடுத்துக்காட்டாக சமாரா குபேர்னியாவில் உள்ள நோவயூஸென்ஸ்க் உயெஸ்தில், ஒவ்வொரு மூன்று பணக்கார விவசாயிக் குடும்பங்களிலும் ஒன்று, ஏன் சில சமயங்களில் இரண்டு குடும்பங்கள் கூட, தங்கள் சொந்த கிராமச் சமுதாயத்திலோ அல்லது வேறு கிராமச் சமுதாயத்திலோ குத்தகைக்கு ஒதுக்கப்பட்ட நிலத்தைப் பெற்றுள்ளன. குதிரைகள் இல்லாதவர்களாலும், ஒரு குதிரை மட்டுமே வைத்திருப்பவர்களாலும் இவ்வொதுக்கப்பட்ட நிலங்கள் குத்தகைக்கு விடப்படுகின்றன. தெளரீதா குபேர்னியாவிலுள்ள, அனைத்து விவசாயக் குடும்பங்களில் மூன்றில் ஒரு பகுதி வரை தங்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட நிலங்களைக் குத்தகைக்கு விட்டுவிடுகின்றன. விவசாயிகளின் ஒதுக்கப்பட்ட நிலங்களில் நான்கில் ஒரு பகுதியான, $2\frac{1}{2}$ லட்சம் தெசியத்தினுக்கள் குத்தகைக்கு விடப்படுகின்றன. இந்த $2\frac{1}{2}$ லட்சம் தெசியத்தினுக்களில் ஒரு லட்சத்து ஐம்பது ஆயிரம் தெசியத்தினுக்கள் (ஐந்தில் மூன்று பாகம்) பணக்கார உழவர்களால்

குத்தகைக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்படுகின்றன! மீர் ஐக்கியத் தால், கிராமச் சமுதாயத்தால், ஏழைகளுக்கு எந்த விதமான பயனாவது உண்டா என்பதை இங்கே நாம் மறுபடி பார்க்கிறோம். கிராமச் சமுதாயத்தில் பணம் இருப்பவனுக்குப் பலம் இருக்கிறது. நமக்கோ, எல்லாச் சமுதாயங்களிலுமுள்ள ஏழைகளின் ஒற்றுமையே தேவை ஆகும்.

விவசாயிகள் நிலம் வாங்குகிறார்கள் என்கிற பேச்சைப் போலவே, அவர்கள் குறைவான விலையில் கலப்பைகளையும், அறுவடை இயந்திரங்களையும், பிற எல்லாவகையான புதிய மேம்பாடான கருவிகளையும் வாங்குகிறார்கள் என்ற பேச்சும் விவசாயிகளை ஏமாற்றுகிறது. ஸெம்ஸ்துவோ⁹ பண்டசாலைகளும் கூட்டுறவுக் கழகங்களும் ஏற்படுத்தப்படுகின்றன; புதிய மேம்பாடான கருவிகள் விவசாயிகளின் நிலைமைகளை உயர்த்தும் என்று சொல்லப்படுகிறது. இது வெறும் ஏமாற்று. இந்த எல்லா புதிய மேம்பாடான கருவிகளும் எப்பொழுதும் பணக்காரர்களுக்கு மட்டுமே போய்ச்சேருகின்றன; ஏழைகளுக்கு அநேகமாக ஒன்றும் கிடைப்பதில்லை. அவர்களால் கலப்பைகளையும், அறுவடை இயந்திரங்களையும் வாங்குவதாக நினைக்கவும் முடியாது; உயிருடன் வாழ்வதே அவர்களுக்குப் பெரும் பாடாக இருக்கிறது! இந்த வகையில் “உழவர்களுக்கு உதவுவது” என்று கூறுவதெல்லாம் பணக்காரர்களுக்கு உதவுவதைத் தவிர வேறு ஒன்றுமில்லை. நிலமோ, கால்நடைகளோ, சேமிப்போ வைத்திராத திரளான ஏழை மக்கள், சிறந்த நவீனக் கருவிகள் விலை குறைவாக இருக்கும் என்பதால் எந்தவிதப் பயனும் அடைய முடியாது. இதோ ஒரு உதாரணம்; சமாரா குபேர்னியாவிலுள்ள ஒரு உயெஸ்தில், ஏழைகளுக்கும், பணக்கார உழவர்களுக்கும் உரிமையாக இருந்த புதிய மேம்பாடான கருவிகள் கணக்கிடப்பட்டன. மொத்தக் குடும்பங்களில் ஐந்தில் ஒரு பகுதியினரிடம், அதாவது மிகவும் பணக்காரக் குடும்பங்களிடம் அங்குள்ள புதிய மேம்பாடான கருவிகளில் கிட்டத்தட்ட முக்கால் பகுதி இருந்தது. அதே பொழுதில் ஏழைகளிடமோ, மொத்தத்தில் பாதிக்குடும்பங்களிடம், மும்பதில் ஒரு பகுதி மட்டுமே இருந்தது. அந்த உயெஸ்தில்

28,000 மொத்தக் குடும்பங்களில் குதிரைகளே இல்லாத, அல்லது ஒரு குதிரை மட்டுமே கொண்ட குடும்பங்கள் 10,000 இருந்தன. உயெஸ்த் முழுவதிலும் உள்ள எல்லா விவசாயிக் குடும்பங்களிடமும் இருந்த மொத்தம் 5,724 புதிய மேம்பாடான கருவிகளில் இந்த 10,000 குடும்பங்களிடம் இருந்தவை ஏழு மட்டுமே. 5,724ல் ஏழு — இதுதான் பண்ணை அபிவிருத்தியில் ஏழை மக்களுக்குக் கிடைக்கும் பங்கு; “விவசாயிகள் அனைவர்களுக்கும்” உதவுவதற்கு என்று அதிக எண்ணிக்கையில் கொடுக்கப்பட்ட கலப்பை, அறுவடை இயந்திரங்களில் ஏழை மக்களுக்குக் கிடைக்கும் பங்கு இதுதான். “விவசாயிகளின் பண்ணை அபிவிருத்தி”யைப்பற்றிப் பேசிக்கொள்பவர்களிடமிருந்து கிராம ஏழை மக்கள் இதைத்தான் எதிர்பார்க்க வேண்டும்.

கடைசியாகப் பணக்கார விவசாயிகளின் முக்கிய அம்சங்களில் ஒன்று என்னவெனில், அவர்கள் பண்ணை ஆட்களையும் நாட்கூலிகளையும் வேலைக்கு வைத்துக்கொள்வதாகும். நிலப்பிரபுக்களைப் போலவே பணக்கார விவசாயிகளும் பிறருடைய உழைப்பில்தான் வாழ்கின்றனர். நிலப்பிரபுக்களைப் போலவே அவர்களும் ஏராளமான விவசாயிகள் நாசமடைந்து ஓட்டாண்டிகளாவதால் பணக்காரர்களாகின்றனர். நிலப்பிரபுக்களைப் போலவே அவர்களும் பண்ணை ஆட்களைக் கசக்கி எவ்வளவு வேலை வாங்கிக் கொள்ள முடியுமோ, அவ்வளவையும் வாங்கிக் கொண்டு, எவ்வளவு குறைவாக முடியுமோ அவ்வளவு குறைவாக ஊதியம் தர முயல்கிறார்கள். லட்சோப லட்சம் விவசாயிகள் முற்றிலும் நாசமடைந்து மற்றவர்களுக்கு உழைக்கும் கட்டாயத்திற்கு உள்ளாகி, கூலி வேலை செய்யும் தொழிலாளர்களாக மாறிக் தங்களின் உழைப்புச் சக்தியை விற்பனை செய்யாமலிருந்தால், பணக்கார விவசாயிகள் இருக்கவே முடியாது; அவர்கள் தங்கள் பண்ணைகளை நடத்தவே முடியாது. விவசாயிகளால் “கைவிடப்பட்ட” நிலங்களை அவர்கள் அபகரித்திருக்க முடியாது; அவர்களுக்குக் கூலியாட்களும் கிடைத்திருக்க மாட்டார்கள். ருஷ்யா முழுவதிலுமுள்ள பதினைந்து லட்சம் பணக்கார விவசாயிகள் நிச்சயமாகப் பத்து லட்சத்துக்குக்

குறையாமல் பண்ணை ஆட்களையும், நாட்கூலிகளையும் வேலைக்கு வைத்துக்கொள்கின்றனர். உடைமை வர்க்கத்துக்கும் உடைமை இல்லாதவர்க்கத்துக்கும் இடையே, எஜமானர்களுக்கும் தொழிலாளிகளுக்கும் இடையே, பூர்ஷ்வாக்களுக்கும் பாட்டாளிகளுக்கும் இடையே நடைபெறும் மாபெரும் போராட்டத்தில், தொழிலாளி வர்க்கத்துக்கு எதிராக உடைமையாளர்களின் பக்கம் பணக்கார விவசாயிகள் சேர்ந்து கொள்வர் என்பது தெளிவாகும்.

இப்பொழுது பணக்கார விவசாயிகளின் நிலையையும், சக்தியையும் நாம் தெரிந்துகொண்டோம். இனி நாட்டுப்புற ஏழை மக்களின் வாழ்க்கை நிலைமைகளை நாம் ஆராய்வோம். 3

ருஷ்யாவிலுள்ள விவசாயிக் குடும்பங்களில் நாட்டுப்புற ஏழை மக்கள் மிகப் பெரும்பான்மையினர்; அனேகமாக மூன்றில் இரண்டு பாகத்தினர் என முன்னரே சொல்லியுள்ளோம். முதன்முதலாக, குதிரைகள் இல்லாத குடும்பங்களின் எண்ணிக்கை முப்பது லட்சத்திற்குக் குறையாது. ஒருவேளை அதைவிட அதிகமாக, இப்போது முப்பத்தைந்து லட்சம் வரை இருக்கலாம். ஒவ்வொரு பஞ்சமும் ஒவ்வொரு மோசமான அறுவடையும் பத்தாயிரக்கணக்கான விவசாயிப் பண்ணைகளை நிர்மூலமாக்குகின்றன. மக்கள் தொகை பெருகிறது, நிலத்தின் மீது வாழ்வோர் ஜனநெருக்கடி அதிகரிக்கிறது. ஆனால் நல்ல நிலங்கள் அனைத்தும், நிலப்பிரபுக்களாலும் பணக்கார விவசாயிகளாலும் பறித்துக் கொள்ளப்படுகின்றன. ஆகவே, ஒவ்வொரு ஆண்டும் அதிகப்படியான மக்கள் நாசமடைகின்றனர்; அவர்கள் நகரங்களுக்கும், ஆலைகளுக்கும் போகிறார்கள்; பண்ணை ஆட்களாகவும், தேர்ச்சியற்ற தொழிலாளிகளாகவும் வேலைக்குச் சேருகின்றனர். குதிரை இல்லாத விவசாயி தான் முற்றிலும் ஏழையான விவசாயியாவான். அவன் ஒரு பாட்டாளி ஆவான். அவன் வாழ்வது (இதை வாழ்வது என்று கூறினால் உண்மையில் அவன் எப்படியோ உயிர் வாழ முனைந்து செயல்படுகிறான் என்பதே) நிலத்தின் மூலமோ அல்லது தன் பண்ணையின் வாயிலாகவோ அல்ல, ஆனால் கூலிக்கு வேலை செய்வதன் மூலமே.

அவன் நகரத் தொழிலாளியின் சொந்தச் சகோதரனாவான். குதிரையில்லாத விவசாயிக்கு நிலத்தினால் பயன் எதுவுமில்லை. குதிரையில்லாத விவசாயிகளில் பாதிப்பேர்தங்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட நிலங்களைக் குத்தகைக்கு விடுகின்றனர்; சில சமயங்களில் சமுதாயத்திடம் இலவசமாக அவற்றைக் கொடுத்துவிடுகின்றனர் (சில சமயங்களில் தாங்களே வரிகளுக்கும் நிலத்திலிருந்து எதிர் பார்க்கும் வருவாய்க்கும் இடையிலான வித்தியாசத் தொகையை செலுத்துகின்றனர்!); ஏனென்றால் தங்கள் நிலத்தை உழுது பண்படுத்தும் நிலைமையில் கூட அவர்கள் இல்லை. குதிரை இல்லாத விவசாயி ஒரு தெசியத்தினு அல்லது அதிகமாகப் போனால் இரண்டு தெசியத்தினுக்கள் நிலத்தில் விதைக்கிறான். சொந்த சாகுபடியில் தேவையான தானியம் கிடைக்காததால் அவன் எப்பொழுதும் உபரியாக தானியம் விலைக்கு வாங்கவேண்டியுள்ளது (அதுவும் வாங்குவதற்கு அவனிடம் பணம் இருந்தால்தான்). ருஷ்யா முழுவதிலும் உள்ள ஒரு குதிரையுடைய விவசாயிக் குடும்பங்கள் முப்பத்தைந்து லட்சமாகும். அவர்கள் நிலைமையும் அவ்வளவு நல்லதாக இல்லை. இருந்தாலும் விதிவிலக்குகள் இருக்கலாம்; நாம் ஏற்கெனவே கூறியுள்ளது போல, இங்கும் அங்கும் சில ஒரு குதிரையுடைய விவசாயிகள் நடுத்தரமாக இருக்கிறார்கள், அல்லது பணக்காரர்களாகக் கூட உள்ளனர். ஆனால் நாம் விதிவிலக்குகளைப் பற்றியோ, தனிப்பட்ட வட்டாரங்களைப் பற்றியோ பேசாமல், ருஷ்யா முழுவதையும் பற்றிப் பேசுகிறோம். ஒரு குதிரையுடைய விவசாயிகளை ஒட்டுமொத்தமாகப் பார்த்தால் அவர்கள் ஒட்டாண்டிகள் கூட்டமே என்பதில் சந்தேகமில்லை. விவசாய குபேர்னியாக்களிலும், ஒரு குதிரையுடைய விவசாயி மூன்று அல்லது நான்கு, மிக அரிதாக ஐந்து தெசியத்தினுக்கள் விதைக்கிறான்; அவன் அறுவடை செய்த தானியம் அவனுக்கும் பற்றாது. நல்ல விளைவு இருக்கும் ஆண்டிலும் குதிரை இல்லாத விவசாயியின் உணவுத் தரத்தைவிட அவன் உணவு வசதி மேலானதில்லை, அதாவது எப்போதுமே அவனுக்குப் போதிய ஊட்டம் இல்லை, எப்போதுமே பட்டினி கிடக்கிறான். அவன் பண்ணை சீரழிந்து கிடக்கிறது; அவன் கால்நடைகள்

மோசம்; அவற்றுக்குப் போதிய தீவனம் கூட இல்லை; நிலத்தைச் சரிவரப் பண்படுத்தக் கூடிய நிலையில் அவன் இல்லை. எடுத்துக்காட்டாக, வரோனெஷ் குபேர்னியாவில், ஒரு குதிரையுடைய விவசாயி தன் பண்ணை முழுவதற்கும், (தீவனத்தின் செலவு நீங்கலாக) ஓர் ஆண்டுக்கு இருபது ரூபிள்களுக்கு மேல் செலவழிக்க முடியாது! (பணக்கார உழவன் அதைவிடப் பத்து மடங்கு அதிகமாகச் செலவழிக்கிறான்.) நிலக் குத்தகை கொடுக்க, கால்நடை வாங்க, மரக் கலப்பையைச் செப்பனிட, பிற கருவிகளைப் பழுது பார்க்க, மேய்ப்பனுக்குப் பணம் கொடுக்க, இன்னும் எல்லாவற்றிற்கும் ஓர் ஆண்டில் இருபது ரூபிள்கள்! இது பண்ணைத்தொழிலா? அது வெறுந் துயரம், கடும் உழைப்பு, ஓயாச்சள்ளை. பல ஒரு குதிரையுடைய விவசாயிகள் (சிலர் அல்ல) தங்கள் ஒதுக்கப்பட்ட நிலங்களைக் குத்தகைக்கு விடுவதென்பது இயல்பே. ~~ஓட்டாண்டிக்கு~~ நிலத்தினால் கிஞ்சிற்றும் பயனில்லை. அவனிடம் பணம் இல்லை, நிலத்திலிருந்தோ, பணம் மட்டுமல்ல, சாப்பாட்டிற்கு வேண்டியதைக் கூட அவன் பெறமுடியவில்லை. பணமோ, எல்லாவற்றுக்கும் தேவைப்படுகிறது: உணவுக்காக, உடைக்காக, பண்ணைக்காக, வரிகள் செலுத்துவதற்காக—இவையெல்லாவற்றிற்கும் தேவைப்படுகிறது. வரோனெஷ் குபேர்னியாவில், ஒரு குதிரையுடைய விவசாயி வரிகளுக்குக் காக மட்டிலும் ஓர் ஆண்டுக்கு வழக்கமாகப் பதினெட்டு ரூபிள்கள் செலுத்த வேண்டும். அவனோ எல்லாச் செலவுகளையும் கவனித்துக் கொள்வதற்காக ஓர் ஆண்டில் எழுபத்தைந்து ரூபிள்களுக்குமேல் சம்பாதிக்க முடியாது. இந்த நிலைமைகளில் நிலம் வாங்குவதைப் பற்றியும் புதிய மேம்பாடுள்ள கருவிகள் வாங்குவதைப் பற்றியும், விவசாய வங்கிகளைப் பற்றியும் பேசுவது கூடக் கேலிக் கூத்தாகும்; அவைகள் ஏழைகளுக்காக உண்டாக்கப்பட்டவை அல்ல.

எங்கிருந்து விவசாயி பணத்தைப் பெறுவது? அவன் “மேல் சம்பாத்தியத்துக்கு” வழி தேடவேண்டியிருக்கிறது. குதிரை இல்லாத விவசாயியைப்போல, ஒரு குதிரையுடைய உழவனும் “சம்பாத்தியத்தை” வைத்துக்கொண்டு தான் வாழ்க்கையை நடத்துகிறான். “சம்பாத்தியம்”

என்பது எதைக் குறிக்கிறது? அது என்னவென்றால், பிறருக்கு வேலை செய்வது, கூலிக்கு உழைப்பது ஆகும். ஒரு குதிரையுடைய விவசாயி, பாதி சுதந்திர விவசாயியாகத் தான் இருக்கிறான்; அவன் கூலிக்குழைப்பவனாக, பாட்டாளியாக மாறிவிட்டான் என்று அர்த்தம். ஆகவே தான் இம்மாதிரி விவசாயிகள் அரைப்பாட்டாளிகள் என அழைக்கப்படுகின்றனர். அவர்களும் நகரத் தொழிலாளர்களின் சகோதரர்கள்; ஏனென்றால் அவர்களும் கூட, பல வகைப்பட்ட எஜமானர்களால் எல்லா விதத்திலும் கொள்ளையடிக்கப்படுகிறார்கள். எல்லாப் பணக்காரர்களையும் உடைமையாளர்களையும், எதிர்த்துப் போராட, சமூக-ஜனநாயகவாதிகளோடு ஐக்கியப்படுவதைத் தவிர அவர்களுக்கும் வேறு வழியில்லை, வேறு விமோசனமில்லை. இருப்புப் பாதைகள் அமைக்கும் இடங்களில் வேலை செய்பவர் யார்? காண்டிராக்டர்களால் கொள்ளையடிக்கப்படுபவர் யார்? மரங்களை வெட்டி வீழ்த்தி, அவற்றை நீரில் மிதக்க விடுபவர்கள் யார்? பண்ணை ஆளாக உழைப்பவர் யார்? நாட்கூலியாகப் பாடுபடுபவர் யார்? நகரங்களிலும், கப்பல் துறைமுகங்களிலும் தேர்ச்சியற்ற வேலையைச் செய்பவர் யார்? எப்போதுமே நாட்டுப்புற ஏழை மக்கள் தான், குதிரை இல்லாது அல்லது ஒரு குதிரையுடைய விவசாயிகள் தான். எப்போதுமே நாட்டுப்புறப் பாட்டாளிகளும், அரைப்பாட்டாளிகளும் தான். ருஷ்யாவில் இத்தகையோர் எவ்வளவு பெரும் எண்ணிக்கையில் இருக்கிறார்கள்! ருஷ்யா முழுவதிலும் (காக்கலஸையும், சைபீரியாவையும் சேர்க்காமல்) என்பது ஏன், சில சமயங்களில் தொண்ணூறு லட்சம் பாஸ்போர்ட்டுகள் ஆண்டுதோறும் எடுக்கப்படுகின்றன என்று கணக்கிடப்பட்டுள்ளது. அவை எல்லாம் இடம் மாறும் தொழிலாளிகளுக்காகவே எடுக்கப்படுகின்றன. பெயரளவில் தான் அவர்கள் விவசாயிகள்; உண்மையில் அவர்கள் கூலியாட்கள், கூலித்தொழிலாளிகள். அவர்கள் யாவரும் நகரத் தொழிலாளிகளோடு ஒரே இணைப்பில் ஒன்றுசேர வேண்டும். நாட்டுப்புறங்களில் சென்று எட்டும் ஒளியின் மற்றும் அறிவின் ஒவ்வொரு கதிரும் இந்த ஒற்றுமையை இறுக்கமாக்கிப் பலப்படுத்தும்.

“சம்பாத்தியம்” பற்றிய இன்னொரு விஷயத்தை

மறந்துவிடக்கூடாது. பலவகையான அதிகாரிகளும் அதிகாரிகளைப் போலவே சிந்திக்கும் நபர்களும் விவசாயிக்கு, முஜிக்குக்கு இரண்டு பொருட்கள் “தேவை” என்று சொல்ல விரும்புகிறார்கள்; அதாவது ஒன்று நிலம் (ஆனால் அதிகமான நிலமல்ல—அவன் நிறையப் பெற முடியாது; ஏனெனில் பணக்காரர்கள் முன்னமே எல்லாவற்றையும் பற்றிக்கொண்டு விட்டனர்!); மற்றொன்று “சம்பாத்தியம்”. எனவே, மக்களுக்கு உதவி செய்வதற்காக, நாட்டுப் புறத்தில் பல தொழில்கள் ஏற்படுத்தி அவர்களுக்கு அதிக “சம்பாத்தியம்” கிடைக்க “வகைசெய்ய” வேண்டும் என்று அவர்கள் கூறுகிறார்கள். அப்படிப்பட்ட பேச்சு கலப்பற்ற கபடமாகும். ஏழைகளுக்குச் சம்பாத்தியம் என்பது கூலி உழைப்புத்தான். உழவனுக்குச் “சம்பாத்தியம் வகைசெய்வது” என்பது, அவனை கூலிக்கு உழைப்பவனாக மாற்றுவதாகும். எவ்வளவு அருமையான உதவி இது! பணக்கார விவசாயிகளுக்கு வேறு வகையான “சம்பாத்தியங்கள்” உள்ளன; அவற்றிற்கு மூலதனம் தேவை. உதாரணமாக, மாவு அரைவை ஆலை கட்டுவது, வேறு ஏதாவது தொழிற்கூடம் அமைப்பது, சூட்டடிக்கும் பொறிகளை வாங்குவது, வியாபாரம், முதலியன. பணம் படைத்தோர்களின் இந்தச் சம்பாத்தியங்களோடு ஏழை மக்களின் கூலி உழைப்பை வைத்துக் குழப்புவது என்பது ஏழைகளை ஏமாற்றுவதாகும். இவ்வாறு ஏமாற்றுவது பணக்காரர்களுக்குச் சாதகமாக உள்ளது; எல்லாவிதமான “சம்பாத்தியங்களுக்கும்” சாத்தியக்கூறுகள் எல்லோருக்கும் உள்ளன போலவும் அவற்றை எல்லா விவசாயிகளும் அடையமுடியும் என்பது போலவும் தோற்றமளிக்கச் செய்வது அவர்களுக்கு சாதகமாக உள்ளது. ஆனால் ஏழைகளின் நலத்தினை உண்மையாக விரும்புகின்ற ஒருவன் முழு உண்மையையே, உண்மையை மட்டுமே எடுத்துரைப்பான்.

இனி நாம் கவனிக்கவேண்டியது நடுத்தர விவசாயிகளைப் பற்றி. ருஷ்யா முழுவதிலும், சராசரியாக எடுத்துக் கொண்டால், ஒரு ஜோடி குதிரைகள் உள்ள ஒருவனை நாம் நடுத்தர உழவனாக மதிக்கலாம் என்றும், மொத்தம் இந்த நாட்டிலுள்ள ஒரு கோடிக்குடியானவக் குடும்பங்களில்

ஏறக்குறைய இருபது லட்சம் நடுத்தர விவசாயக் குடும்பங்கள் உள்ளன என்றும் முன்னரே கண்டோம். நடுத்தர விவசாயி பணக்கார விவசாயிக்கும் பாட்டாளிக்கும் நடுவில் இருப்பதால், நடுத்தர உழவன் என அழைக்கப்படுகிறான். அவனுடைய வாழ்க்கைத் தரம் கூட நடுநிலைப்பட்டதுதான்: நல்ல விளைவுள்ள ஓர் ஆண்டில் அவன் தன் பண்ணைக் காரியங்களைச் சமாளித்துக் கொள்ளுகிறான்; ஆனால் வறுமை எப்போதும் கதவைத் தட்டிக் கொண்டிருக்கிறது. அவனிடத்தில் மிகக் குறைந்த சேமிப்பு இருக்கும் அல்லது ஒன்றும் இல்லாமல் இருக்கும். ஆகவேதான் அவனுடைய பண்ணை இடர் மிகுந்த நிலையில் இருக்கிறது. பணம் பெறுவது அவனுக்குக் கடினமாக இருக்கிறது: எப்போதோ மிக அரிதாக அவன் தனக்குத் தேவையான அளவு பணத்தைப் பண்ணை மூலம் பெறுகிறான்; அப்படிக்கிடைத்தாலும் அவனுடைய தேவைக்கு எட்டியும் எட்டாததாகவுமே இருக்கும். சம்பாத்தியம் பெற வெளியிடங்களுக்குச் செல்வது என்பது அது பண்ணையைக் கவனியாமல் விடுவதாகும்; அப்போது எல்லாம் கவனிப்பாரற்று நாசமாகி விடும்; இருந்த போதிலும், நடுத்தர விவசாயிகள் பலர் சம்பாத்தியங்கள் இல்லாமல் வாழ முடியாது: அவர்களும் மற்றவர்களிடம் கூலிக்கு உழைக்கவேண்டும்; இல்லாத குறையால் நிலப்பிரபுக்களிடம் அவர்கள் அடிமைப்பட நேர்கிறது, கடன்பட நேர்கிறது. நடுத்தர விவசாயி ஒரு முறை கடனில் சிக்கிக்கொண்டால், அதனை விட்டு எப்போதாவது தப்பி வெளிவர முடியும் என்பது அரிதாகும் ஏனென்றால் பணக்கார உழவனைப்போல அவனுக்கு நிலையான வரும்படி இல்லை. ஆகவே, ஒரு முறை கடன் படுவது சுருக்கில் கழுத்தைக் கொடுத்தது போலாகும். அவன் அறவே நாசமடையும் வரையில் கடன்காரனாகவே இருக்கிறான். பிரதானமாக நடுத்தர உழவன் தான் நிலப்பிரபுவின் அடிமைத்தனையில் சிக்கிக்கொள்கிறான். ஏனென்றால், வேலை அடிப்படையில் கூலி பெறும் வேலைகளுக்கு முற்றும் நொடித்துப் போகாத, ஒரு ஜோடிக் குதிரைகளையும், பண்ணைக்குத் தேவையான மற்ற சாதனங்களையும் வைத்திருக்கும் ஒரு விவசாயி தான் நிலப்பிரபுவுக்கு அவசியம் தேவை. சம்பாத்தியத்தைத் தேடிக்கொண்டு வேறு

எங்கோ செல்வது நடுத்தர விவசாயிக்கு அவ்வளவு சுலபமானதல்ல. எனவே தானியம் பிரதியாகப் பெறவும், மேய்ச்சல் நிலங்களை உபயோகிக்க அனுமதி பெறுவதற்கும், துண்டிக்கப்பட்ட நிலங்கள்¹⁰ குத்தகைக்கு எடுப்பதற்காகவும், குளிர் காலத்தில் முன்பணம் பெறுவதற்காகவும் அவன் நிலச்சுவான்தாரின் அடிமைத்தனையில் தன்னை மாட்டிக்கொள்கிறான். நிலப்பிரபுவாலும், குலாக்காலும் மட்டுமன்றி அண்டை அயல் பணக்காரனாலும் நடுத்தர உழவன் நெருக்கப்படுகிறான். அவன் கண் முன்பே அப்பணக்காரன் அதிக நிலத்தைப் பெற விரும்பும் போது அவனுக்குரிய நிலத்தை எப்போதும் தனதாக்கிக்கொள்கிறான்; ஏதாவது ஒரு வழியில் அவனைக் கசக்கிப் பிழிவதற்குக் கிடைக்கும் வாய்ப்பை ஒருபோதும் நழுவவிடுவதில்லை. நடுத்தர உழவன் வாழ்வு அப்படி இருக்கிறது; அவன் வரையரை இல்லாத ஒருவரை இருக்கிறான்; அவன் உண்மையான, எஜமானனாகவோ அல்லது தொழிலாளியாகவோ இருக்க முடியாது. எஜமானர்களாக உயர்வதற்கு எல்லா நடுத்தர விவசாயிகளும் முயல்கிறார்கள்; அவர்கள் சொத்துடைமையாளராக இருக்க விரும்புகின்றனர்; ஆனால் மிகச் சிலரே இதில் வெற்றி பெறுகின்றனர். சிலர், மிகச் சிலர், பண்ணை ஆட்களையோ, நாட்கூலிகளையோ கூட வேலைக்கு வைத்துக்கொண்டு பிறர் உழைப்பால் பணக்காரராக முயல்கின்றனர்; மற்றவர்களைக் கருவியாக்கிச் செல்வந்தர்களாக உயர முயல்கின்றனர். ஆனால் பெரும்பான்மையான நடுத்தர விவசாயிகளிடம் தொழிலாளர்களைக் கூலிக்கு வைத்துக்கொள்ளப் பணம் இல்லை—உண்மையில் அவர்களே கூலிக்கு உழைக்க வேண்டியுள்ளது.

பணக்காரர்களுக்கும் ஏழைகளுக்கும் இடையே, சொத்துடைமையாளர்களுக்கும் தொழிலாளிகளுக்கும் இடையே எங்கெல்லாம் போராட்டம் ஆரம்பமாகிறதோ அங்கெல்லாம் எப்பக்கம் சேர்வது எனத் தெரியாமல் இடையில் நடுத்தர விவசாயி தவிக்கிறான். அவனைப் பணக்காரர்கள் தங்களின் பக்கம் அழைக்கிறார்கள்: நீ கூட ஒரு எஜமானன், சொத்துடைமையாளன்; காசில்லாத தொழிலாளிகளோடு உனக்கு ஒரு சம்பந்தமும் இல்லை என்று அவனிடம் சொல்லுகின்றனர். ஆனால் தொழிலாளர்களோ,

பணக்காரர்கள் உன்னை ஏமாற்றி, உறிஞ்சிவிடுவார்கள்; எல்லாப் பணக்காரர்களையும் எதிர்க்கும் எங்களுடைய போராட்டத்திற்கு ஆதரவு தருவதைத் தவிர, வேறு விமோசனம் எதுவும் உனக்கு இல்லை என்று சொல்கின்றனர். நடுத்தர விவசாயியைத் தம் பக்கம் சேர்த்துக் கொள்வதற்கான இந்தப் போராட்டம் எங்கும், எல்லா நாடுகளிலும், அதாவது எங்கெல்லாம் சமூக-ஜனநாயக வாதிகளான தொழிலாளர்கள் உழைக்கும் மக்களை விடுவிக்கப் போராட்டம் நடத்துகிறார்களோ, அங்கெல்லாம் நடை பெறுகிறது. ருஷ்யாவில் இந்தப் போராட்டம் இப்பொழுதுதான் தொடங்குகிறது. ஆகவேதான் இவ்விஷயத்தை நாம் மிக நன்றாக ஆய்ந்து அறிந்து, நடுத்தர விவசாயியைத் தங்கள் பக்கம் இழுக்கப் பணக்காரர்கள் எம்மாதிரி ஏமாற்று வித்தைகளைக் கையாளுகிறார்கள், அவற்றை எப்படி அம்பலப்படுத்துவது, நடுத்தர விவசாயி தனது உண்மையான நண்பர்களை அறிந்து கொள்ள எவ்வாறு உதவுவது எனத் தெளிவாகப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். ருஷ்ய சமூக-ஜனநாயகவாதிகளான தொழிலாளர்கள் சரியான பாதையை உடனே கைக்கொண்டால் நாட்டுப்புற உழைப்பாளி மக்களுக்கும் நகரத் தொழிலாளிகளுக்கும் இடையே உறுதியான கூட்டுறவை நம் தோழர்களான ஜெர்மானியத் தொழிலாளிகளை விட மிகவும் விரைவாக நாம் நிலைநாட்ட முடியும்; உழைப்பாளி மக்களின் பகைவர்கள் அனைவரையும் நாம் விரைவாக வெற்றிகொள்ள முடியும்.

4. நடுத்தர விவசாயி எந்த வழியை மேற்கொள்வது? சொத்துடைமையாளர்கள், பணக்காரர்கள் பக்கமாகச் சேர்வதா அல்லது தொழிலாளிகள், ஏழைகள் பக்கமாகச் சேர்வதா?

எல்லாச் சொத்துடைமையாளர்களும், பூர்ஷ்வாக்கள் யாவரும் நடுத்தர விவசாயியிடம் அவரது பண்ணையை அபிவிருத்தி செய்யப் பலவகையான நடவடிக்கைகளை (மலிவான கலப்பைகள், விவசாய வங்கிகள், புல் வளர விடுதல், குறைவான விலையில் கால்நடைகளையும் செயற்கை

உரங்களையும் கொடுத்தல் முதலியன) எடுப்பதாக உறுதி கூறுவதன் மூலமும் பண்ணை முறையை அபிவிருத்தி செய்யும் நோக்கத்துடன் பல்வகைப் பண்ணையார்கள் கூட்டுச் சேர்ந்துள்ள பல்வேறு வகை விவசாய ஸ்தாபனங்களில் (புத்தகங்களில் இவை கூட்டுறவுகள் என்று குறிக்கப்படுகின்றன) விவசாயிகளை உறுப்பினராக்குவதன் மூலமும், நடுத்தர விவசாயியைத் தங்கள் பக்கம் இழுத்துக்கொள்ள முயல்கிறார்கள். இவ்வாறாக, நடுத்தர விவசாயியையும், ஏன் சிறு நில விவசாயியையும், அரைப்பாட்டாளியையும் தொழிலாளர்களுடன் ஐக்கியப்படவிடாமல், தொழிலாளி வர்க்கத்திற்கு, பாட்டாளிகளுக்கு எதிராகத் தாங்கள் நடத்தும் போராட்டத்தில் பணக்காரர்களுடன், பூர்ஷ்வாக்களுடன் சேர்ந்து இருக்கும்படி கவர்ந்து இழுக்க முயற்சிசெய்கின்றனர்.

இதற்கு சமூக-ஜனநாயகவாதிகளான தொழிலாளர்கள் பின்வருமாறு பதிலளிக்கின்றனர்: பண்ணைத் தொழில் அபிவிருத்தி மிகவும் சிறந்த காரியம் தான். குறைந்த விலையில் கலப்பைகள் வாங்குவதில் எந்த விதத் தவறுமில்லை; இப்பொழுதெல்லாம், எந்த வியாபாரியுங்கூட, அவன் முட்டாளாக இருக்காவிட்டால், குறைவான விலையில் விற்பதன் வாயிலாக வாங்குபவர்களைத் தன் பக்கமாக ஈர்க்க முயற்சி செய்கிறான். பண்ணைத் தொழிலில் செய்யப்படும் அபிவிருத்திகளும், குறைந்த விலையில் கலப்பைகள் கிடைப்பதும் அவர்களது வறுமையைத் துடைக்க உதவும் என்றும், தங்களின் சொந்த பலத்தில் எழுந்து நிற்க அவர்களுக்கு உதவுமென்றும், இவற்றையெல்லாம் பணக்காரர்கள் மீது கைவைக்காமலே சாதிக்க முடியுமென்றும் ஏழை விவசாயியிடமும் நடுத்தர விவசாயியிடமும் கூறுவது பித்தலாட்டமாகும். இந்த எல்லா அபிவிருத்திகளும் குறைந்த விலைகளும் கூட்டுறவுகளும் (சாமான்களை வாங்கி விற்பனை செய்யும் ஸ்தாபனங்கள்) மற்றவர்களை விடப் பணக்காரர்களுக்குத்தான் மிக அதிகமாகப் பயன்படுகின்றன. பணக்காரர்கள் மேலும் பலமடைகின்றனர், அவர்கள் ஏழைகளையும் நடுத்தர விவசாயிகளையும் முன்னேவிட அதிகமாக ஒடுக்குகிறார்கள். பணக்காரர்கள் பணக்காரர்களாய் இருக்கும் வரையில், அவர்களுக்கு மிகப் பெரும்

பான்மையான நிலம், கால்நடை, கருவிகள், பணம் ஆகியவை சொந்தமாக இருக்கும் வரையில் இவை எல்லாம் நீடிக்கும் வரையில் ஏழைகள் மட்டும் இன்றி நடுத்தர விவசாயிகள்கூட இல்லாமையினின்று ஒருபோதும் மீள முடியாது. பண்ணைத் தொழிலில் ஏற்பட்டுள்ள இந்த முன்னேற்றங்கள், கூட்டுறவுகள் ஆகியவற்றின் உதவியால் ஓரிரு நடுத்தர விவசாயிகள் பணக்காரர் அணிகளுக்குள் ஏறி அமரலாம்; ஆனால் மக்கள் எல்லோரும் எல்லா நடுத்தர விவசாயிகளும் வறுமைக்குள் மிக ஆழமாக மூழ்கிப் போவார்கள். எல்லா நடுத்தர உழவர்களும் பணம் உடையவர்களாக வேண்டுமானால் பணக்காரர்களைத் துரத்தி அடிக்கவேண்டும்; நகரத் தொழிலாளிகளும் நாட்டுப்புற ஏழை மக்களும் ஒன்று சேர்ந்தால் மட்டுமே அவர்களைத் துரத்தி அடிக்க இயலும்.

நடுத்தர விவசாயியைப் (சிறு நில விவசாயியைக் கூடத் தான்) பார்த்து பூர்ஷ்வாக்கள் கூறுகிறார்கள்: நாங்கள் நிலத்தை மலிவான விலைக்கு உனக்கு விற்கிறோம்; குறைந்த விலைக்குக் கலப்பைகளைக் கொடுக்கிறோம். ஆனால் அதற்குப் பிரதியாக நீ உன்னைத் தானே எங்களுக்கு விற்று விடு, பணக்காரர் எல்லோரையும் எதிர்த்துப் போராடுவதை விட்டுவிடு என்று.

சமூக-ஜனநாயகவாதிகளான தொழிலாளி சொல்லுவதாவது: உண்மையிலேயே உனக்குப் பொருள்கள் குறைவான விலையில் கொடுக்கப்பட்டால், உன்னிடத்தில் பணம் இருந்தால், அவற்றை ஏன் வாங்கக் கூடாது; அது நல்ல வியாபார முறையாகும். ஆனால் நீ ஒருபோதும் உன்னைத் தானே விற்றுவிடக் கூடாது. நகரத் தொழிலாளிகளோடு சேர்ந்து எல்லா பூர்ஷ்வாக்களையும் எதிர்க்கும் போராட்டத்தைக் கைவிடுவது என்பது, வறுமையிலும் இல்லாமையிலும் என்றென்றும் நீடித்து இருப்பது என்பதாகும். பொருள்களின் விலைகள் குறைந்தால் பணக்காரர்கள் இன்னும் அதிகமாக ஆதாயம் பெற்று, மேலும் பெரிய பணக்காரர்களாக மாறுவார்கள். பொருள்கள் மலிவானாலுங்கூட, பூர்ஷ்வாக்களிடம் இருந்து பணத்தை எடுத்துக் கொள்ளாத வரையில் செலவழிக்க என்றுமே பணமற்றவர்களுக்கு எந்த ஆதாயமும் கிடையாது.

ஓர் எடுத்துக்காட்டைப் பார்ப்போம். பூர்ஷ்வா ஆதரவாளர்கள் பல்வகையான கூட்டுறவுகளைப் பற்றி (குறைவாக வாங்கி, இலாபத்துடன் விற்கும் சங்கங்கள்) பிரமாதமாக அளக்கிறார்கள். தங்களை “சோஷலிஸ்டுப் புரட்சியாளர்கள்”¹¹ என அழைத்துக் கொள்பவர்கள் கூட எல்லாவற்றையும்விடக் கூட்டுறவுதான் விவசாயிக்கு மிகவும் தேவையானது என்று பூர்ஷ்வாக்களைப் போலவே உரக்கக் கூவுகிறார்கள். எல்லா விதமான கூட்டுறவு ஸ்தாபனங்களும் ருஷ்யாவிலும் தோன்ற ஆரம்பித்துள்ளன, ஆனால் இன்னமும் அவைகள் எண்ணிக்கையில் இங்கு மிகச் சிலவே. நாம் அரசியல் சுதந்திரத்தை அனுபவிக்கும் வரையில், அவைகள் பலவாகப் பெருகமாட்டா. ஆனால் ஜெர்மனியை எடுத்துக்கொள்வோம்: அங்கு விவசாயிகளுக்கு எல்லாவிதமான பல கூட்டுறவு ஸ்தாபனங்கள் இருக்கின்றன. இந்தக் கூட்டுறவுகளால் யார் மிக அதிக ஆதாயம் பெறுகின்றனர் என்பதைப் பாருங்கள். ஜெர்மனி முழுவதிலும் பால் மற்றும் பால்பண்ணைப் பொருள்களை விற்கும் சங்கங்களில், 1,40,000 விவசாயிகள் சேர்ந்துள்ளனர். இந்த 1,40,000 விவசாயிகள் (எளிமைக்காக முழு எண்களை மறுபடியும் எடுத்துக்கொள்கிறோம்) 11,00,000 பசுக்களை உரிமையாக வைத்துள்ளனர். ஜெர்மனி முழுவதிலும் நூற்பது லட்சம் ஏழை விவசாயிகள் இருப்பதாகக் கணக்கிடப்பட்டுள்ளது. இவர்களில் 40,000 பேர்கள் மட்டிலும் கூட்டுறவுகளில் சேர்ந்துள்ளனர். ஆகவே ஏழை உழவர்களில் நூற்றுக்கு ஒருவன் மட்டுமே கூட்டுறவுகளின் பலன்களை அனுபவிக்கிறான். இந்த 40,000 ஏழைகளுக்கு 100,000 பசுக்கள் மட்டுமே உரிமையாக உள்ளன. மேலும், நடுத்தரப் பண்ணையாளர்கள், நடுத்தர விவசாயிகளின் எண்ணிக்கை பத்து லட்சமாகும். இவர்களில் 50,000 பேர் கூட்டுறவுகளில் சேர்ந்துள்ளனர் (அதாவது நூற்றுக்கு ஐந்து பேர்), அவர்களுக்கு உரிமையாக 200,000 பசுக்கள் உள்ளன. கடைசியாக, பணக்காரப் பண்ணையாளர்கள் (அதாவது நிலப்பிரபுக்களும், பணக்கார விவசாயிகளும் சேர்ந்து) எண்ணிக்கை $3\frac{1}{3}$ லட்சம் ஆகும். அவர்களில் 50,000 பேர்கள் கூட்டுறவுகளில் சேர்ந்து இருக்கின்றனர் (சொல்லப்போனால், நூற்றுக்குப்

பதினேழு பேர்!), அவர்களுக்கு உரிமையாக 800,000 பசுக்கள் இருக்கின்றன!

முதலாவதாகவும் முக்கியமாகவும் இவர்களுக்கு தான் கூட்டுறவு ஸ்தாபனங்கள் உதவுகின்றன. குறைவான விலையில் வாங்கி ஆதாயத்திற்கு விற்கும் இத்தகைய சங்கங்களால் நடுத்தர விவசாயியைக் காப்பாற்ற முடியும் என்று தம்பட்டமடிப்பவர்களால் இப்படி விவசாயி ஏமாற்றப்படுகிறான். தங்களுடன் சேருமாறு ஏழை, நடுத்தர விவசாயிக்கு அழைப்பு விரும்ப சமூக-ஜனநாயகவாதிகளிடமிருந்து விவசாயியைப் பிரித்து மிகக் குறைந்த விலையில் அவனை ‘விலைக்கு வாங்க’ பூர்ஷ்வாக்கள் விரும்புகிறார்கள்.

நம்முடைய நாட்டிலும், பாலடை செய்யும் பண்ணைகள், பல பால் பண்டங்கள் தயாரிக்கும் பால்பண்ணைகள் ஆகிய பலவற்றின் கூட்டுறவு ஸ்தாபனங்கள் அமைக்கப்படுகின்றன. உழைப்பாளர் கழகங்கள், மீர், கூட்டுறவு ஸ்தாபனங்கள் ஆகியவைதான் விவசாயிக்குத் தேவை என்று கூச்சலிடுபவர்கள் நம் நாட்டில் கூட நிறைய உண்டு. ஆனால் இந்த உழைப்பாளர் கழகங்கள், கூட்டுறவுகள், மீர்கள் மூலம் குத்தகைக்கு விடுதல் ஆகியவற்றால் யார் ஆதாயம் பெறுகின்றனர் என்பதைப் பாருங்கள். நம் நாட்டிலுள்ள ஒவ்வொரு நூறு குடும்பங்களில் குறைந்தது இருபது குடும்பங்களிடம் பசுக்களே இல்லை, முப்பது குடும்பங்கள் ஒரு பசு மட்டுமே வைத்துள்ளன: கடுமையான தேவை காரணமாகவே இக்குடும்பங்கள் பாலை விற்கின்றன; அவர்களின் சொந்தக் குழந்தைகள் பாலில்லாமல் பட்டினி கிடந்து ஈக்கள் போலச் சாகின்றன. பணக்கார விவசாயிகள் ஒவ்வொருவரும், மூன்று, நான்கு அல்லது பல பசுக்களை சொந்தமாக வைத்திருக்கின்றனர்; விவசாயிகள் எல்லோருக்கும் உரிமையாக இருக்கும் பசுக்களின் மொத்த எண்ணிக்கையில் பாதி, இந்தப் பணக்கார விவசாயிகளுக்கு உரிமையாக உள்ளன. பாலடை செய்யும் கூட்டுறவு ஸ்தாபனங்களினால் பயனடைவது யார்? முதலாவதாயும் நிலப்பிரபுக்களும் விவசாய பூர்ஷ்வாக்களும் நிறைய ஆதாயம் பெறுகிறார்கள் என்பது தெளிவாகிறது. நடுத்தர விவசாயிகளும் ஏழை மக்களும் அவர்களைப் பின் பற்றுவார்களானால், வறுமையினின்று விடுபடும் மார்க்கம்

பூர்ஷ்வாக்கள் எல்லோருக்கும் எதிராக தொழிலாளர்கள் அனைவரும் நடத்தும் போராட்டமல்ல என்றும், தனிப்பட்ட விவசாயிகள் இன்றைய நிலையிலிருந்து வெளியேறி பணக்காரர்களின் அணியில் சேரத் தனித்தனியே முயற்சி செய்ய வேண்டுமென்றும் அவர்கள் நம்புவார்களானால் அது நிலக்கவாந்தார்களுக்கும் விவசாய பூர்ஷ்வாக்களுக்கும் சாதகமானதாகும் என்பது கண்கூடு.

சிறு நில விவசாயியின் ஆதரவாளர்கள் மற்றும் நண்பர்கள் என்று நடிக்கின்ற, பூர்ஷ்வாக்களின் ஆதரவாளர்கள் அனைவரும் இம்முயற்சிகளை எல்லா வகையிலும் வளர்த்தும் ஊக்கமளித்தும் வருகின்றனர். எதனையும் எளிதில் நம்புகின்ற பல மக்கள் ஆட்டுத்தோல் போர்த்த ஓநாயை கண்டறியத் தவறி விடுகிறார்கள்; இவர்கள் ஏழை, நடுத்தர விவசாயிகளுக்குத் தாம் உதவி செய்வதாக நம்பிக் கொண்டே பூர்ஷ்வாக்களின் இந்த ஏமாற்றுச் சொற்களைத் தாங்களும் ஒப்பிக்கிறார்கள். உதாரணமாக, இவர்கள் தங்கள் நூல்களிலும் பிரசங்கங்களிலும் சிறு நிலப் பயிர்த் தொழில்தான் மிக அதிக லாபகரமானது, மிக அதிக வருவாய் தரும் முறையாகும்; சிறு நிலப் பயிர்த் தொழில்தான் செழிப்படைந்து வருகிறது; அதனால்தான் எங்கும் விவசாயத்தில் ஏராளமான சிறு நில விவசாயிகள் இருக்கிறார்கள், அதனால்தான் அவர்கள் நிலங்களை விடாப்பிடியாக வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் எனவும் (எல்லாவற்றிலும் நல்ல நிலங்கள் முதலாளிகளால் கைப்பற்றப்பட்டிருப்பதும், பணம் முழுவதும் கூட அவர்கள் கைகளில் இருப்பதும், அதே சமயம் ஏழைகள் சிறு துண்டு நிலங்களை வைத்துக்கொண்டு நெருக்குண்டு வாழ்நாள் முழுவதும் தொல்லைப்பட்டு உழல வேண்டியிருப்பதும் இதற்கு காரணம் அல்ல!) என்றும் வாதம் செய்கிறார்கள். இனிமையாகப் பேசும் இப்பேர்வழிகள் மேலும் கூறுவது என்னவென்றால், சிறு நில விவசாயிக்கு நிறையப் பணம் தேவையில்லையாம்; சிறு நில, நடுத்தர விவசாயி பெரு நிலக்காரரை விட மிகச் சிக்கனமாக வாழ்வனாம், அதிகச் சுறுசுறுப்பானவனாம்; எளிய வாழ்க்கை நடத்தத் தெரிந்தவனாம். தங்கள் கால்நடைகளுக்காகத் தீனிப்புல் வாங்குவதற்குப் பதிலாக, அவன் வைக்கோலை வைத்துக்கொண்டு

பதினேழு பேர்!), அவர்களுக்கு உரிமையாக 800,000-பசுக்கள் இருக்கின்றன!

முதலாவதாகவும் முக்கியமாகவும் இவர்களுக்கு தான் கூட்டுறவு ஸ்தாபனங்கள் உதவுகின்றன. குறைவான விலையில் வாங்கி ஆதாயத்திற்கு விற்கும் இத்தகைய சங்கங்களால் நடுத்தர விவசாயியைக் காப்பாற்ற முடியும் என்று தம்பட்டமடிப்பவர்களால் இப்படி விவசாயி ஏமாற்றப்படுகிறான். தங்களுடன் சேருமாறு ஏழை, நடுத்தர விவசாயிக்கு அழைப்பு விடும் சமூக-ஜனநாயகவாதிகளிடமிருந்து விவசாயியைப் பிரித்து மிகக் குறைந்த விலையில் அவனை ‘விலைக்கு வாங்க’ பூர்ஷ்வாக்கள் விரும்புகிறார்கள்.

நம்முடைய நாட்டிலும், பாலடை செய்யும் பண்ணைகள், பல பால் பண்டங்கள் தயாரிக்கும் பால்பண்ணைகள் ஆகிய பலவற்றின் கூட்டுறவு ஸ்தாபனங்கள் அமைக்கப்படுகின்றன. உழைப்பாளர் கழகங்கள், மீர், கூட்டுறவு ஸ்தாபனங்கள் ஆகியவைதான் விவசாயிக்குத் தேவை என்று கூச்சலிடுபவர்கள் நம் நாட்டில் கூட நிறைய உண்டு. ஆனால் இந்த உழைப்பாளர் கழகங்கள், கூட்டுறவுகள், மீர்கள் மூலம் குத்தகைக்கு விடுதல் ஆகியவற்றால் யார் ஆதாயம் பெறுகின்றனர் என்பதைப் பாருங்கள். நம் நாட்டிலுள்ள ஒவ்வொரு நூறு குடும்பங்களில் குறைந்தது இருபது குடும்பங்களிடம் பசுக்களே இல்லை, முப்பது குடும்பங்கள் ஒரு பசு மட்டுமே வைத்துள்ளன: கடுமையான தேவை காரணமாகவே இக்குடும்பங்கள் பாலை விற்கின்றன; அவர்களின் சொந்தக் குழந்தைகள் பாலில்லாமல் பட்டினி கிடந்து ஈக்கள் போலச் சாகின்றன. பணக்கார விவசாயிகள் ஒவ்வொருவரும், மூன்று, நான்கு அல்லது பல பசுக்களை சொந்தமாக வைத்திருக்கின்றனர்; விவசாயிகள் எல்லோருக்கும் உரிமையாக இருக்கும் பசுக்களின் மொத்த எண்ணிக்கையில் பாதி, இந்தப் பணக்கார விவசாயிகளுக்கு உரிமையாக உள்ளன. பாலடை செய்யும் கூட்டுறவு ஸ்தாபனங்களினால் பயனடைவது யார்? முதலாவதாயும் நிலப்பிரபுக்களும் விவசாய பூர்ஷ்வாக்களும் நிறைய ஆதாயம் பெறுகிறார்கள் என்பது தெளிவாகிறது. நடுத்தர விவசாயிகளும் ஏழை மக்களும் அவர்களைப் பின்பற்றுவார்களானால், வறுமையினின்று விடுபடும் மார்க்கம்

பூர்ஷ்வாக்கள் எல்லோருக்கும் எதிராக தொழிலாளர்கள் அனைவரும் நடத்தும் போராட்டமல்ல என்றும், தனிப்பட்ட விவசாயிகள் இன்றைய நிலையிலிருந்து வெளியேறி பணக்காரர்களின் அணியில் சேரத் தனித்தனியே முயற்சி செய்ய வேண்டுமென்றும் அவர்கள் நம்புவார்களானால் அது நிலச்சவாந்தார்களுக்கும் விவசாய பூர்ஷ்வாக்களுக்கும் சாதகமானதாகும் என்பது கண்கூடு.

சிறு நில விவசாயியின் ஆதரவாளர்கள் மற்றும் நண்பர்கள் என்று நடிக்கின்ற, பூர்ஷ்வாக்களின் ஆதரவாளர்கள் அனைவரும் இம்முயற்சிகளை எல்லா வகையிலும் வளர்த்தும் ஊக்கமளித்தும் வருகின்றனர். எதனையும் எளிதில் நம்புகின்ற பல மக்கள் ஆட்டுத்தோல் போர்த்த ஓநாயை கண்டறியத் தவறி விடுகிறார்கள்; இவர்கள் ஏழை, நடுத்தர விவசாயிகளுக்குத் தாம் உதவி செய்வதாக நம்பிக் கொண்டே பூர்ஷ்வாக்களின் இந்த ஏமாற்றுச் சொற்களைத் தாங்களும் ஒப்பிக்கிறார்கள். உதாரணமாக, இவர்கள் தங்கள் நூல்களிலும் பிரசங்கங்களிலும் சிறு நிலப் பயிர்த் தொழில்தான் மிக அதிக லாபகரமானது, மிக அதிக வருவாய் தரும் முறையாகும்; சிறு நிலப் பயிர்த் தொழில்தான் செழிப்படைந்து வருகிறது; அதனால் தான் எங்கும் விவசாயத்தில் ஏராளமான சிறு நில விவசாயிகள் இருக்கிறார்கள், அதனால்தான் அவர்கள் நிலங்களை விடாப்பிடியாக வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் எனவும் (எல்லாவற்றிலும் நல்ல நிலங்கள் முதலாளிகளால் கைப்பற்றப்பட்டிருப்பதும், பணம் முழுவதும் கூட அவர்கள் கைகளில் இருப்பதும், அதே சமயம் ஏழைகள் சிறு துண்டு நிலங்களை வைத்துக்கொண்டு நெருக்குண்டு வாழ்நாள் முழுவதும் தொல்லைப்பட்டு உழல வேண்டியிருப்பதும் இதற்கு காரணம் அல்ல!) என்றும் வாதம் செய்கிறார்கள். இனிமையாகப் பேசும் இப்பேர்வழிகள் மேலும் கூறுவது என்னவென்றால், சிறு நில விவசாயிக்கு நிறையப் பணம் தேவையில்லையாம்; சிறு நில, நடுத்தர விவசாயி பெரு நிலக்காரரை விட மிகச் சிக்கனமாக வாழ்வவனாம், அதிகச் சுறுசுறுப்பானவனாம்; எளிய வாழ்க்கை நடத்தத் தெரிந்தவனாம். தங்கள் கால்நடைகளுக்காகத் தீனிப்புல் வாங்குவதற்குப் பதிலாக, அவன் வைக்கோலை வைத்துக்கொண்டு

சமாளித்து விடுவானாம்; விலை உயர்ந்த இயந்திரத்தை வாங்குவதற்குப் பதிலாக அதிகாலையில் எழுந்து அதிக நேரம் உழைக்கிறோம். இதன் மூலம் இயந்திரம் செய்யும் வேலை அளவுக்கு அவனால் வேலை செய்யமுடிகிறதாம். பழுது பார்த்தால் வேலைக்கு அன்னியனுக்குப் பணம் கொடுப்பதற்குப் பதிலாக, தானே ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் கைக்கோடரியை எடுத்துக்கொண்டு தச்சு வேலை பார்க்கிறோம். பெரு நிலக்காரர் கையாளும் முறையைவிட இதில் செலவு மிகக் குறைவாகிறதாம். அதிக விலையுள்ள குதிரை அல்லது காளைக்குத் தீனி போடுவதற்குப் பதிலாக, உழுவதற்குத் தன் பசுவையே உபயோகிக்கிறோம் — இவ்வாறெல்லாம் அவர்கள் கூறுகின்றனர். ஜெர்மனி பூராவினும் ஏழை விவசாயிகள் அனைவரும் பசுக்களையே ஏரில் பூட்டி உழுகின்றனர்; நமது நாட்டிலும், மக்கள் மிக வறுமையில் உழலுவதால், உழுவதற்குப் பசுக்களை மட்டுமல்ல, ஆடவர், மகளிரையும் கூடப் பயன்படுத்த ஆரம்பித்து விட்டனர். இதெல்லாம் எவ்வளவு ஆதாயமானது! எவ்வளவு மலிவானது! நடுத்தர, சிறு நில உழவர்கள் மிகவும் சுறுசுறுப்பாகவும் மிகவும் விடா முயற்சியோடும், எளிய வாழ்வு வாழ்கிறார்கள். வீணான காரியங்களில் தங்கள் நேரத்தைப் போக்காமல், சோஷலிஸத்தைப் பற்றியே சிந்திக்காமல், தங்கள் பண்ணையைப் பற்றியே நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்! பூர்ஷ்வாக்களை எதிர்த்து வேலை நிறுத்தங்களைத் திட்டமிட்டு நடத்துகிற தொழிலாளரோடு சேராமல் பணக்காரர்களோடு சேர்ந்து, கௌரவ மனிதர் அணிகளில் சேர முயற்சி செய்கிறார்கள். இது எவ்வளவு புகழ்தற்குரியது! எல்லாரும் அவ்வளவு சுறுசுறுப்பாகவும், விடா முயற்சியுடனும் இருந்து செட்டாக வாழ்ந்து, குடிக்காமல், நிறையப் பணம் சேமித்து, சீட்டித் துணிகளுக்கு குறைவாகச் செலவழித்து, மிகச் சில குழந்தைகளையே பெற்றிருந்தால் அப்போது எல்லோரும் மகிழ்ச்சியாக இருப்பார்கள்; வறுமையோ இல்லாமையோ இருக்கவே இருக்காது!

நடுத்தர உழவனிடம் பூர்ஷ்வாக்கள் பாடுகிற இனிய கீதங்கள் இத்தகையவையாகும்; இப்பாட்டுகளை நம்பி அவற்றைத் தாங்களும் திரும்பிப் பாடும் அப்பாவிக்கும்

உள்ளனர்!* உண்மையில் இந்தத் தேனொழுகும் பேச்சு களெல்லாம் விவசாயியை ஏமாற்றுவதும் கேலி செய்வது மாகும். நாசூக்காகப் பேசும் இவர்கள் மலிவான லாபகரமான விவசாயம் என்பதெல்லாம் இல்லாமையை, மிகக் கொடிய இல்லாமையைத் தான். இதுதான் நடுத்தர, சிறு நில விவசாயியைக் காலையிலிருந்து இரவுவரை வேலை செய்ய நிர்ப்பந்திக்கிறது, கொஞ்சம் ரொட்டி சாப்பிடவும் ஒவ்வொரு காசைச் செலவு செய்வதற்கும் அவனைத் தயங்கவைக்கிறது. ஒரே கால் சட்டையை மூன்று வருடங்களுக்கு அணிவதும், கோடை காலத்தில் வெறுங்காலுடன் அலைவதும், தனது மரக்கலப்பையை ஒரு கயிற்றைக் கட்டி ஒக்கிடுவதும் கூரையிலிருக்கும் மக்கிப் போன வைக் கோலைத் தனது பசுக்குத் தீனியாகப் போடுவதும் எவ்வளவு “மலிவானது”, எப்படி “அதிக லாபகரமானது” பாருங்கள்! ஒரு பூர்ஷ்வாவை அல்லது பணக்கார விவசாயியை இந்த “மலிவான” “லாபகரமான” பண்ணையில் வேலை செய்ய விட்டுப் பாருங்கள்; அப்போது இந்தத் தேனொழுகும் பேச்சுகளை அவர்கள் விரைவில் மறந்து விடுவர்!

சிறு நில விவசாயத்தைப் புகழ்ந்து பேசுபவர்கள் சில சமயங்களில், விவசாயிக்கு உதவ விரும்புகின்றனர்;

* விவசாயியின் நன்மையை விரும்புபவர்களும், ஆயினும் அடிக்கடி இப்படி தேனொழுகும் பேசுபவர்களுமான அப்பாவிக்கள் ருஷ்யாவில் “நரோத்னீக்குகள்” அல்லது “சிறுநிலப் பயிர்த் தொழிலுக்கு வக்காலத்து வாங்குபவர்கள்” என்று அழைக்கப்படுகிறார்கள். சரியான கண்ணோட்டம் இல்லாததால் “சோஷலிஸ்டு-புரட்சி யாளர்களும்” இவர்களுடைய அடிச் சுவட்டையே பின்பற்றுகின்றனர். ஜெர்மனியிலும் இவ்வாறு நாசூக்காகப் பேசும் ஆசாமிகளுக்குக் குறைவில்லை. அவர்களில் ஒருவரான எடுவார்ட் டேவிட் சமீபத்தில் ஒரு பெரிய நூல் எழுதியுள்ளார். பெரு நிலங்களில் பயிர் செய்வதை விட சிறுநிலத்தில் விவசாயம் செய்வதுதான் மிக அதிகம் லாபகரமானது; ஏனெனில் சிறு நில விவசாயி அவைசியமாகப் பணம் செலவு செய்வதில்லை, உழுவதற்குக் குதிரைகளை வைத்துக்கொள்வதில்லை, தனக்குப் பால் பொழிந்து தரும் பசுவையே உழுவதற்கு உபயோகிக்கிறான்—என்று அதில் அவர் கூறுகிறார்.

ஆனால் உண்மையில் அவனுக்குத் தீங்கு மட்டுமே இழைக்கின்றனர். மக்களை பரிசுக் குலுக்கல் ஏமாற்றுவதைப் போல், இவர்கள் தங்கள் இனிப்புப் பேச்சுக்களால் விவசாயியை ஏமாற்றுகின்றனர். பரிசுக் குலுக்கல் என்றால் என்ன என்பதை நான் இப்போது சொல்கிறேன். என்னிடம் 50 ரூபிள் விலை மதிப்புள்ள பசு ஒன்றிருப்பதாக வைத்துக்கொள்வோம். பரிசுக் குலுக்கல் மூலமாக, நான் அந்தப் பசுவை விற்க விரும்புகிறேன். ஆகவே நான் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒரு ரூபிளுக்கு ஒரு சீட்டு கொடுக்கிறேன். ஒவ்வொருவருக்கும், ஒரு ரூபிளுக்கு அந்தப் பசுவைப் பெறும் வாய்ப்பிருக்கிறது! என்று மக்களுக்கு ஆசை காட்டப்படுகிறது. ரூபிள்கள் குவிகின்றன. நூறு ரூபிள்கள் சேர்த்த உடனே, நான் பரிசுச் சீட்டைக் குலுக்குகிறேன். குலுக்கி எடுத்ததில் யாருடைய சீட்டு வருகிறதோ அவர் ஒரு ரூபிளுக்குப் பசுவைப் பெறுகிறார்; மற்றவர்களுக்கு ஒன்றும் கிடைப்பதில்லை. மக்களுக்கு அந்தப் பசு விலை ‘‘மலிவானதா’’? இல்லை; அதன் விலை மிகவும் அதிகம்; ஏனெனில் அவர்கள் கொடுத்த மொத்தப் பணம் பசுவின் மதிப்பைவிட இரு மடங்கு ஆகும்; இரண்டு பேர் (பரிசுக் குலுக்கல் நடத்தியவரும்; பசுவைப் பெற்றவரும்) எந்த உழைப்பையும் செலவழிக்காமல் இலாபம் பெற்றனர். தொண்ணூற்று ஒன்பது பேர்கள் பணம் இழந்ததால், இவர்கள் இலாபம் அடைந்தனர். ஆகவே, மக்களுக்கு பரிசுக் குலுக்கல்கள் நற்பயன் தருகின்றன எனச் சொல்லுகின்றவர்கள் இவ்வாறு மக்களை வெறுமனே ஏமாற்றுகிறார்கள். எல்லா விதமான கூட்டுறவுகளாலும் (குறைவான விலைக்கு வாங்கி, ஆதாயத்தோடு விற்கும் சங்கங்களாலும்), பயிரிடும் முறையில் செய்யப்படும் எல்லா விதமான அபிவிருத்தியாலும் எல்லா விதமான வங்கிகள் முதலியவற்றாலும் விவசாயிகளை வறுமையிலிருந்தும் துன்பத்திலிருந்தும் விடுவிப்பதாக உறுதி மொழி கூறுவோர், இதே மாதிரி விவசாயிகளை ஏமாற்றுகின்றனர். பரிசுக் குலுக்கலில் ஒருவன் பரிசு பெற, மற்றவர்கள் யாவரும் நஷ்டமடைவது போலத்தான் இவ்விஷயங்களிலும்; ஒரு நடுத்தர விவசாயி தனது தந்திரத்தினால் பணக்காரன் ஆகியிருப்பான்; ஆனால் அவனுடைய சகவிவசாயிகளில்

நூற்றுக்குத் தொண்ணூற்று ஒன்பது பேர் தங்கள் வாழ் நாளெல்லாம் முதுகு கூனிக் குறுகப் பாடுபடுகிறார்கள்; ஒருபோதும் இல்லாமையிலிருந்து விடுபடுவதில்லை; வறுமையில் இன்னும் ஆழமாக ஆழ்ந்து போகின்றனர். ஒவ்வொரு கிராம வாசியும் தன்னுடைய கிராமச் சமுதாயத்தையும் முழு மாவட்டத்தையும் கொஞ்சம் கூர்ந்து ஆராயட்டும்; பணக்காரராக மாறிய, இல்லாமையை மறந்த நடுத்தர விவசாயிகள் பலர் இருக்கிறார்களா? தங்களின் இல்லாமையை என்றுமே அகற்ற முடியாமல் எத்தனை பேர் இருக்கிறார்கள்? எத்தனை பேர் நாசமடைந்து, தங்கள் ஊர்களை விட்டுச்செல்கின்றனர்? ருஷ்யா முழுவதிலும் இருபது லட்சம் நடுத்தர விவசாயக் குடும்பங்களுக்கு மேல் இல்லை என்பது கணக்கிடப்பட்டுள்ளது என்பதை நாம் முன்னரே பார்த்தோம். குறைந்த விலையில் வாங்கி, ஆதாயத்தோடு விற்கும் பலவகையான சங்கங்கள் இப்போது உள்ளதைவிடப் பத்து மடங்கு அதிகமாக இருப்பதாக வைத்துக்கொள்வோம். இதன் பலன் என்னவாகும்? ஒரு லட்சம் நடுத்தர விவசாயிகள், பணக்காரர்கள் மட்டத்திற்குத் தங்களை உயர்த்திக் கொள்ள முடியுமேயானால் அது பெரிய விஷயமாகும். அதன் பொருள் என்ன வென்றால், ஒவ்வொரு நூறு நடுத்தர விவசாயிகளுக்கும், ஐந்து பேர் செல்வந்தர் ஆயிருப்பார் என்பது. மற்றத் தொண்ணூற்று ஐந்து பேர் என்ன ஆவது? அவர்களுக்கு அதே தொல்லைதான்; அவர்களில் பலர் மேலும் அதிகக் கஷ்டங்களுக்கு உள்ளாவார்கள்! ஏழைகள் மேலும் அதிக வறுமையுறுவார்கள்!

பூர்ஷ்வாக்கள் விரும்புவது என்ன? முடிந்த வரை அதிகத்திலும் அதிகத் தொகையினரான ஏழை, நடுத்தர விவசாயிகள் செல்வந்தர்கள் ஆவதற்கு முயல வேண்டும்; பூர்ஷ்வாக்களை எதிர்த்துப் போராடாமலே வறுமையை ஒழித்துக்கட்ட முடியுமென்று அவர்கள் நம்பவேண்டும்; கிராம, நகரத் தொழிலாளர்களுடன் ஐக்கியப்படுவதில் நம்பிக்கை கொள்வதற்குப் பதில், தங்கள் விடாமுயற்சியிலும் தங்கள் சிக்கனத்திலும் தாங்கள் பணக்காரனாகும் வாய்ப்பிலும் நம்பிக்கை வைக்க வேண்டும்—பூர்ஷ்வாக்களின் விருப்பம் இதைத் தவிர வேறில்லை. இந்தப் பொய்

யான நம்பிக்கையையும் ஆசையையும் விவசாயியிடம் வளர்க்க பூர்ஷ்வாக்கள் எல்லா முயற்சிகளையும் செய்கின்றனர்; இனிய வார்த்தைகளால் அவனை மயக்க முயல்கிறார்கள்.

இனிக்கப் பேசும் இவர்களின் வஞ்சனையை அம்பலப் படுத்த, இவர்களிடம் மூன்று கேள்விகளைக் கேட்டால் போதும்.

முதல் கேள்வி: ருஷ்யாவிலுள்ள பயிர் செய்வதற்கு லாயக்கான இருபத்து நான்கு கோடி தெசியத்தினுக்கள் நிலத்தில், பத்துக் கோடி தெசியத்தினுக்கள் தனிப்பட்ட நிலச்சொந்தக்காரர்களுக்கு உரிமையாக இருக்கும் பொழுது, பதினாறு ஆயிரம் மிகப் பெரிய நிலச்சொந்தக்காரர்களிடம் ஆறு கோடியே ஐம்பது லட்சம் தெசியத்தினுக்கள் நிலம் உடைமையாக இருக்கும் பொழுது உழைப்பாளி மக்கள் இல்லாமையிலிருந்தும் வறுமையிலிருந்தும் விடுபட முடியுமா?

இரண்டாவது கேள்வி: பதினைந்து லட்சம் பணக்கார விவசாயக் குடும்பங்கள் (மொத்தம் ஒரு கோடியாகும்) விவசாயிகள் பயிரிடும் மொத்த நிலத்தில் பாதியையும், விவசாயிகளுக்குச் சொந்தமான குதிரைகள், கால்நடை ஆகியவை அனைத்திலும் பாதியையும் விவசாயிகளின் மொத்த இருப்புக்கள் மற்றும் சேமிப்புகளில் பாதிக்குமேலும் தமது கரங்களில் குவித்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுது, உழைப்பாளி மக்கள் இல்லாமையிலிருந்தும், வறுமையிலிருந்தும் விடுபட முடியுமா? விவசாய பூர்ஷ்வாக்கள், ஏழைகளையும் நடுத்தர உழவர்களையும் ஒடுக்கி, பிறருடைய உழைப்பிலிருந்து, அதாவது பண்ணை ஆட்கள், நாட்கூலிகள் ஆகியோர் உழைப்பிலிருந்து பணம் சம்பாதித்து, மேலும் மேலும் அதிகப் பணக்காரர்களாக மாறிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது, அறுபத்தைந்து லட்சம் விவசாயக் குடும்பங்கள் சீரழிக்கப்பட்டு வறுமையில் வாடி, எப்பொழுதும் பட்டினி கிடந்து, எல்லாவிதக் கூலி உழைப்பினாலும் ஒரு துண்டு ரொட்டியைப் பெற்றால் போதும் என்ற நிலைக்கு ஏழைகள் தாழ்த்தப்பட்டு இருக்கும் பொழுது இல்லாமையிலிருந்தும் வறுமையிலிருந்தும் உழைப்பாளி மக்கள் விடுபட முடியுமா?

மூன்றாவது கேள்வி: பணம் பிரதானச் சக்தி ஆகியுள்ள பொழுது, பணத்தைக் கொண்டு எல்லாவற்றையும் வாங்க முடியும் பொழுது, தொழிற்சாலையையும் நிலத்தையும் மட்டுமல்ல, கூலித்தொழிலாளர்களாக, கூலி-அடிமைகளாக, ஆடவர், மற்றும் மகளிரையே பணத்தைக் கொண்டு வாங்க முடியும் போது இல்லாமையிலிருந்தும் வறுமையிலிருந்தும் உழைப்பாளி மக்கள் விடுபட முடியுமா? பணமில்லாமல் யாரும் வாழ்வோ, பயிர்த் தொழில் செய்யவோ முடியாது என்ற நிலையில், பணம் பெறுவதற்காகப் பெரு நிலக்காரரோடு சிறு நில விவசாயி, ஏழை விவசாயி போராட வேண்டியிருக்கும் போது, சில ஆயிரக்கணக்கான நிலச்சுவாந்தாரர்கள், வியாபாரிகள், தொழிற்சாலை சொந்தக்காரர்கள், வங்கி நடத்துபவர்கள் ஆகியோர் கோடிக்கணக்கான ரூபிகளைத் தங்களிடம் குவித்திருப்பதோடு, கோடானுகோடி ரூபிகளை வைப்புத் தொகையாகக் கொண்டுள்ள வங்கிகளின் மீது ஆதிக்கம் செலுத்தும்போது இல்லாமையிலிருந்தும் வறுமையிலிருந்தும் உழைப்பாளி மக்கள் விடுபட முடியுமா?

—சிறு தொழில் அல்லது கூட்டுறவுகள் ஆகியவற்றின் சாதகங்கள் பற்றி எவ்வளவு இனிய வார்த்தைகள் சொன்னாலும் இக்கேள்விகளை ஒருவனால் தட்டிக்கழிக்க முடியாது. இக்கேள்விகளுக்கெல்லாம் ஒரே விடைதான் இருக்க முடியும்: உழைப்பாளி மக்களை மீட்கக் கூடிய உண்மையான “கூட்டுறவு” எதுவெனில், எல்லா பூர்ஷ்வாக்களையும் எதிர்த்துப் போராட நகர சமூக-ஜனநாயகவாதிகளான தொழிலாளிகளோடு நாட்டுப்புற ஏழை மக்கள் ஒற்றுமை கொள்வதே. இந்த ஒற்றுமை எவ்வளவு விரைவாக வளர்ந்து, உரம் பெறுகிறதோ அவ்வளவு விரைவாக நடுத்தர விவசாயி, பூர்ஷ்வாக்களின் உறுதிமொழிகள் யாவும் பொய்களே என்று உணர்ந்து கொண்டு, நம்பக்கத்தில் வந்து சேருவான்.

இதனை பூர்ஷ்வாக்கள் அறிந்துள்ளனர். ஆகவேதான் இனிப்பு வார்த்தைகள் பேசுவதோடு கூடவே சமூக-ஜனநாயகவாதிகளைப் பற்றிய பல்வேறு பொய்களையும் பரப்புகின்றனர். நடுத்தர, சிறு நில உழவர்களின் உடைமைகளை சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் கவர்ந்துகொள்ள விரும்பு

வதாக அவர்கள் சொல்கிறார்கள். அது பொய்யாகும். பிறருடைய உழைப்பின் மீது வாழ்கின்ற பெரு நிலக்காரர்களின் உடைமைகளை மட்டிலுமே பறித்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் விரும்புகின்றனர். சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் தொழிலாளர்களைக் கூலிக்கு வைத்துக்கொள்ளாத சிறு, நடுத்தர விவசாயிகளின் உடைமையை ஒருபோதும் எடுத்துக் கொள்ளமாட்டார்கள். சமூக-ஜனநாயகவாதிகள், மற்றவர்களைவிட அதிக வர்க்க உணர்வு கொண்ட, மேலதிகமாக ஒன்றிணைந்துள்ள நகரத் தொழிலாளிகளின் நலன்களை மட்டுமல்லாமல் விவசாயத் தொழிலாளிகளின், மற்றும் தொழிலாளர்களைக் கூலிக்கு வைத்துக்கொள்ளாத, பணக்காரர்களைப் பின்பற்றிச்செல்லாத, பூர்ஷ்வாக்களின் பக்கம் போய்ச் சேராத சிறு கைவினைஞர்கள், விவசாயிகள் ஆகியோரின் நலன்களையும் பாதுகாக்கிறார்கள், மற்றும் ஆதரிக்கிறார்கள். பூர்ஷ்வாக்களின் ஆட்சியை ஒழிப்பதற்கு முன்பே, தொழிலாளர்கள், விவசாயிகளின் வாழ்க்கை நிலைமையில் உடனடியாகக் கொண்டுவரக் கூடிய எல்லா அபிவிருத்திகளுக்காகவும் சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் போராடி வருகின்றனர்; இவை பூர்ஷ்வாக்களுக்கு எதிராக அவர்கள் நடத்தும் போராட்டத்துக்குத் துணை செய்யும். ஆனால் சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் விவசாயியை ஏமாற்றாமல், அவனிடம் முழு உண்மையைச் சொல்லி விடுகிறார்கள்; முதலாளித்துவ வர்க்கம் அதிகாரத்திலிருக்கும் வரை, எவ்வித அபிவிருத்திகளாலும் மக்களை இல்லாமையிலிருந்தும் வறுமையிலிருந்தும் விடுவிக்க முடியாது என்று முன்கூட்டியே நேர்மையோடு சொல்லி விடுகிறார்கள். சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் யார், அவர்கள் விரும்புவது என்ன என்பவற்றை மக்கள் அனைவரும் தெரிந்துகொள்வதற்கு சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் ஒரு வேலைத்திட்டத்தை* வகுத்திருக்கிறார்கள். வேலைத்திட்டம் என்பது, ஒரு கட்சி எதற்காகப் பாடுபடுகிறது,

* மேலே, புத்தகத்தின் இறுதியில், “சார்யா¹² என்ற சமூக-ஜனநாயக மாத சஞ்சிகையாலும் இஸ்க்ரா¹³ என்ற சமூக-ஜனநாயகச் செய்தித்தாளாலும் முன்வைக்கப்பட்ட ருஷ்ய சமூக-ஜனநாயகத் தொழிலாளர் கட்சியின் வேலைத்திட்டம்” என்னும் பின்னிணைப்பைப் பார்க்க.

போராடுகிறது என்பது எல்லாவற்றையும் சுருக்கமாகவும் தெளிவாகவும் கச்சிதமாகவும் விளக்கும் அறிக்கையாகும். மக்கள் அனைவரும் அதைத் தெரிந்து கொள்ளவும் பார்க்கவும் வேண்டுமென்பதற்காகவும், பூர்ஷ்வாக்களின் நுகத்தடியிலிருந்து எல்லா உழைப்பாளி மக்களும் விடுதலை பெறப் போராட வேண்டுமென்று உண்மையில் விரும்புகிறவர்களையும், இந்தப் போராட்டத்தில் யார் யார் ஒன்றுபட வேண்டுமென்பதையும் போராட்டம் எப்படி நடத்தப்பட வேண்டுமென்பதையும் சரியாகப் புரிந்து கொண்டவர்களையும் மட்டுமே கட்சி கொண்டிருக்க வேண்டும் என்பதற்காகவும் ஒரு தெளிவான கச்சிதமான திட்டத்தை முன்வைத்துள்ள ஒரே கட்சி, சமூக-ஜனநாயகக் கட்சிதான். மேலும் உழைப்பாளி மக்களின் வறுமைக்கும் இல்லாமைக்குமான காரணங்களையும், தொழிலாளர்களின் ஐக்கியம் மேலும் விரிவடைந்து பலமடைந்து வருவது ஏன் என்பதையும் தங்கள் வேலைத்திட்டத்தில் தெளிவாக, பகிரங்கமாக, கச்சிதமாக விளக்கிச் சொல்ல வேண்டுமென்று சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் கருதுகின்றனர். வாழ்க்கை கஷ்டமாக இருக்கிறது, ஆகவே கலகம் செய்யுங்கள் என்று அறைகூவல் விடுத்தால் போதாது—ஒவ்வொரு மேடைப் பேச்சாளனும் அவ்வாறு செய்யமுடியும், ஆனால் அதனால் ஒரு பயனுமில்லை. உழைப்பாளி மக்கள் தாங்கள் ஏன் இத்தகைய துன்பத்தில் உழலுகிறார்கள் என்பதையும், இல்லாமையிலிருந்து விடுதலை பெறப் போராடுவதற்கு யாரோடு ஒன்றுபட்டு நிற்க வேண்டும் என்பதையும் தெளிவாகத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் எதை விரும்புகிறார்கள் என முன்னரே கூறியுள்ளோம்; உழைப்பாளி மக்களுடைய இல்லாமை, வறுமை ஆகியவற்றின் காரணங்களை விளக்கியுள்ளோம்; நாட்டுப்புற ஏழை மக்கள் யாரோடு போராட வேண்டும் என்பதையும், இப்போராட்டத்தில் யாரோடு ஒன்றுசேரவேண்டும் என்பதையும் நாம் எடுத்துக் கூறியுள்ளோம்.

எங்கள் போராட்டத்தின் மூலம் உடனடியாக என்ன அபிவிருத்திகளை, தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கையில், விவசாயிகளின் வாழ்க்கையில் என்ன அபிவிருத்திகளைப் பெற முடியும் என்பதை இப்போது விளக்குவோம்.

5. மக்கள் அனைவருக்கும், தொழிலாளர்களுக்கும் என்ன அபிவிருத்திகளைப் பெறுவதற்காக சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் பாடுபடுகிறார்கள்?

எல்லா உழைப்பாளி மக்களையும், எல்லாவிதமான கொள்ளையிலிருந்தும் எல்லாவிதமான ஒடுக்கு முறையிலிருந்தும் எல்லாவிதமான அநீதியிலிருந்தும் விடுதலை செய்ய சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் போராடிவருகின்றனர். விடுதலை பெறத் தொழிலாளி வர்க்கம் முதல் முதலாக ஒன்று பட வேண்டும். ஒன்றுபடுவதற்கு, ஒன்றுசேரும் சுதந்திரம், ஒன்றுசேரும் உரிமை பெறவேண்டும், அரசியல் சுதந்திரம் பெறவேண்டும். எதேச்சாதிகார அரசாங்கம் என்பது அதிகாரிகள், மற்றும் போலீசார் மூலம் மக்களை அடிமைப்படுத்துவதாகும் என்பதை நாம் முன்னரே கூறியுள்ளோம். எனவே அரசு தர்பாரில் வரவேற்கப்படும் விரல்விட்டு எண்ணக்கூடிய பரிவாரங்கள், ஒரு சில பணமூட்டைகள், உயர்தர உத்தியோகஸ்தர்கள் தவிர, மக்கள் முழுமைக்கும் அரசியல் சுதந்திரம் தேவையாகும். எல்லோரையும் விட மிக முக்கியமாகத் தொழிலாளிகளுக்கும் உழவர்களுக்கும் அரசியல் சுதந்திரம் தேவையாகும். அதிகாரிகள், போலீசார்கள் ஆகியோரின் தான்தோன்றித்தனத்திலிருந்தும் எதேச்சாதிகாரத்திலிருந்தும் பணக்காரர்கள் கைக்கூலி கொடுப்பதன் மூலம் தப்பிவிட முடியும். மேலிடங்களில், தங்கள் முறையீடுகளைக் கேட்குமாறு செய்யப் பணக்காரர்களால் முடியும். ஆகவே தான் போலீசார்களும், அதிகாரிகளும் ஏழைகளைவிடப் பணக்காரர்களிடம் மிக அபூர்வமாகவே குற்றங் கண்டுபிடிக்கத் துணிகின்றனர். போலீசார்களுக்கோ அல்லது அதிகாரிகளுக்கோ லஞ்சம் கொடுக்கத் தொழிலாளர்களிடத்தும் விவசாயிகளிடத்தும் பணமில்லை; புகார் செய்ய அவர்களுக்கு யாரும் இல்லை; நீதி மன்றத்தில் வழக்காடவும் சக்தி இல்லை. நாட்டில் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் அரசாங்கம் அமையாதவரை, மக்கள் பிரதிநிதிகள் சபை இல்லாதவரை, ஒரு போதும் தொழிலாளர்களும் விவசாயிகளும் போலீசார் மற்றும் அதிகாரிகளின் பிடுங்கல், கொடுங்கோன்மை, அவமதிப்பு ஆகியவற்றிலிருந்து என்றுமே விடுபட முடியாது. அத்த

கைய மக்கள் பிரதிநிதிகள் சபை தான் அதிகாரிகளின் பிடிப் பிலிருந்து மக்களை விடுதலை செய்யமுடியும். அரசியல் உணர்வு கொண்ட ஒவ்வொரு விவசாயியும் சமூக-ஜனநாயகவாதிகளின் பக்கமாக நிற்க வேண்டும்; முதலாவதாக, அதிமுக்கியமாகச்* செய்ய வேண்டியது மக்கள் பிரதிநிதிகள் சபையை (அசெம்பிளியை) கூட்ட வேண்டியதாகும் என்று சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் ஜார் அரசாங்கத்தைக் கோருகிறார்கள். சமூக அந்தஸ்து என்ற பேதமில்லாமல், பணக்காரர்கள், ஏழைகள் என்ற பேதமில்லாமல் அனைவரும் பிரதிநிதிகளைத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும். தேர்தல்கள் சுதந்திரமானவையாக, அதிகாரிகளின் தலையீட்டில்லாதவையாக இருக்க வேண்டும்; தேர்தல்கள் போலீஸ் அதிகாரிகள், ஸெம்ஸ்துவோ நிர்வாகத் தலைவர்களின் மேற்பார்வையிலல்லாமல், மக்களின் நம்பிக்கைக்கு உரியவர்களுடைய கண்காணிப்பில் நடைபெற வேண்டும். அப்போது எல்லா மக்களுடையவும் பிரதிநிதிகள் மக்களுடைய எல்லாத் தேவைகளையும் பற்றி விவாதிக்க முடியும், ரஷ்யாவில் மேலான அமைப்பை நிலைநாட்ட முடியும்**.

* 1905ம் ஆண்டுப் பதிப்பில், “சமூக-ஜனநாயகவாதிகளின் பக்கமாக நிற்க வேண்டும்” என்ற சொற்களிலிருந்து “அதிமுக்கியமாக” என்ற சொற்கள் வரை உள்ள பகுதியின் இடத்தில் “உடனடியாக (மக்கள் பிரதிநிதிகள் சபையை [அசெம்பிளியை] கூட்ட வேண்டும் என்ற) கோரிக்கைக்கு ஆதரவாகச் சேர்ந்து கொள்ள வேண்டும்” என்ற வாசகம் காணப்படுகிறது.—ப-ர்.

** 1905ம் ஆண்டுப் பதிப்பில் இந்த வாக்கியத்துக்குப் பிறகு பின்வரும் வாசகம் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது:

“அரசாங்க டீமா மக்கள் பிரதிநிதிகளின் உண்மையான சபை அல்ல, போலீஸ் ஏமாற்றே, ஏனென்றால் அதற்கான தேர்தல்கள் சமமற்றவை (பிரபுவம்சத்தினரும் வணிகர்களும் குடியானவர்களையும் தொழிலாளர்களையும் விட அதிக எண்ணிக்கை பெற்றிருக்கிறார்கள்), அதற்கான தேர்தல்கள் சுதந்திரமானவை அல்ல, போலீஸ் அடக்குமுறையின் கீழ் நடத்தப்படுபவை. இதை நாம் ஏற்கெனவே சொல்லியிருக்கிறோம். அரசாங்க டீமா என்பது மக்கள் பிரதிநிதிகளின் சபை அல்ல, பிரபுவம்சத்தினர், வணிகர்களின் போலீஸ் சபை. அரசாங்க டீமா கூட்டப்படுவது மக்கள் சுதந்திரத்திற்கும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட நிர்வாகத்துக்கும் வகை செய்வதற்காக அல்ல, தொழி

வழக்கு விசாரணையில்லாமல் யாரையும் சிறைப்படுத்தும் அதிகாரத்தைப் போலீசாரிடமிருந்து பறிக்கவேண்டும் என சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் கோருகின்றனர். யாரையும் தன்னிச்சையாய்ச் சிறை செய்யும் அதிகாரிகள் கடுமையாகத் தண்டிக்கப்படவேண்டும். அதிகாரிகளின் தான்தோன்றித்தனமான அதிகாரத்திற்கு முடிவுகட்ட, அதிகாரிகளை மக்களே தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும்; எந்த அதிகாரியைப்பற்றியும் நீதிமன்றத்தில் நேரடியாகக் குற்றஞ்சாட்ட ஒவ்வொருவருக்கும் உரிமை இருக்கவேண்டும். போலீசாரைப்பற்றி ஸெம்ஸ்துவோ அதிகாரியிடமோ அல்லது இவ்வதிகாரியைப் பற்றி குபேர்னியா கவர்னரிடமோ முறையிடுவதில் பயன் என்ன? ஸெம்ஸ்துவோ அதிகாரி எப்பொழுதும் நிச்சயமாகப் போலீசாருக்குப் பாதுகாப்பளிப்பார், கவர்னர் எப்போதும் அதிகாரியைப் பாதுகாப்பார். குற்றம் சாட்டுபவன் தானே தண்டனைக்குள்ளாக்கப்படுவான். அவன் சிறையில் வைக்கப்படுவான், அல்லது சைபீரியாவுக்கு அனுப்பப்படுவான். மக்கள் பிரதிநிதிகள் சபைக்கும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட நீதிமன்றங்களுக்கும் முறையிடும் உரிமையும், தனது தேவைகளைப்பற்றிச் சுதந்திரமாக எடுத்துப் பேசும் உரிமையும், அவற்றைப் பற்றிச் செய்தித்தாள்களில் எழுதும் உரிமையும் ருஷ்யாவில் (மற்ற எல்லா நாடுகளிலும் போலவே) ஒவ்வொருவருக்கும் ஏற்படுகின்ற பொழுதுதான் அதிகாரிகளுக்குப் பயம் இருக்கும்.

ருஷ்ய மக்கள் அதிகாரிகளை இன்னும் பண்ணை அடிமை முறையில் சார்ந்திருக்கிறார்கள். அதிகாரிகளுடைய உத்தரவில்லாமல், மக்கள் கூட்டங்களைக் கூட்ட முடியாது; நூல்களை அல்லது செய்தித்தாள்களை அச்சிடவும் முடியாது! இது பண்ணை அடிமைமுறை அல்லவா? கூட்டங்கள் சுதந்திரமாக ஏற்பாடு செய்ய முடியாவிட்டால்

லாளர்களையும் விவசாயிகளையும் ஏமாற்றுவதற்காக, அவர்களை இன்னும் அதிகமாக அடிமைப்படுத்துவதற்காகவே. மக்களுக்கு வேண்டியது அரசாங்க டீமா அல்ல, வேறுபாடுகள் இன்றி, ஒரு சமமாக எல்லாப் பிரஜைகளாலும் சுதந்திரமாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அரசியல் நிர்ணய சபையே ஆகும்.”—ப-ர்.

அல்லது நூல்களைத் தடங்கலின்றி அச்சிட முடியாவிட்டால், அதிகாரிகளை எதிர்த்து, பணக்காரர்களை எதிர்த்து ஒருவன் தன் குறைகளுக்கு எப்படிப் பரிகாரம் காண முடியும்? இயற்கையாகவே, மக்கள் வறுமையைப் பற்றி உண்மையை எடுத்துக்கூறும் ஒவ்வொரு நூலையும் ஒவ்வொரு பேச்சையும் அதிகாரிகள் தடை செய்கின்றனர். இந்தப் பிரசுரம் கூட சமூக-ஜனநாயகக் கட்சியால் இரகசியமாக அச்சடிக்கப்பட்டு, இரகசியமாகவே பரப்பவேண்டியுள்ளது. இந்தப் பிரசுரத்தை வைத்துள்ள ஒருவன் அகப்பட்டுவிட்டால் அவன் மீது வழக்குத் தொடர்ந்து அவனைச் சிறைக்குள் தள்ளிவிடுவார்கள். ஆனால் சமூக-ஜனநாயகவாதிகளான தொழிலாளிகள் இதற்கு அஞ்சவில்லை: நூல்களை அவர்கள் மேலும் மேலும் அதிகமாக அச்சிடுகிறார்கள்; மக்கள் படிப்பதற்காக மக்களிடம் மேலும் மேலும் உண்மைகளைக் கூறும் நூல்களைக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். சிறைக்கூடங்களோ கொடுமைப்படுத்தலோ மக்களின் விடுதலைப் போராட்டத்தைத் தடுத்து நிறுத்த முடியாது!

சமுதாயப் படிநிலைகள் ஒழிக்கப்பட வேண்டும் எனவும், நாட்டின் எல்லாக் குடிமக்களும் சம உரிமைகள் பெறவேண்டுமென்றும் சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் கோருகின்றனர். இன்று சமுதாயப் படி நிலைகள் தலைவரிசெலுத்துவோர், தலைவரிசெலுத்தாதவர், விசேஷ உரிமையுள்ளவர், விசேஷ உரிமையற்றவர் என்று பிரிக்கப்பட்டு உள்ளன: 'உயர்' பிறப்பினர் 'தாழ்ந்த' பிறப்பினர் உள்ளனர்; சாமான்ய மக்களைப் பிரம்பினால் அடிக்கும் வழக்கம் இன்னும் இருக்கத்தான் செய்கிறது. வேறு எந்த நாட்டிலும் தொழிலாளிகளும், விவசாயிகளும் இதைப் போன்ற இழிந்த நிலையில் இருக்கவில்லை. ருஷ்யாவைத் தவிர வேறு எந்த நாட்டிலும், வேவ்வேறு சமூகப் படிநிலைகளுக்கு வெவ்வேறு சட்டங்கள் இல்லை. பிரபு வம்சத்தைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு இருக்கும் எல்லா உரிமைகளும் ஒவ்வொரு விவசாயிக்கும் இருக்க வேண்டும் என ருஷ்ய மக்களும் கோர வேண்டிய காலம் வந்துவிட்டது. பண்ணை அடிமை முறை ஒழிக்கப்பட்டு நாற்பதாண்டுகளுக்கு மேலாகியுங்கூடப் பிரம்பால் அடிக்கும் வழக்கம் இருப்பதும் தலைவரி

செலுத்தும் சமுதாயப் படிநிலை இருப்பதும் அவமானகரமானதல்லவா?

மக்களுக்கு இடம் பெயரவும் விரும்பிய தொழிலில் ஈடுபடவும் பரிபூரண சுதந்திரம் வேண்டுமென சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் கோருகின்றனர். இடம் பெயரும் சுதந்திரம் என்பது என்ன? விவசாயி யாரிடமும் அனுமதி கேட்காமல், தான் விரும்பும் இடங்களுக்கெல்லாம் போக உரிமை; எந்த இடத்தில் குடியேற விரும்புகிறானோ அங்கே குடியேற உரிமை; தான் விரும்பும் எந்த ஊரிலோ, நகரிலோ வாழ உரிமை என்பதாகும். அப்படியென்றால் ருஷ்யாவிலும் பாஸ்போர்ட்டுகள் ஒழிக்கப்பட வேண்டும் என்று அர்த்தம் (வேறு நாடுகளில் நீண்ட காலத்திற்கு முன்பே பாஸ்போர்ட்டுகள் ஒழிக்கப்பட்டுவிட்டன). தனக்கு விருப்பமான எந்த இடத்திலும் விவசாயி குடியேறுவதையும் தனக்கு விருப்பமான தொழிலில் ஈடுபடுவதையும் தடுப்பதற்கு எந்தப் போலீஸ் அதிகாரியும் எந்த லெம்ஸ்துவோ அதிகாரியும் துணியக் கூடாது. தனது விருப்பப்படி ஒரு நகருக்குப் போகவோ அல்லது புதிய இடத்தில் குடியேறவோ விவசாயிக்கு உரிமை இல்லை; அந்த அளவு ருஷ்ய விவசாயி இன்னும் அதிகாரிகளுக்கு அடிமையாக இருக்கிறான். அங்கீகாரமற்ற குடியேற்றத்தைக் குபேர்னியா கவர்னர்கள் அனுமதிக்கக் கூடாது என்று அமைச்சர் ஆணை பிறப்பிக்கிறார்! விவசாயிக்கு எந்த இடம் நல்ல இடம் என்பதை, அந்த விவசாயியைவிட கவர்னர்தான் நன்கு அறிவார்! விவசாயி பச்சைக் குழந்தை; அதிகாரிகள் உத்தரவில்லாமல் எங்கும் நகரக் கூடாது! இது பண்ணை அடிமை முறையைச் சார்ந்திருப்பது அல்லவா? எவனோ ஒழுக்கம் கெட்ட பிரபு வகுப்பான் முதிர்ச்சி பெற்ற விவசாயிகள்மீது ஆணை செலுத்த அனுமதிப்பது மக்களை அவமதிப்பது ஆகாதா?

மோசமான மகசூலும் மக்களின் இன்னல்களும் (பஞ்சம்) என்ற தலைப்பில் இன்றைய “விவசாய மந்திரி” திரு எர்மோலவ் ஒரு நூல் எழுதியுள்ளார். வெளிப்படையாக அந்த நூல் கூறுவதன் சாரம் வருமாறு: நிலப்பிரபுத் திருவாளர்களுக்கு வேலை ஆட்கள் தேவையாக இருக்கின்றகாலம் வரை விவசாயி தன் இருப்பிடத்தை மாற்றிக்

கொள்ளக்கூடாது. அமைச்சர் இதை மிக வெளிப்படையாகக் கொஞ்சமும் தயக்கமில்லாமல் சொல்கிறார்; அவர் என்ன சொல்கிறார் என்பது விவசாயி காதில் விழாது எனவும், அவன் அதைப் புரிந்து கொள்ள மாட்டான் எனவும் அவர் நினைக்கிறார். நிலப்பிரபுக்களுக்கு மிகவும் குறைந்த கூலிக்கு உழைப்பாளர்கள் தேவையாக இருக்கும் பொழுது, மக்களை அயலூர் செல்ல ஏன் அனுமதிக்கவேண்டும்? நிலத்தில் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு மக்கள் அதிகமாகக் குவிந்து கிடக்கிறார்களோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு நிலப்பிரபுக்களுக்கு லாபகரமானதாகும்; உழவர்கள் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு ஏழ்மையாக இருக்கிறார்களோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு குறைந்த கூலிக்கு அவர்களை வேலைக்கு அமர்த்தலாம்; மற்றும், எந்தவிதக் கொடுமைக்கும் எதிர்ப்பில்லாமல் அடங்கிக்கிடப்பார்கள். முன்பெல்லாம் நிலப்பிரபுக்களின் நலன்களை மேலாளர்கள் கவனித்தனர்; இப்பொழுது அதே வேலையை லெம்ஸ்துவோ அதிகாரிகளும், கவர்னர்களும் செய்கின்றனர். முன்பெல்லாம், குதிரை இலாயங்களில் விவசாயிகளைக் கசையால் அடிக்க மேலாளர்கள் ஆணையிட்டனர்; இப்பொழுது வோலஸ்த் அலுவலகத்தில் கசையால் அடிக்குமாறு லெம்ஸ்துவோ அதிகாரிகள் ஆணையிடுகிறார்கள்.

(நிரந்தர இராணுவத்தை ஒழிக்க வேண்டும் என்றும், அதற்குப் பதிலாக மக்கள் படையை அமைக்க வேண்டும் என்றும், எல்லா மக்களும் ஆயுதபாணிகளாக்கப்பட வேண்டும் என்றும் சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் கோருகின்றனர். நிரந்தர இராணுவம் என்பது, மக்களிடம் தொடர்பின்றி விலகி நின்று, மக்களைச் சடுவதற்குப் பயிற்சி பெற்ற இராணுவமாகும். பல ஆண்டுகள் இராணுவ பானையங்களில் அடைத்து வைக்கப்படாமல், மனிதத்தன்மையற்ற முறையில் பயிற்சி கொடுக்கப்படாமல் இருந்தால், தன் சகோதரர்களான தொழிலாளர்களையும் விவசாயிகளையும் சடுவதற்குப் போர்வீரன் என்றவது உடன்படுவானா? பட்டினியால் வாடும் விவசாயிகளுக்கு எதிராகப் போர்வீரன் செல்ல முடியுமா? பகைவனின் தாக்குதலிலிருந்து நாட்டைக் காப்பாற்ற நிரந்தர இராணுவம் தேவையில்லை; மக்கள் படையே போதுமானது. நாட்டின் ஒவ்வொரு

குடிமகனும் ஆயுதம் ஏந்தினால், ருஷ்யா எப்பகைவனுக்கும் அஞ்ச வேண்டியதில்லை. மற்றும் இராணுவக் கும்பலின் நுகத்தடியில் இருந்து மக்கள் விடுதலை பெறுவர்: ஒவ்வோர் ஆண்டிலும் இந்தக் கும்பலுக்காகப் பல கோடி ரூபிகள் செலவாகின்றன; இந்தப் பணம் முழுவதும் மக்களிடமிருந்து திரட்டப்படுகிறது; அதனால் தான் வரிகள் மிக அதிகமாகின்றன; அதனால் தான் வாழ்க்கையே மேலும் மேலும் கடினமாக ஆகிறது. மக்கள் மீது அதிகாரிகள், போலீசார் ஆகியோரின் ஆதிக்கத்தை இராணுவக் கும்பல் மேலும் தீவிரப்படுத்துகிறது. அயல் நாட்டு மக்களைக் கொள்ளையடிக்க, எடுத்துக்காட்டாகச் சீனாவிடம் இருந்து நிலத்தைப் பறிக்க இந்தக் கும்பல் தேவைப்படுகிறது. இது மக்கள் துன்பத்தைக் குறைப்பதற்கு மாறாக, புதிய வரிகளால் அவர்கள் சமையைப் பெருக்குகின்றது. நிரந்தர இராணுவத்திற்குப் பதிலாக எல்லா மக்களும் ஆயுத பாணிகளாக்கப்பட்டால் தொழிலாளர், விவசாயிகள் அனைவருடையவும் சமை பெருமளவு குறையும்.

இதைப் போலவேதான், சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் கோரும் மறைமுக வரிகளின் ஒழிப்பு மக்களுக்கு மிகப் பெரிய சகாயமாகும். மறைமுக வரிகள் என்பவை நிலத்தின் மீதோ அல்லது ஒரு வீட்டின் மீதோ நேரே போடப்படும் வரிகள் அல்ல; ஆனால் அவை, பண்டங்களை அதிக விலைகள் கொடுத்து வாங்குவதன் மூலம் மக்களால் மறைமுகமாகச் செலுத்தப்படுகின்றன. சர்க்கரை, வோத்கா மண்ணெண்ணெய், தீப்பெட்டிகள், மற்றும் எல்லா வகையான உபயோகப் பொருட்கள் மீதும் அரசாங்கம் வரிவிதிக்கிறது; வியாபாரியாலோ அல்லது ஆலைச் சொந்தக்காரராலோ திறைசேரியில் இந்த வரி கட்டப்படுகிறது; ஆனால் தன் கையிலிருந்து அவன் வரி செலுத்தவில்லை; தன்னிடம் வாடிக்கையாக வாங்குவோர் கொடுக்கும் தொகையிலிருந்தே இந்த வரியை அவன் கட்டுகிறான். வோத்கா, சர்க்கரை, மண்ணெண்ணெய், தீப்பெட்டிகள் ஆகியவற்றின் விலை உயர்த்தப்படுகிறது. ஒரு புட்டி வோத்காவோ, ஒரு பவுண்டு சர்க்கரையோ வாங்குகின்ற ஒவ்வொருவனும் அப்பொருள்களின் விலையைத் தவிர அதன் மீது போடப்பட்டுள்ள வரித்

தொகையையும் செலுத்த வேண்டியுள்ளது. எடுத்துக் காட்டாக, ஒரு பவுண்டு சர்க்கரைக்கு நீங்கள் பதினான்கு கொபெக்குகள் செலுத்துவதாக வைத்துக்கொண்டால் அதில் (ஏறக்குறைய) நான்கு கொபெக்குகள் வரியாக அமைகிறது: சர்க்கரையை உற்பத்தி செய்பவர் முன்னமேயே அரசாங்கத் திறைசேரிக்கு இந்த வரி செலுத்தி விட்டார். அவர் செலுத்திய தொகையினை இப்போது வாடிக்கையாளர் ஒவ்வொருவரிடமிருந்தும் வாங்குகிறார். ஆகவே, உபயோகப்பண்டங்கள் மீது போடப்படும் வரிகள், மறைமுக வரிகள் ஆகும். வாங்குபவர் பண்டங்களுக்கு அதிக விலை கொடுப்பதன் மூலம் அவற்றைச் செலுத்துகிறார். மறைமுக வரிவசூல் மிகவும் நியாயமான முறை என்று சில சமயங்களில் சொல்லப்படுகிறது; ஒருவன் வாங்கும் அளவிற்கேற்பத் தானே வரி செலுத்துகிறான் என்கின்றனர். ஆனால் இது உண்மை அல்ல. மறைமுக வரிகள் மிகவும் அநியாயமானவையாகும்; ஏனென்றால், பணக்காரர்களைக் காட்டிலும், ஏழைகளுக்கு அவைகளைச் செலுத்துவது மிக மிக கஷ்டமானது. பணக்காரனுடைய வருமானம், விவசாயி அல்லது தொழிலாளியின் வருமானத்தைவிடப் பத்து மடங்கு, ஏன், சில வேளைகளில் நூறு மடங்கு கூட அதிகமாக இருக்கிறது. ஆனால் நூறு மடங்கு அதிகமான சர்க்கரை ஒரு பணக்காரனுக்குத் தேவையா? மேலும், வோற்காவோ தீப்பெட்டியோ அல்லது மண்ணெண்ணெயோ பத்து மடங்கு அதிகமாகத் தேவையா? நிச்சயமாக இல்லை! பணம் படைத்த ஒரு குடும்பம், ஒரு ஏழைக்குடும்பத்தைவிட இரண்டு மடங்கு அல்லது அதிகமாகப் போனால் மூன்று மடங்கு அதிகமாக மண்ணெண்ணெய், வோற்கா அல்லது சர்க்கரையை வாங்கும். அப்படி என்றால் ஏழை தன் வருமானத்திலிருந்து வரியாகச் செலுத்தும் பங்கை விடப் பணக்காரன் தன்னுடைய வருமானத்திலிருந்து குறைந்த பங்கு தான் வரியாகச் செலுத்துகிறான். ஓர் ஆண்டுக்கு ஓர் ஏழை விவசாயியின் வருவாய் இருநூறு ரூபிகள் என்று வைத்துக்கொள்வோம்; வரி போடப்பட்டு, அதனால் விலை உயர்ந்துள்ள பொருள்களை அவன் அறுபது ரூபிகளுக்கு வாங்குகிறான் என வைத்துக்கொள்வோம். (சர்க்கரை மீது, தீப்பெட்டிகள் மீது, மண்ணெண்

ணெய் மீது போடப்பட்டுள்ளது எக்ஸஸ் வரி ஆகும்; அதா
 வது சந்தையில் பொருள்களை விற்பனைக்கு வைப்பதற்கு
 முன்னரே, உற்பத்தியாளன் தீர்வையைச் செலுத்து
 கிறான்; வோத்காவைப் பொறுத்தவரையில், அது அரசாங்கத்தின்
 ஏகபோகமாக உள்ளதால், அரசாங்கம் நேராகவே விலையை உயர்த்துகிறது; பருத்தித் துணிகள்,
 இரும்பு, பிற பொருள்கள் ஆகியவற்றின் விலைகளும் உயர்ந்துவிட்டன; ஏனெனில் அதிகமான தீர்வை கட்டாமல்
 அயல் நாடுகளிலிருந்து மலிவான பொருள்களை ருஷ்யா
 வினுள் வர அனுமதிப்பதில்லை). இந்த அறுபது ரூபிள்களும்,
 இருபது ரூபிள்கள் வரியாகின்றன. ஆகவே, ஒவ்வொரு
 ரூபிள் வருமானத்திலும், ஏழை உழவன் மறைமுக வரி
 யாக (நேர்முக வரிகள், நில மீட்புச் செலவுகள், பணி
 யீட்டு வாரம், நிலவரி, ஸெம்ஸ்துவோ, வோலஸ்த், மீர்
 ஆகியவற்றினால் விதிக்கப்படும் வரிகள் இவற்றைக் கணக்
 கிடாமல்) பத்து கொபெக்குகள் செலுத்த வேண்டியுள்ளது.
 பணக்கார விவசாயிக்கு ஆயிரம் ரூபிள்கள் வருமானம்
 இருக்கிறது; தீர்வை விதிக்கப்பட்ட பொருள்களை
 நூற்று ஐம்பது ரூபிள்கள் வரையில் அவன் வாங்குவான்;
 வரியாக ஐம்பது ரூபிள்கள் செலுத்துவான் (இந்த நூற்று
 ஐம்பது ரூபிள்களுக்குள் இதுவும் உட்படும்.) ஆகவே, ஒவ்
 வொரு ரூபிள் வருமானத்திலும், ஐந்து கொபெக்குகளை
 மட்டுமே மறைமுக வரிகளாகப் பணக்கார விவசாயி
 செலுத்துகிறான். ஒரு மனிதன் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு
 அதிகப் பணக்காரனாக இருக்கிறானோ, அவ்வளவுக்
 கவ்வளவு, அவன் வருமானத்தில் குறைந்த பங்கையே மறை
 முக வரிகளாகச் செலுத்துகிறான். ஆகவேதான் மறைமுக
 வரிகள் எல்லா வரிகளையும்விட நியாயமற்றவை யாகும்.
 மறைமுக வரிகள் ஏழைகளின் மேல் போடப்படும் வரிகள்.
 விவசாயிகளும், தொழிலாளிகளும் சேர்ந்து, மக்கள்
 தொகையில் பத்தில் ஒன்பது பகுதியாக இருக்கின்றனர்;
 மறைமுக வரிகளில், பத்தில் ஒன்பது பகுதி அல்லது
 பத்தில் எட்டு பகுதியைச் செலுத்துகின்றனர். விவசாயிகள்,
 தொழிலாளிகள் ஆகியோரின் வருமானம், மொத்த தேசிய
 வருமானத்தில், உண்மையில் பத்தில் நான்கு பங்குக்குமேல்
 இராது! எனவே மறைமுக வரிவிதிப்பினை ஒழிக்க வேண்டு

மென சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் கோருகின்றனர்; வருமானங்கள் மீதும் பரம்பரைச் சொத்தின் மீதும் விகிதப்படியான வரியினைக் கொண்டுவருமாறு கோருகின்றனர். அப்படி என்றால் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு உயர்ந்த வருமானம் இருக்கிறதோ, அவ்வளவுக்கவ்வளவு வரியும் அதிகமாக இருக்கும். ஆயிரம் ரூபிள்கள் வருமானம் உடையவர்கள், ஒரு ரூபிளுக்கு ஒரு கொபெக் வரி செலுத்தியாக வேண்டும். வருமானம் இரண்டாயிரம் ரூபிள்களாய் இருக்குமானால், ஒரு ரூபிளுக்கு இரண்டு கொபெக்குகள் செலுத்த வேண்டும். இப்படி உயர்ந்து கொண்டு போகவேண்டும். மிகக் குறைந்த வருமானங்கள் உடையவர்கள் (எடுத்துக் காட்டாக, 400 ரூபிள்களுக்குக் கீழான வருமானங்கள்) எந்த வரியும் செலுத்த வேண்டாம். மிக அதிகப் பணம் படைத்திருப்பவர்கள் மிக உயர்ந்த வரிகளைச் செலுத்தட்டும். அதைப் போன்ற ஒரு வரி, வருமான வரி அல்லது மிகவும் சரியாகச் சொன்னால் விகிதப்படியான வருமான வரி, மறைமுக வரிகளைவிட மிகவும் நியாயமானதாக இருக்கும். ஆகவேதான் சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் மறைமுக வரி விதிப்பை ஒழிப்பதற்கும் விகிதப்படியான வருமான வரியை ஏற்படுத்துவதற்கும் முயன்று வருகின்றனர். எல்லாச் சொத்துடைமையாளர்களும், எல்லா பூர்ஷ்வாக்களும் இத்தகைய நடவடிக்கையினை நிச்சயமாக விரும்பவில்லை. இதை எதிர்த்துப் போராடுகிறார்கள். நாட்டுப்புற ஏழைமக்களுக்கும் நகரத் தொழிலாளிகளுக்கும் இடையே உறுதியான ஒற்றுமை ஏற்பட்டால் மட்டுமே பூர்ஷ்வாக்களிடமிருந்து இந்த அபிவிருத்தியைப் போராடிப் பெற முடியும்.

கடைசியாக, எல்லா மக்களுக்கும், சிறப்பாக நாட்டுப்புற ஏழைகளுக்கு மிக முக்கியமான அபிவிருத்தி யாதெனில் எல்லாக் குழந்தைகளுக்கும் சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் கோருவது போன்று இலவசக் கல்வி போதிப்பதாகும். இன்று நகரங்களில் இருப்பவற்றைவிட நாட்டுப்புறங்களில் மிகவும் குறைவான பள்ளிக்கூடங்களே உள்ளன. அதோடு எங்கும் பணக்கார வர்க்கத்தினர் மட்டிலும், பூர்ஷ்வாக்கள் மட்டிலும், தங்கள் குழந்தைகளுக்கு நல்ல கல்வியை அளிக்கும் நிலையில் இருக்கின்றனர். எல்லாக் குழந்தை

களுக்கும் இலவசக் கட்டாயக் கல்வி போதிக்கப்பட்டால் தான் தற்போதைய அறியாமை நிலையிலிருந்து ஏதோ ஓர் அளவாவது மக்களை விடுவிக்க முடியும். நாட்டுப்புற ஏழை மக்கள் பெரும்பாலும் அறியாமையால் அல்லல்படுகின்றனர்; அவர்களுக்குக் கல்வி சிறப்பாகத் தேவையாகிறது. ஆனால், நிச்சயமாயும், நமக்கு உண்மையான, சுதந்திரமான கல்வி தேவையாகும்; அதிகாரிகளும் பாதிர்களும் அளிக்க விரும்பும் வகையான கல்வி நமக்குத் தேவையில்லை.

ஒவ்வொருவரும் அவர் விரும்புகின்ற எந்த மதத்தையும் முற்றிலும் சுதந்திரத்துடன் தழுவுவதற்கு முழு உரிமை வேண்டும் என்று சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் கோருகின்றனர். ஐரோப்பிய நாடுகளில் ருஷ்யாவிலும் துருக்கியிலும் மட்டுந்தான் வெட்ககரமான சட்டங்கள், அதாவது அதிகாரபூர்வமான பழையவைதிக மதத்தைத் தவிர மற்ற மதங்களைச் சார்ந்த மக்களுக்கு எதிரான சட்டங்கள், உட்பிரிவினையாளர், வேற்றுச் சம்பிரதாயத்தவர்கள், யூதர்கள் ஆகியோருக்கு எதிரான சட்டங்கள் இன்னும் எஞ்சியிருக்கின்றன. இந்தச் சட்டங்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட மதத்துக்கு முற்றிலும் தடையுத்தரவு போடுகின்றன அல்லது அது பரப்பப்படுவதைத் தடுக்கின்றன அல்லது அந்த மதத்தைச் சேர்ந்தோர்களுக்குச் சில உரிமைகளை மறுக்கின்றன. இந்தச் சட்டங்களெல்லாம் மிக மிக அநியாயமானவையாக, மிக மிக ஆணவம் கொண்டவையாக, மிக மிக அவமானகரமானவையாக இருக்கின்றன. தனக்கு விருப்பமான மதத்தைத் தழுவுவதற்கு மாத்திரம் இன்றி, எந்த மதத்தை வேண்டுமானாலும் பரப்புவதற்கும் மதத்தை மாற்றிக்கொள்வதற்கும் கூட ஒவ்வொருவருக்கும் முழுச் சுதந்திரம் இருக்க வேண்டும். ஒருவருடைய மதம் என்ன என்று கூட எவரிடமும் கேட்பதற்கு எந்த அதிகாரிக்கும் உரிமை இருக்கக்கூடாது: மதம் தனி மனிதனுடைய மனச் சாட்சியைப் பொறுத்த விஷயம்; இதில் தலையிட யாருக்கும் உரிமை கிடையாது. “சுட்டப்படி நிறுவப்பட்ட” எந்த மதமோ அல்லது மதஸ்தாபனமோ இருக்கக்கூடாது. எல்லா மதங்களும், எல்லா மதஸ்தாபனங்களும் சட்டத்தின் முன்னால் சம அந்தஸ்துடன் இருக்க வேண்டும். பல்வேறு மதங்களைச் சேர்ந்த புரோகிதர்

களுக்குச் சம்பளங்களை அம்மதங்களைச் சேர்ந்தோர்களே தரக்கூடும். எந்த ஒரு மதத்தை ஆதரிப்பதற்காகவும் அரசாங்கம் தனது பணத்தைப் பயன்படுத்தக்கூடாது, அதிகார பூர்வமான பழையவைதிக மதம், உட்பிரிவினையாளர், வேற்றுச் சம்பிரதாயம் அல்லது மற்ற மதப் பகுதியைச் சேர்ந்த புரோகிதர்களைப் பாதுகாக்க அரசாங்கம் பணம் கொடுக்கக் கூடாது. இவற்றிற்கெல்லாம் சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் போராடிவருகின்றனர். இந்த நடவடிக்கைகள் எவ்வித தயக்கங்களுமின்றி, எவ்வித சூழ்ச்சிகளுக்கும் இரையாகாமல் நிறைவேற்றப்படா விட்டால், மதம் சம்பந்தமாகப் போலீசார் புரியும் அவமானகரமான கொடுமைகளிலிருந்தோ, ஏதேனும் ஒரு மதத்துக்குப் போலீசார் வழங்கும், அதே போன்ற அவமானகரமான உதவிப் பிச்சையிலிருந்தோ மக்கள் விடுபட முடியாது.

* * *

மக்கள் அனைவருக்கும், சிறப்பாக ஏழைகளுக்காக சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் என்ன முன்னேற்றங்களைப் பெற முயலுகிறார்கள் என்று பார்த்தோம். அவர்கள் தொழிலாளிகளுக்கு—ஆலைத் தொழிலாளர்கள், நகரத் தொழிலாளர்களுக்கு மட்டுமல்லாமல் விவசாயத் தொழிலாளர்களுக்கும்—என்ன அபிவிருத்திகள் பெற முயலுகிறார்கள் என இப்போது காண்போம். தொழிற்சாலை, ஆலைத் தொழிலாளர்கள் இடுக்கி நெருக்கிய நிலைமைகளில் வசிக்கிறார்கள். அவர்கள் பெருந் தொழிற்சாலைகளில் வேலை செய்கிறார்கள்; படித்த சமூக-ஜனநாயகவாதிகளின் உதவியைப் பெறுவது அவர்களுக்கு மிகவும் எளிது. இந்த எல்லாக் காரணங்களாலும், நகரத் தொழிலாளிகள் மற்றவர்கள் எல்லோரையும் விட மிக மிக முன்னதாகவே தங்கள் எஜமானர்களை எதிர்த்துப் போராடத் தொடங்கி விட்டனர்; மற்றவர்களுக்குக் கிடைத்ததைவிட அதிகக் கணிசமான சீர்திருத்தங்களைப் பெற்றிருக்கின்றனர், தொழிற்சாலைச் சட்டங்களை இயற்றும்படியும் செய்திருக்கின்றனர். ஆனால் இந்தச் சீர்திருத்தங்கள் தொழிலாளர் அனைவருக்கும்—நகரத்திலும் நாட்டுப்புறத்திலும் எஜ

உரிமையும் தொழிலாளிகளுக்கு உள்ளது. தங்கள் அந் தஸ்தைச் சாதகமாகப் பயன்படுத்தித் தொழிலாளிகளைப் பாதுகாப்பதற்காகக் கொண்டுவரப்பட்டுள்ள சட்டங்களை தொழிலதிபர்கள் புறக்கணிப்பதைத் தடுக்க மேற்பார் வையாளர்களை நியமிக்க வேண்டும்; அவர்கள் ஆலைகளை மட்டும் மேற்பார்வையிடாமல், பெரிய நிலப்பிரபுக்களின் பண்ணைகளையும், பொதுவாகக் கூலி உழைப்பாளர்களை வேலைக்கமர்த்தும் எல்லாத் தொழில் ஸ்தாபனங்களையும் மேற்பார்வையிட வேண்டும். ஆயினும் அந்த மேற்பார்வை யாளர்கள் அரசாங்க அதிகாரிகளாக இருக்கக் கூடாது; அமைச்சர்களாலோ கவர்னர்களாலோ நியமிக்கப்படக் கூடாது; போலீஸ் சேவையில் இருக்கக் கூடாது. மேற்பார் வையாளர்கள், தொழிலாளர்கள் இடையில் இருந்து தேர்ந் தெடுக்கப்பட வேண்டும்; தொழிலாளிகளின் நம்பிக்கைக்கு உரியவர்களாய், தொழிலாளர்களால் இஷ்ட பூர்வமாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்களாய் இருப்போர்களுக்குச் சம்பளங்களை அரசாங்கம் தருதல் வேண்டும். தொழிலாளி களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட இந்தப் பிரதிநிதிகள் தொழி லாளிகள் வாழுமிடங்கள் நல்ல நிலைமையில் உள்ளனவா என்பதைக் கவனிக்கவேண்டும்; தொழிலாளர்களைக் கட் டாயப்படுத்தி பன்றிக்கொட்டில்கள் போன்றவற்றில் அல் லது மண்குடிசைகளில் (விவசாயத் தொழிலாளர்களுக்குப் பெரும்பாலும் இக்கதியே ஏற்படுகிறது) வசிக்க வேண்டு மென்று நிர்ப்பந்தம் செய்ய எஜமானர்களுக்கு முடியாத படி மேலும் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும்; தொழிலாளி களின் ஓய்வு பற்றிய விதிகள் அமுல் நடத்தப்படுகின்ற னவா என்பதையும் இவை போன்ற பிறவற்றையும் கவனிக்கவேண்டும். அதே நேரத்தில் அரசியல் சுதந்திரம் இல்லாத வரையில், போலீசார் முழு அதிகாரம் உடைய வர்களாக இருக்கும் வரையில், மக்களுக்குப் பொறுப்பாக அவர்கள் இருக்காத வரையில் தொழிலாளிகளால் தேர்ந்து எடுக்கப்பட்ட எந்தப் பிரதிநிதிகளாலும் எந்த விதப் பய லும் ஏற்படாது என்பதை மறந்துவிடக்கூடாது. தொழி லாளரின் பிரதிநிதிகளை மட்டுமல்லாமல், தங்கள் சக தொழி லாளர்கள் சார்பில் பேசவும் சட்டம் மீறப்படும் நிகழ்ச்சி களை அம்பலப்படுத்தவும் தொழிலாளிகளை ஒன்றுசேருமாறு

அழைக்கவும் துணிந்து முன் வருபவர்களைப் போலீசார் இப்பொழுது வழக்கு விசாரணை இல்லாமல் சிறைப் படுத்துகின்றனர் என்பது ஒவ்வொருவருக்கும் தெரியும். ஆனால் நமக்கு அரசியல் சுதந்திரம் இருக்கும் பொழுது தொழிலாளிகளின் பிரதிநிதிகள் மிகப் பெருமளவு பயனுள்ளவர்களாக இருப்பார்கள்.

வேலைக்கு அமர்த்துவோர் யாவரும் (ஆலைச் சொந்தக் காரர்கள், நிலப்பிரபுக்கள், காண்டிராக்டர்கள், பணக்கார விவசாயிகள்) தொழிலாளிகளுடைய சம்பளத்தை மனம் போனபடி எந்த விதத்திலும் குறைப்பதை, எடுத்துக் காட்டாக, தரக்குறைவான பொருள்களைச் செய்ததற்காகச் சம்பளத்தைக் குறைப்பது, அபராதம் விதித்து அதைச் சம்பளத்திலிருந்து பணமாகப் பிடித்துக்கொள்வது முதலியவற்றை, நிச்சயமாகத் தடுக்கத்தான் வேண்டும். தொழிலாளிகளின் கூலியை அவர்களின் எஜமானர்கள் தங்கள் இஷ்டம் போல் குறைப்பது சட்ட விரோதமானது, கொடுமையானது. எஜமானர்கள் தொழிலாளியின் கூலியிலிருந்து எந்த வகையாகவும் எவ்விதப் பிடித்தமும் செய்யக் கூடாது. வேலைக்கு அமர்த்துபவர் தாமே நீதி வழங்குபவராகவும் அதை நிறைவேற்றுபவராகவும் (தொழிலாளிகளின் கூலிகளிலிருந்து பிடித்துக் கொண்டதை எல்லாம் தன் பையில் போட்டுக் கொள்கிற அருமையான நீதிபதி!) இருக்கக்கூடாது; அவர் சரியான ஒரு நீதிமன்றத்துக்கு மனுச்செய்ய வேண்டும். இந்த நீதிமன்றத்தில் தொழிலாளிகளாலும் எஜமானர்களாலும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதிகள் சம எண்ணிக்கையில் நீதிபதிகளாக இருக்கவேண்டும். அதைப் போன்ற நீதிமன்றம் மட்டுமே தொழிலாளிகள் மீது எஜமானர்களுக்கு இருக்கும் புகார்களையும் எஜமானர்களுக்கு எதிராகத் தொழிலாளிகளுக்கு உள்ள புகார்களையும் பற்றி நேர்மையான முறையில் தீர்மானிக்க இயலும்.

தொழிலாளி வர்க்கம் முழுவதற்கு சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் பெற்றுத் தர முயல்கின்ற அபிவிருத்திகள் இத்தகையவை ஆகும். ஒவ்வொரு எஸ்டேட்டிலும், ஒவ்வொரு பண்ணையிலும் இருக்கும் தொழிலாளிகள், ஒவ்வொரு காண்டிராக்டரிடமும் வேலை செய்பவர்கள், இவர்

கள் கூடி, தங்கள் நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமானவர்களுடன் கலந்து எவ்வித அபிவிருத்திகளைப் பெறப் பாடுபட வேண்டும், என்னென்ன கோரிக்கைகளை முன்வைக்க வேண்டும் என்பதை விவாதிக்க வேண்டும் (தொழிலாளிகளுடைய கோரிக்கைகள் வெவ்வேறு தொழிற்சாலைகளில், வெவ்வேறு பண்ணைகளில், வெவ்வேறு காண்டிராக்டர்களிடத்தில் நிச்சயமாக வித்தியாசப் பட்டதாகவே இருக்கும்).

சமூக-ஜனநாயகக் கமிட்டிகள், ருஷ்யா எங்கும் தொழிலாளிகளுக்கு, அவர்களின் கோரிக்கைகளைத் தெளிவாக, திட்டமாக முறைப்படுத்தி முன்வைக்க உதவி செய்கின்றன; இந்தக் கோரிக்கைகளை எல்லாத் தொழிலாளிகளும், எஜமானர்களும், அதிகாரிகளும் தெரிந்து கொள்ளுமாறு அவைகளை விளக்கும் துண்டுப்பிரசுரங்கள் அச்சிட்டு வெளியிட உதவி செய்கின்றன. தொழிலாளிகள், தங்கள் கோரிக்கைகளுக்குப் பக்கபலமாக ஒரே மனிதனைப்போல ஒன்றுசேருகின்ற பொழுது, எஜமானர்கள் பணிந்து அவற்றினை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. நகரங்களில், இம்முறையில் பல அபிவிருத்திகளைத் தொழிலாளிகள் ஏற்கெனவே பெற்றுள்ளனர்; இப்பொழுது கைவினைஞர்கள் கம்மியர்கள், விவசாயத் தொழிலாளிகள் ஆகியோர் தங்கள் கோரிக்கைகளைப் பெறுவதற்காக ஒன்றுசேரவும் (ஸ்தாபன ரீதியாகத் திரளவும்) போராடவும் தொடங்கியுள்ளனர். நமக்கு அரசியல் சுதந்திரம் இல்லாதவரையில் நாம் இரகசியமாக இந்தப் போராட்டத்தை நடத்துகிறோம்; தொழிலாளிகளின் அனைத்து ஸ்தாபனங்களையும் எல்லா விதத் துண்டுப் பிரசுரங்கள் வெளியிடுவதையும் தடை செய்கின்ற போலீசாருக்குத் தெரியாமல் மறைந்து கொண்டு இரகசியமாக நாம் போராட்டத்தை நடத்துகிறோம். நாம் அரசியல் சுதந்திரம் அடைந்தபின்னர் ருஷ்யா முழுவதிலுமுள்ள எல்லா உழைப்பாளி மக்களும் ஒன்று சேர்ந்து, ஒடுக்கு முறையிலிருந்து தங்களை மேலும் உறுதியாகப் பாதுகாத்துக் கொள்ளும் வகையில் இந்தப் போராட்டத்தை இன்னும் விரிவான அளவிலும், பகிரங்கமாகவும் நடத்துவோம். சமூக-ஜனநாயகத் தொழிலாளர் கட்சியில் ஒன்று சேர்கின்ற தொழிலாளிகளின் எண்ணிக்கை

எவ்வளவுக்கெவ்வளவு அதிகமாகிறதோ, அவ்வளவுக்கவ்வளவு அவர்களுடைய பலம் அதிகம் ஆகும்; அவ்வளவுக்கவ்வளவு விரைவாக எல்லா ஒடுக்கு முறையிலிருந்தும், எல்லாக் கூலி உழைப்பிலிருந்தும், பூர்ஷ்வாக்களின் நலன்களுக்கான எல்லாவித உழைப்பிலிருந்தும், தொழிலாளி வர்க்கம் பரிபூரணமான விடுதலையைப் பெற முடியும்.

* * *

தொழிலாளிகளுக்கு மட்டுமே அல்லாமல், விவசாயிகள் அனைவருக்கும் மேம்பாடு ஏற்படுவதற்காக சமூக-ஜனநாயகக் கட்சி முயன்றுவருகிறது என்பதை நாம் முன்னரே கூறியுள்ளோம். விவசாயிகள் அனைவருக்கும் என்ன அபிவிருத்திகளைக் கொண்டுவர அது முயல்கிறது என்பதை இப்போது பார்ப்போம்.

6. எல்லா உழவர்களுக்கும் சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் கொண்டுவர முயல்கின்ற அபிவிருத்திகள் எவை?

எல்லா உழைப்பாளி மக்களும் பூரண விடுதலை பெறுவதற்காக நாட்டுப்புற ஏழை மக்கள் நகரத் தொழிலாளிகளோடு சேர்ந்து, பணக்கார விவசாயிகள் உள்ளிட்ட எல்லா பூர்ஷ்வாக்களையும் எதிர்த்துப் போராட வேண்டும். பணக்கார விவசாயிகள், பண்ணை ஆட்களுக்கு எவ்வளவு குறைவாக முடியுமோ அவ்வளவு குறைவாகச் சம்பளம் கொடுத்து, எவ்வளவு அதிகமாகவும் எவ்வளவு அதிக நேரமும் அவர்களிடம் வேலை வாங்கிக்கொள்ள முடியுமோ, அவ்வளவு வேலை வாங்குவதற்கு முயற்சி செய்வார்; பணக்கார விவசாயிகளிடம் பணிபுரியும் பண்ணை ஆட்களுக்கு மேலும் நல்ல கூலி, நல்ல வேலை நிலைமைகள், ஒழுங்கான ஓய்வு நேரம் முதலியவற்றைப் பெற நகரத்திலும் நாட்டுப்புறத்திலுமுள்ள தொழிலாளர்கள் முயல்வார்கள். அப்படியானால் பணக்கார விவசாயிகளிடம் இருந்து விலகித் தனியாகத் தங்கள் சங்கங்களை நாட்டுப்புற ஏழை மக்கள் அமைத்துக்கொள்ள வேண்டும். இதை முன்னரே

நாம் சொல்லியுள்ளோம்; அதை எப்பொழுதும் திரும்பத் திரும்பச் சொல்வோம்.

ஆனால் ருஷ்யாவில், பணக்காரர்களும் ஏழைகளும் ஆன எல்லா விவசாயிகளும் பல அம்சங்களில் இன்னும் பண்ணை அடிமைகளாகவே உள்ளனர்; அவர்கள் ஒரு கீழ்த்தரமான, 'கேவலமான', தலைவரி செலுத்தும் சமுதாயப் படிநிலையினராவர்; போலீஸ் அதிகாரிகள், லெம்ஸ்துவோ நிர்வாகத் தலைவர்கள் ஆகியோர்களின் பண்ணை அடிமைகளைப்போல் அவர்கள் எல்லோரும் உள்ளனர்; பண்ணை அடிமை முறையின் கீழ் முன்பு நிலப்பிரபுவுக்கு வேலை செய்ததைப் போல, இப்பொழுதும் துண்டிக்கப் பட்ட நிலங்கள், நீர்த்துறைகள், மேய்ச்சல் தரைகள் அல்லது பசும்புல் தரைகள் ஆகியவற்றைப் பயன்படுத்திக் கொள்வதற்கு அடிக்கடி வேலை செய்கின்றனர். இந்தப் புதிய பண்ணை அடிமை முறையிலிருந்து தங்களை விடு வித்துக் கொள்ள எல்லா விவசாயிகளும் விரும்புகின்றனர்; முழு உரிமைகளையும் பெற அவர்கள் எல்லாரும் விரும்புகின்றனர்; பண்ணை அடிமை முறையில் வேலை செய்யும் படியும்; அதாவது நிலப்பிரபுக்களின் நிலம், மேய்ச்சல் வெளி, நீர்த் தேக்கம், புல்தரை இவற்றை உபயோகிப்பதற்காக "உழைப்புத் தீர்வை" செலுத்தும்படியும், கால் நடைகள் அத்துமீறி மேய்ந்ததால் ஏற்பட்ட "நஷ்டத்திற்கு" பிரதியாக வேலை செய்யும்படியும், அறுவடை வேலைக்குப் பெண்களைக் "கொளரவத்தின் பொருட்டு" அனுப்பும்படியும் தங்களை இன்னமும் நிர்ப்பந்தப்படுத்தி வரும் நிலப்பிரபுக்களை எல்லா விவசாயிகளும் வெறுக்கின்றனர். நிலப்பிரபுக்களுக்குச் செலுத்தும் இந்த உழைப்பு வாரம் பணக்கார விவசாயிகளைக் காட்டிலும், ஏழை விவசாயிகளுக்கு மேலும் பளுவான சுமையாகும். சில சமயம் இவ்வேலைக்குப்பதில் பணக்கார விவசாயி பணத்தை நிலப்பிரபுவுக்குக் கொடுத்துவிடுகிறான்; இருந்தாலும் பொதுவாக நிலப்பிரபுவால் பணக்கார விவசாயியும் மோசமாகவே கசக்கப்படுகிறான். ஆகவே, நாட்டுப்புற ஏழைகள், பணக்கார விவசாயிகளோடு சேர்ந்து தமது உரிமையின்மையை எதிர்த்தும் எல்லா வகையான பண்ணை அடிமை உழைப்பையும், எல்லா வகையான உழைப்பு

வாரத்தையும் எதிர்த்தும் போராட வேண்டும். நாம் பூர்ஷ்வாக்கள் முழுமையாகவும் (பணக்கார விவசாயிகளையும் சேர்த்து) தோற்கடிக்கும் பொழுதுதான் எல்லாவித அடிமைத் தளைகளையும், எல்லா வறுமையையும் ஒழிக்க முடியும். ஆனால் அந்தக் காலத்திற்கு முன்பாகவே நாம் ஒழித்துக்கட்டக் கூடியதான அடிமைத்தளையின் வடிவங்கள் உள்ளன; ஏனென்றால் பணக்கார விவசாயி கூட அவற்றால் மிகவும் துயர்ப்படுகின்றான். எல்லா விவசாயிகளும் பண்ணை அடிமைகளைப் போலவே பெரும்பாலும் இருக்கின்ற பல இடங்களும் பல மாவட்டங்களும் இன்றும் ருஷ்யாவில் உள்ளன. ஆகவேதான் ருஷ்யத் தொழிலாளர்கள் எல்லோரும் நாட்டுப்புற ஏழை மக்கள் அனைவரும் இரு முனைகளிலும் இரு கைகளாலும் போர் நடத்த வேண்டும்: ஒரு பக்கம்—எல்லாத் தொழிலாளிகளுடனும் ஒன்று சேர்ந்து எல்லா பூர்ஷ்வாக்களையும் எதிர்த்துப் போராட்டம், மறு பக்கம் — எல்லா விவசாயிகளோடும் சேர்ந்து கொண்டு, நாட்டுப்புறத்திலுள்ள அதிகாரிகளையும் பண்ணை அடிமை முறைத்தன்மை கொண்ட நிலப்பிரபுக்களையும் எதிர்த்துப் போராட்டம் நடத்த வேண்டும். நாட்டுப்புற ஏழை மக்கள், பணக்கார விவசாயிகளிடமிருந்து வேறுபட்டு, தங்களுக்கென தனியாக ஒரு சங்கம் அமைத்துக் கொள்ளாவிடில், அவர்கள் பணக்கார விவசாயிகளால் ஏமாற்றப்படுவர்; பணக்கார விவசாயிகள் தாங்களே நிலப்பிரபுக்களாக மாறுவார்கள்; அதே நேரத்தில் நிலமற்ற ஏழை மக்கள் ஏழைகளாகவே நிலமில்லாதவர்களாகவே நீடித்து இருப்பதல்லாமல், அவர்களுக்கு ஐக்கியப்படுவதற்கான சுதந்திரம் கூட வழங்கப்பட மாட்டாது. நாட்டுப்புற ஏழை மக்கள் பணக்கார விவசாயிகளுடன் சேர்ந்து பண்ணை முறை அடிமைத் தளையை எதிர்த்துப் போராடவில்லையானால், அவர்கள் ஓரிடத்தில் கட்டுண்டு கிடப்பார்கள்; நகரத் தொழிலாளிகளோடு ஒன்று சேரும் முழுச் சுதந்திரத்தைக் கூட அவர்களால் பெற முடியாது.

நிலப்பிரபுக்கள்மீது நாட்டுப்புற ஏழை மக்கள் முதலில் தாக்குதல் நடத்த வேண்டும்; மிகவும் கீழ்த்தரமான, மிகவும் கேடுவிளைவிக்கின்ற பண்ணைமுறை அடிமைத் தளைகளையாவது தூக்கி எறிய வேண்டும்; இப்போராட்டத்தில்

பல பணக்கார விவசாயிகளும் பூர்ஷ்வாக்களின் ஆதரவாளர்களுமான பலரும் ஏழை மக்களின் பக்கம் சேர்ந்து கொள்வார்கள், ஏனெனில் எல்லாரும் நிலப்பிரபுக்களின் அகந்தையைக் கண்டு சலிப்படைந்துள்ளனர். நிலப்பிரபுக்களுடைய ஆதிக்கத்தை நாம் குறைத்ததும் பணக்கார விவசாயி உடனே தன் உண்மை இயல்பை வெளிப்படுத்துவான்; எல்லாவற்றையும் பற்றிக்கொள்ளத் தன்னுடைய பேராசைக் கரங்களை நீட்டுவான்; அவைகள் கொடுங்கொள்ளையிடும் கைகள்; ஏற்கெனவே அவை பெருமளவு கைப்பற்றிவிட்டன. ஆகவே நாம் முன்ஜாக்கிரதையாக இருப்பதுடன், நகரத் தொழிலாளியோடு பலம் வாய்ந்த அழிக்க முடியாத கூட்டணியை அமைத்துக்கொள்ளவேண்டும். நிலப்பிரபுவினுடைய பழைய உயர்குடிக்குரிய வழக்கங்களைச் சிதற அடிக்கவும், பணக்கார விவசாயியையும் ஒரு சிறிது பணிய வைக்கவும் (முன்னமேயே அவர்கள் தங்களது எஜமானர்களான ஆலைச்சொந்தக்காரர்களை ஓரளவு பணிய வைத்தது போல) நகரத் தொழிலாளிகள் உதவுவார்கள். நகரத் தொழிலாளிகளோடு ஒரு கூட்டணி இல்லாமல் நாட்டுப்புற ஏழை மக்கள் எல்லா வடிவிலுமான அடிமைத்தனம், இன்மை, வறுமை ஆகிய வற்றிலிருந்து ஒரு போதும் விடுதலை அடைய முடியாது; நகரத் தொழிலாளிகளைத் தவிர நாட்டுப்புற ஏழை மக்களுக்கு ஆதரவளிக்க வேறு யாரும் இல்லை; இவர்கள் தங்களைத் தவிர வேறுயாரையும் நம்ப முடியாது. ஆனால் நாம் முன்கூட்டியே பெறக்கூடிய முன்னேற்றங்கள் உள்ளன; அவற்றை உடனேயே, இந்த மாபெரும் போராட்டத்தின் தொடக்கத்திலேயே நாம் பெறலாம். மற்ற நாடுகளில் என்றோ ஒழிந்து போன பலவகை அடிமை முறைகள் ருஷ்யாவில் உள்ளன; அதிகாரிகளும் நிலப்பிரபுக்களும் திணித்துள்ள இந்த அடிமைத்தனத்திலிருந்து பண்ணை அடிமை தனையிலிருந்து, ருஷ்ய விவசாயிகள் அனைவருமே உடனடியாக விடுதலை பெற இயலும்.

குறைந்த பட்சம் பண்ணையடிமைத் தனத்தின் மிகவும் கேவலமான வடிவங்களிலிருந்தாவது ருஷ்ய விவசாயிகள் அனைவரையும் விடுவிப்பதற்காகவும், ருஷ்ய பூர்ஷ்வாக்கள் அனைவருக்கும் எதிரான போராட்டத்தில் கிராம

ஏழை மக்களின் கரங்களைக் கட்டவிழ்த்து விடுவதற்காகவும் முதலாவதாக, என்னென்ன அபிவிருத்திகளைப் பெற சமூக-ஜனநாயகத் தொழிலாளர் கட்சி பாடுபடுகிறது என்பதை இப்போது பார்ப்போம்.

சமூக-ஜனநாயகத் தொழிலாளர் கட்சியின் முதல் கோரிக்கை, எல்லா வித நில மீட்புக் கட்டணங்கள், எல்லா பணியீட்டு வாரம், மற்றும் “தலைவரி செலுத்தும்” விவசாயிகள் மீது சுமத்தப்பட்டுள்ள உழைப்புச் சேவைகள் அனைத்தையும் உடனே நீக்கவேண்டும். பிரபுவம்சத்தினரின் கமிட்டிகளும் ருஷ்ய ஜாரின் பிரபுவம்ச அரசாங்கமும் பண்ணை அடிமை முறையிலிருந்து விவசாயிகளை “விடுவித்த” போது, விவசாயிகள் தங்களது, சொந்த நிலங்களையே விலை கொடுத்து வாங்கும்படி, தலைமுறை தலைமுறையாய்த் தங்களால் பயிரிடப்பட்டுவந்த நிலங்களை விலை கொடுத்து வாங்குமாறு கட்டாயப்படுத்தப்பட்டனர்! அது கொள்ளையே. ஜார் அரசாங்க ஆதரவுடன், பிரபுவம்சத்தினரின் கமிட்டிகள் விவசாயிகளை நேராகவே கொள்ளையடித்தன. விவசாயிகள் மீது உடைமை உரிமைப் பத்திரங்களைப்¹⁴ பலவந்தமாகச் சுமத்தும் பொருட்டும், “பஞ்சைத்தனமான”, துண்டிக்கப்பட்ட ஒதுக்கப்பட்ட நிலங்களை ஏற்றுக்கொள்ள விரும்பாத விவசாயிகள் மீது இராணுவத் தண்ட நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளவும் ஜார் அரசாங்கம் பல இடங்களுக்குப் படைகளை அனுப்பியது. பண்ணை அடிமை முறையிலிருந்து விவசாயிகள் விடுவிக்கப்பட்டபோது பிரபுவம்சத்தினர் கமிட்டிகள் செய்ததுபோல விவசாயிகளை மான ஈனமற்ற முறையில் கொள்ளையடிப்பது, என்பது படையினரின் உதவியில்லாமல், சித்திரவதையும் துப்பாக்கிப் பிரயோகமும் இல்லாமல், ஒருபோதும் முடிந்திருக்காது. நிலச்சொந்தக் காரர்களான, பிரபுவம்சத்தினரின் கமிட்டிகளால் அவர்கள் எப்படிக் கொள்ளையடிக்கப்பட்டனர், மோசடிக்குள்ளாயினர் என்பதை விவசாயிகள் எப்போதும் நினைவில் வைத்திருக்க வேண்டும். ஏனென்றால் இன்றைக்குக் கூட, விவசாயிகள் சம்பந்தப்பட்ட புதிய சட்டங்களை இயற்றும் பிரச்சினை எழும் போதெல்லாம் பிரபுவம்சத்தினரை, அல்லது அதிகாரிகளைக் கொண்ட கமிட்டிகளைத்தான்

ஜார் அரசாங்கம் நியமிக்கிறது. அண்மையில் (பிப்ரவரி 26, 1903) ஜார் ஓர் அறிக்கையை வெளியிட்டார். அதில் விவசாயிகள் பற்றிய சட்டங்களைத் திருத்திச் செம்மைப் படுத்துவதாக உறுதிமொழிந்துள்ளார். யார் திருத்துவார்கள்? யார் செம்மை செய்வார்கள்? மீண்டும் பிரபுவம்சத்தினரே, மீண்டும் அதிகாரிகளேதாம்! விவசாயிகளின் வாழ்க்கை நிலைமைகளில் அபிவிருத்தி காணுவதற்காக, விவசாயிகள் கமிட்டிகள் நிறுவுவதை உறுதிப்படுத்தும் வரையில், எப்போதும் விவசாயிகள் மோசடிக்கு இலக்காவர். நிலப் பிரபுக்களும், ஸெம்ஸ்துவோ நிர்வாகத் தலைவர்களும், எல்லா வகைப்பட்ட அதிகாரிகளும் விவசாயிகள் மீது மேலாண்மை செய்வதை முடிவு கட்டுவதற்குத் தக்க காலம் வந்து விட்டது! ஒவ்வொரு போலீஸ் அதிகாரியிடத்தும், ஸெம்ஸ்துவோ நிர்வாகத் தலைவர் என்றும், போலீஸ் காப்டன் என்றும், கவர்னர் என்றும் அழைக்கப்படும் குடிவெறியில் மூழ்கிக் கிடக்கும் பிரபுவம்ச வழித்தோன்றல்களிடத்தும் விவசாயி பண்ணை அடிமை முறையில் சார்ந்திருக்கும் நிலைமைக்கு முடிவு கட்ட வேண்டிய காலம் வந்துவிட்டது! தங்கள் விவகாரங்களைத் தாங்களே கவனித்துக்கொள்வதற்கு, புதிய சட்டங்களைத் தாங்களே சிந்தனை செய்து முன்வைத்து அவற்றை நிறைவேற்றுவதற்குரிய சுதந்திரத்தை விவசாயிகள் கோரவேண்டும். சுதந்திரமான, தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட விவசாயிகள் கமிட்டிகள் அமைக்கப்பட வேண்டுமென்று விவசாயிகள் கோரித்தான் தீரவேண்டும்; இதனைப் பெறுகின்றவரையில், அவர்கள் பிரபுவம்சத்தினராலும் அதிகாரிகளாலும் எப்போதும் ஏமாற்றப்பட்டுக் கொள்ளையடிக்கப்படுவார்கள். விவசாயிகள், தங்களைத் தாங்களே விடுதலை செய்து கொள்ளாவிட்டால், அவர்கள் ஐக்கியப்பட்டு தங்கள் விதியைத் தாங்களே நிர்ணயிக்க முற்படாவிட்டால், அதிகார அட்டைகளிடமிருந்து அவர்களை யாரும் விடுவிக்க முடியாது.

நில மீட்புக் கட்டணங்கள், பணியீட்டுவாரம், எல்லாவிதமான உழைப்புச் சேவைச் சமைகள் ஆகியவை அனைத்தையும் உடனடியாக முற்றிலும் ஒழிக்க வேண்டும் என்பதைக் கோருவது மட்டுமல்லாமல், மக்களிடம் இருந்து முன்னரே எடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட நில மீட்புக்

கட்டணப் பணம் மக்களுக்குத் திருப்பிக் கொடுக்கப் பட வேண்டும் எனவும் சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் கோருகின்றனர். பிரபுவம்சத்தினர் கமிட்டிகளால் பண்ணை அடிமை முறையிலிருந்து விடுவிக்கப்பட்ட சமயத்திலிருந்து, ருஷ்யா முழுவதிலுமுள்ள விவசாயிகள் பல கோடி ரூபிள்களை கொடுத்துத் தீர்த்துள்ளனர். இப்பணத்தைத் தங்களுக்குத் திருப்பிக்கொடுத்து விடவேண்டும் என்று விவசாயிகள் கோரியே தீரவேண்டும். பெரு நிலம் படைத்த பிரபுவம்சத்தினர் மீது அரசாங்கம் விசேஷ வரியை விதிக்கட்டும்; மடங்களிடம் இருந்தும், ராஜ பூமிகளைப் பாதுகாக்கும் இலாகாவிடமிருந்தும் (அதாவது ஜார் குடும்பத்திலிருந்தும்) நிலத்தை எடுத்துக்கொள்ளட்டும்; மக்கள் பிரதிநிதிகள் சபை விவசாயிகளின் நலன்களுக்காக இப்பணத்தைப் பயன்படுத்தட்டும். ருஷ்யாவில் இருப்பதைப்போல, உலகின் வேறு எந்த இடத்திலும் உழவன் இவ்வளவு தாழ்வுள்ள நிலையில் அல்லது வறுமைப்பட்ட நிலையில் இல்லை. ருஷ்யாவில் போன்று லட்சக்கணக்கான விவசாயிகள் உலகில் வேறு எங்கும் இவ்வளவு பயங்கரமாகப் பட்டினியால் மடிந்ததில்லை. ருஷ்யாவில் விவசாயிகள் பட்டினி கிடந்து சாகும் நிலைமைக்குத் தாழ்த்தப்பட்டதற்குக் காரணம், நீண்ட நாட்களுக்கு முன்பே பிரபுவம்சத்தினர் கமிட்டிகளால் அவர்கள் கொள்ளை அடிக்கப்பட்டனர்; இன்று வரை ஒவ்வொரு ஆண்டும் பண்ணை அடிமைமுறை நிலப் பிரபுக்களின் சந்ததியார்களுக்கு நில மீட்புத் தொகைகள், பணியீட்டு வாரம் ஆகிய வகைகளில் கப்பம் செலுத்து மாறு கட்டாயப்படுத்தப்பட்டு விவசாயிகள் கொள்ளை யடிக்கப் படுகின்றனர் என்பதே. கொள்ளைக்காரர்களை அவர்களின் குற்றங்களுக்குப் பதில் சொல்லவைக்க வேண்டும். பஞ்சத்தால் பீடிக்கப்பட்டிருப்பவர்களுக்கு உண்மையிலேயே நிவாரணம் அளிப்பதற்காக, பெரு நிலக்காரர்களான பிரபுவம்சத்தினரிடமிருந்து பணம் எடுத்துக்கொள்ளப்பட வேண்டும். பஞ்சத்தில் வாடும் விவசாயிக்கு தானம் வேண்டியதில்லை, பிச்சைக்காசு எதுவும் தேவையில்லை. நிலப்பிரபுக்களுக்கும் அரசாங்கத்திற்கும் ஆண்டாண்டு காலமாகத் தான் கொடுத்த பணத்தைத் திருப்பிக் கொடுக்கும்படி விவசாயி கேட்க வேண்டும். அப்பொழுது

தான் மக்கள் பிரதிநிதிகள் சபையும் விவசாயிகள் கமிட்டிகளும் உண்மையான, பயனளிக்கும் உதவியைப் பட்டினியால் வாடுவோருக்குச் செய்ய இயலும்.

மேலும் பார்க்கலாம். கூட்டுப் பொறுப்பினையும்¹⁵, விவசாயி தன் நிலத்தை தன் இஷ்டம்போலப் பைசல் செய்வதைத் தடுக்கும் எல்லாச் சட்டங்களையும் உடனே ஒழிக்கவேண்டும் என சமூக-ஜனநாயகத் தொழிலாளர் கட்சி கோருகிறது. பிப்ரவரி 26, 1903ல் வெளியிடப்பட்ட ஜாரின் அறிக்கை, கூட்டுப் பொறுப்பினை ஒழிப்பதாக உறுதி கூறுகிறது. இப்போது ஏற்கெனவே இந்தச் சட்டம் நிறைவேற்றப் பட்டுள்ளது. ஆனால் இது போதாது. விவசாயி தன் நிலத்தைத் தன் இஷ்டம்போல் பைசல் செய்வதைத் தடுக்கின்ற எல்லாச் சட்டங்களும் உடனடியாக ஒழிக்கப்படுதல் வேண்டும்; இன்றேல், கூட்டுப் பொறுப்பு இல்லாவிட்டாலும் கூட, விவசாயி முழுச் சுதந்திரமாக இருக்க முடியாது; அரைப் பண்ணை அடிமையாகவே இருப்பான். தன் நிலத்தைப் பைசல் செய்வதற்கு, யாரிடமும் அனுமதி வாங்காமல் தன் நிலத்தைத் தான் விரும்பும் யாருக்கும் குத்தகைக்கு விடுவதற்கோ, விற்பதற்கோ, விவசாயிக்கு முழுச் சுதந்திரம் இருக்கவேண்டும். இதைத் தான் ஜாரினுடைய உத்தரவு அனுமதிக்க மறுக்கின்றது. பிரபுவம்சத்தினர், வியாபாரிகள், குட்டிபூர்ஷ்வாக்கள் ஆகியோர் எல்லாரும் தத்தம் நிலத்தைப் பைசல் செய்யச் சுதந்திரம் பெற்றிருக்கிறார்கள்; ஆனால், விவசாயிக்கு அவ்வுரிமை இல்லை. விவசாயி பச்சைக் குழந்தையாக மதிக்கப்படுகிறான்; செவிலித்தாய் போன்று அவனைக் கவனமாகப் பார்த்துக் கொள்ள ஒரு ஸெம்ஸ்துவோ அதிகாரி அவனுக்கு அவசியமாம். அவனுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட நிலத்தை விற்க அவனை அனுமதிக்கக் கூடாது; ஏனெனில் பணத்தை விரயம் செய்து விடுவான்! நிலப்பிரபுத்துவக் கடும்பிற்போக் காளர்கள் அப்படித்தான் வாதிப்பார்கள். அவர்களை நம்பும் அப்பாவிகளும் இருக்கிறார்கள்; விவசாயிக்கு நன்மை செய்வதாக நினைத்துக் கொண்டே அவனது நிலத்தை விற்பதற்கு அவனை அனுமதிக்கக் கூடாது என அவர்கள் சொல்லுகின்றனர். நூரோத்னிக்குகளும் (அவர்களைப் பற்றி நாம் முன்னரே கூறியுள்ளோம்), தம்மை “சோஷலிஸ்டுப் புரட்சி

யாளர்கள்” எனக் கூறிக்கொள்ளும் நபர்களும் கூட, இவ்வாதத்திற்கு இரையாகின்றனர்; விவசாயியை நிலம் விற்பதற்கு அனுமதிப்பதைக் காட்டிலும், ஓரளவு பண்ணை அடிமையாக அவனை இருக்கச் செய்வதே மேலாகும் என்பதை ஒப்புக்கொள்ளுகின்றனர்.

சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் சொல்லுகின்றனர்: அது வெறுங் கபடமாகும், ஆடம்பரப் பேச்சாகும், வெறும் இனிப்புச் சொற்களையாகும்! நாம் சோஷலிஸத்தை அடையும் பொழுது, பூர்ஷ்வாக்களைத் தொழிலாளி வர்க்கம் தோற்கடிக்கும் பொழுது, நிலம் பொதுவாக உடைமை கொள்ளப்படும்; அப்போது நிலத்தை விற்கும் உரிமையாருக்கும் இருக்காது. அதற்கிடையே என்ன செய்வது? பிரபுவம்சத்தினனும் வியாபாரியும் தங்கள் நிலத்தை விற்க அனுமதிக்கலாம், ஆனால் விவசாயி விற்க அனுமதிக்கக் கூடாதா!? பிரபுவம்சத்தினனும் வியாபாரியும் சுதந்திர புருஷர்களாக இருக்க, விவசாயி இன்னும் அரைப்பண்ணை அடிமையாகவே இருப்பதா!? அதிகாரிகளிடம் கெஞ்சி அனுமதி கேட்டுக் கொண்டதான், விவசாயி இன்னமும் இருக்க வேண்டுமா!?

இவை எல்லாம் வெறும் ஏமாற்றுதலாகும்; இனிப்புச் சொற்களால் மறைக்கப்பட்டவை, ஆனாலும் ஏமாற்றுதலேயாகும்.

பிரபுவம்சத்தினரும், வியாபாரியும் நிலம் விற்க அனுமதிக்கப்படும் வரையில், விவசாயியும் தன் நிலத்தை விற்கவும், பிரபுவம்சத்தினரையும் வியாபாரியையும் போலவே முழுச் சுதந்திரத்துடன் விற்கவும் பைசல் செய்யவும் முழு உரிமையும் பெற்றிருக்க வேண்டும்.

எல்லா பூர்ஷ்வாக்களையும் தொழிலாளி வர்க்கம் தோற்கடிக்கும் பொழுது, அது பெரிய நில உடைமையாளர்களிடமிருந்து நிலத்தை எடுத்துக்கொண்டு, அந்தப் பெரும் எஸ்டேட்டுகளில் கூட்டுறவுப் பண்ணையை ஏற்படுத்தும். அப்போது தான் தொழிலாளிகள் கூட்டாகச் சேர்ந்து நிலத்தைப் பொதுவாகப் பயிர் செய்வார்கள்; பண்ணைகளை நிர்வகிக்க அதிகாரபூர்வமான பிரதிநிதிகளைச் சுதந்திரமாகத் தேர்ந்தெடுப்பார்கள்; உழைப்பின் சமையைக் குறைக்கும் எல்லாவித இயந்திரங்களையும் அவர்கள் வைத்

திருப்பார்கள்; ஒரு நாளைக்கு எட்டு மணி நேரம் (அல்லது ஆறு மணி நேரம் மட்டும் கூட) ஷிப்டுகளில் அவர்கள் வேலை செய்வார்கள். அப்போது, பழைய மாதிரி தனிப்பட்ட முறையில் தன் நிலத்தில் விவசாயம் செய்ய விரும்பும் சிறு நில விவசாயி மார்க்கெட்டுக்காக, முதலில் வரும் நபருக்குக் கொடுப்பதற்காக உற்பத்தி செய்யாமல், தொழிலாளர் கூட்டுறவுப் பண்ணைகளுக்காக உற்பத்தி செய்வான். சிறு விவசாயி தொழிலாளர் கூட்டுறவுப் பண்ணைக்குத் தானியம், மாமிசம், காய்கறி ஆகியவற்றைக் கொண்டு கொடுப்பான். அதற்குப் பிரதியாக இயந்திரங்கள், ஆடுமாடுகள், உரம், துணிமணி, மற்றும் தன் தேவைகளை எல்லாம் இலவசமாகவே தொழிலாளர்களிடமிருந்து பெறுவான். பெரிய, சின்ன விவசாயிகளுக்கிடையே பணத்துக்கான போராட்டம் இருக்காது; மற்றவர்களுக்குக் கூலிக்காக வேலை செய்வது என்பதும் இருக்காது; எல்லா உழைப்பாளிகளும் தங்களுக்காகவே உழைப்பார்கள்; உற்பத்தி முறைகளிலுள்ள எல்லாவித அபிவிருத்திகளும் எல்லா இயந்திரங்களும் தொழிலாளிகளுக்கு நலம் விளைவித்து, அவர்கள் உழைப்பை எளிதாக்கவும், அவர்கள் வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்தவும் துணை செய்யும்.)

சோஷலிஸத்தை உடனே பெறமுடியாது என்பதை நல்லறிவுடையை ஒவ்வொரு மனிதனும் தெரிந்து கொள்ளுவான்; அதனை அடைய பூர்ஷ்வா வர்க்கம் முழுவதையும் எல்லா அரசாங்கங்களையும் எதிர்த்து ஒரு கடும் போராட்டத்தை நடத்தவேண்டும், ருஷ்யா முழுவதிலுமுள்ள நகரத் தொழிலாளிகள் யாவரும், நாட்டுப்புற ஏழை மக்கள் அனைவருடனும் உறுதியான உடைக்க முடியாத ஒரு கூட்டணியில் ஒன்று சேர வேண்டும். அது ஒரு மகத்தான லட்சியமாகும்; அந்த லட்சியத்திற்காக ஒருவனுடைய முழு வாழ்வையும் அர்ப்பணிக்கலாம். ஆனால் நாம் சோஷலிஸத்தைப் பெறுகின்ற வரையில், சிறிய உடைமையாளனிடம் பெரிய உடைமைக்காரன் பணத்துக்காக எப்போதும் போராடுவான். பெரு நிலச்சுவான் தாருக்குத் தன்னுடைய நிலத்தை விற்கும் சுதந்திரம் இருக்கும்போது, சிறு விவசாயிக்கு இந்தச் சுதந்திரம் இல்லையா? ஆகவே மீண்டும் கூறுகிறோம்: விவசாயிகள் பச்சைக் குழந்தைகள்

அல்ல; தங்களை யாரும் மேலாண்மை செய்வதை அவர்கள் அனுமதிக்க மாட்டார்கள். பிரபுவம்சத்தினர்களும், வியாபாரிகளும் அனுபவிக்கின்ற எல்லா உரிமைகளையும், எவ்விதத் தடையுமின்றி விவசாயிகள் பெற்றே தீர வேண்டும் என்று நாம் திரும்பச் சொல்கிறோம்.

விவசாயியிடம் இருப்பது சொந்த நிலம் அல்ல; அது சமுதாய நிலம். சமுதாய நிலத்தை விற்க யாரையும் அனுமதிக்க முடியாது என்றும் சொல்லப்படுகிறது. அது கூட ஒரு ஏமாற்றுவித்தையாகும். பிரபுவம்சத்தினருக்கும் வியாபாரிகளுக்கும் கூடச் சமுதாயங்கள் இல்லையா? பிரபுவம்சத்தினரும் வியாபாரிகளும் கூடக் கம்பெனிகளாகக் கூட்டுச் சேர்வதில்லையா, நிலத்தையும் ஆலைகளையும் வேறு இஷ்டமான எவற்றையும் சேர்ந்து வாங்குவதில்லையா? விவசாயிகளுக்குக் கட்டுப்பாடுகளையும் தடைகளையும் ஆர்வத்துடன் கண்டுபிடிக்க முயலும் எல்லாவகைப் பேரலீஸ்கயவர்களும் பிரபுவம்சத்தினரின் ஸ்தாபனங்களுக்குக் கட்டுப்பாடு எதுவும் விதிக்காதது ஏன்? அதிகாரிகளிடமிருந்து எந்த நன்மையையும் விவசாயிகள் எப்போதும் பெற்றதில்லை; உதைகளையும் பலவந்தப் பணம் பறித்தலையும் அவமதிப்புக்களையும் மட்டுமே அவர்கள் பெற்றிருக்கிறார்கள். தங்கள் எல்லாக் காரியங்களையும் தாங்களே சொந்தக் கரங்களில் எடுத்து நடத்தாத வரையில், முழு விடுதலையையும் முழுச் சமத்துவத்தையும் அடையாத வரையில், விவசாயிகள் எந்த நன்மையும் பெற மாட்டார்கள். விவசாயிகள் தங்கள் நிலத்தைச் சமுதாயத்தின் பொதுச் சொத்தாக்க விரும்பினால், அவர்கள் காரியத்தில் யாரும் தலையிடத் துணிய மாட்டார்கள், அவர்கள் இஷ்டப் பூர்வமாக ஒரு கூட்டுச் சமுதாயம் அமைத்துக் கொள்வார்கள்; அதில் தங்களுக்கு விருப்பமானவர்களைத் தாங்கள் விரும்பும் நிபந்தனைகளுக்கேற்பச் சேர்த்துக் கொள்வார்கள்; தாங்கள் விரும்பும் விதத்தில் முற்றிலும் சுதந்திரமாக ஒரு கூட்டு ஒப்பந்தத்தை வரைவார்கள். விவசாயிகளின் கூட்டுச் சமுதாய விவகாரங்களில் எந்த அதிகாரியும் தலையிட வேண்டாம். எவ்விதமான கட்டுப்பாடுகளையும் தடைகளையும் விவசாயிகள் மீது விதிக்கலாம் என்று எவரும் குயுக்தி செய்ய வேண்டாம்.

கடைசியாக, விவசாயிகளுக்காக இன்னொரு முக்கிய அபிவிருத்தியைப் பெறுவதற்கு சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் முயன்று வருகின்றனர். விவசாயி பிரபுவம்சத்தினருக்கு அடிமைப்பட்டிருப்பதைக் குறுக்கவும் பண்ணையடிமைத் தனம் மீது வரம்புகளை உடனடியாகத் திணிக்கவும் அவர்கள் விரும்புகின்றனர். (வறுமை இருக்கின்ற வரையில் அடிமைத்தனத்தை முழுவதும் ஒழிக்க முடியாது; நிலமும் ஆலைகளும் பூர்ஷ்வாக்களுடைய கைகளில் உள்ள வரையில், உலகத்தில் பணம் மிக முக்கியமான சக்தியாக இருக்கும் வரையில், சோஷலிஸச் சமுதாயம் நிலைநாட்டப்படும் வரையில் வறுமையை ஒழிக்க இயலாது. பிற நாடுகளில் சோஷலிஸம் இன்னும் நிறுவப்படாவிட்டாலும், அங்கே இல்லாத பிரத்தியேகமான கொடும் அடிமைத்தனங்கள் பல ருஷ்யாவின் நாட்டுப் புறங்களில் இன்னும் இருக்கின்றன. ருஷ்யாவில் இன்னும் நிறைய நிலப்பிரபுத்துவப் பண்ணை அடிமைமுறைத்தனை இருக்கிறது; அது எல்லா நிலப்பிரபுக்களுக்கும் ஆதாயமாக உள்ளது; எல்லா விவசாயிகளுக்கும் பெருஞ்சமையாக உள்ளது; இப்போதே, தாமதமின்றி, முதன் முதலாக அதை ஒழிப்பது சாத்தியம்; ஒழித்தே தீரவேண்டும்.

எந்தத் தனையை நிலப்பிரபுத்துவப் பண்ணை அடிமைத் தனை என நாம் அழைக்கிறோமோ அது எத்தகையது என்பதை விளக்குவோம்.

நாட்டுப்புறத்தில் வாழும் ஒவ்வொருவருக்கும் கீழே குறிப்பிட்டுள்ளவை போன்ற நிகழ்ச்சிகள் தெரியும். நிலப்பிரபுவின் நிலம் விவசாயியின் நிலத்துக்குப் பக்கத்திலிருக்கும். விவசாயிகள் விடுதலை பெற்றபோது, அவர்களுக்கு இன்றியமையாது இருந்த நிலத்தை இழக்க நேர்ந்தது: மேய்ச்சல் தரை, காடுகள், கால்நடைகளுக்கு வேண்டிய நீர்த்துறைகள் ஆகியவை துண்டிக்கப்பட்டன. துண்டிக்கப்பட்ட இந்த நிலம் இல்லாமல், மேய்ச்சல் தரைகள் இல்லாமல், நீர்த்துறைகள் இல்லாமல் விவசாயிகள் ஒன்றும் செய்ய இயலாது. விவசாயிகள் விரும்பினாலும் விரும்பாவிட்டாலும் நிலப்பிரபுவிடம் போய்த் தங்களுடைய

கால்நடைகள் நீர்த்துறைக்குச் செல்வதற்கும் மேய்ச்சல் தரைகளில் மேய்வதற்கும் இவை போன்றவற்றிற்கும் அனுமதி கேட்க வேண்டியிருக்கிறது. நிலப்பிரபு, தானே விவசாயம் செய்வதில்லை; ஒருகால் அவனிடம் பணமே இல்லாதிருக்கலாம்; விவசாயிகளை அடிமைப்படுத்தியே தான் அவன் வாழ்கிறான். துண்டிக்கப்பட்ட நிலங்களைப் பயன்படுத்திக்கொள்வதற்குப் பதிலாக விவசாயிகள் அவனுக்குக் கூலியின்றி வேலை செய்கின்றனர்; தங்களுடைய குதிரைகளைக் கொண்டு அவன் நிலத்தை உழுகின்றனர்; அவனுடைய தானியத்தை அறுவடை செய்கின்றனர்; புல் அறுக்கின்றனர்; கதிர் அடிக்கின்றனர்; சில இடங்களில் தங்களுடைய எருவைக்கூட வண்டியிலேற்றி நிலப்பிரபுவின் நிலங்களுக்குக் கொண்டு போய்ப் போடுகின்றனர்; அல்லது வீட்டில் நெய்த துணியையும், முட்டைகளையும், கோழிகளையும் அவனுக்குக் கொண்டு போய்க் கொடுக்கின்றனர். பண்ணை அடிமை முறையில் இருந்தது போலவே தான்! பண்ணை அடிமை முறையின் போது, எந்த நிலப்பிரபுவின் எஸ்டேட்டில் அவர்கள் வாழ்ந்தார்களோ அந்த நிலப்பிரபுவுக்கு விவசாயிகள் இலவசமாக வேலை செய்தார்கள். இப்போதும் பிரபுவம்சத்தினனுக்காக மிகப் பெரும் பாலும் இலவசமாக உழைக்கிறார்கள். எதன் பொருட்டு என்றால், பிரபுவம்சத்தினர் கமிட்டிகளால் இவர்கள் விடுவிக்கப்பட்டபோது இவர்களிடமிருந்து பறித்துக் கொள்ளப்பட்ட அதே நிலத்தின் பொருட்டே. இதுவும் அதே “பார்ஷீனா”*தான். சில குபேர்னியாக்களில் பார்ஷீனா அல்லது பான்ஷீனா என்று தான் இந்த வேலையை விவசாயிகள் கூறுகின்றனர். இதையே தான் நாம் நிலப்பிரபுத்துவப் பண்ணை அடிமை முறைத் தளை என்கின்றோம். பண்ணை அடிமை முறை ஒழிப்பின்போது நிலப்பிரபுக்கள், பிரபுவம்சத்தினர் கமிட்டிகள் பழைய முறைப்படியே விவசாயிகளை அடிமைத்தளையில் கட்டுப்படுத்தி வைப்பதற்கான வகையில் காரியங்களை நடத்தின. விவசாயிகளுக்கு ஒதுக்கப்பட்டிருந்த நிலங்களை வேண்டுமென்றே கட்டுப்படுத்த

* பண்ணையடிமை வேலை எனப் பொருள்கொண்ட ருஷ்யச் சொல்.—மொர்-ர்.

தினர்; விவசாயிகளுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட நிலங்களுக்கு இடையே நிலப்பிரபுக்களின் நிலத்தில் தடைவேலி வைத்து, தங்கள் நிலத்தைக் கடக்காமல் விவசாயிகள் அவர்களுடைய கோழிகளையும் கூட வெளியே ஓட்டிச் செல்வது சாத்தியமல்ல என்ற நிலையை ஏற்படுத்தினர். தரம்கெட்ட நிலங்களுக்கு விவசாயிகளை வேண்டுமென்றே மாற்றினர்; நிலப்பிரபுவின் ஒரு துண்டு நிலத்தைக் குறுக்கே அமைத்து நீர்த்துறைக்குச் செல்லும் வழியை அடைத்தனர். சுருக்கமாகச் சொன்னால், விவசாயிகள் ஒரு வலையில் மாட்டிக் கொள்ளச் செய்யும்படியான முறையில், முன்போலவே விவசாயிகளைச் சுலபமாகச் சிக்க வைக்கக் கூடிய விதத்தில், காரியங்களைச் செய்தனர். பண்ணை அடிமை முறையின் கீழ் இருந்ததைப் போல், இன்னமும் விவசாயிகள் அண்டை நிலச்சொந்தக்காரர்களுக்கு அடிமைகளாய் இருக்கும் கிராமங்கள் கணக்கிலடங்கா. அவை போன்ற ஊர்களில் பணக்கார விவசாயியும் ஏழை விவசாயியும் கைகால் கட்டுண்டு நிலப்பிரபுக்களின் தயவில் இருக்கிறார்கள். இத்தகைய நிலைமைகளில், பணக்கார விவசாயியை விட ஏழை விவசாயி மிகவும் அதிகமாகத் தொல்லைப்படுகிறான். பணக்கார விவசாயி பல சமயங்களில் நிலம் வைத்திருப்பதோடு, தான்போய் நிலப்பிரபுவிற்கு வேலை செய்வற்குப் பதிலாக, தன்னிடம் வேலை செய்யும் கூலியை அனுப்புகிறான்; ஏழை விவசாயிக்கு வழி எதுவும் இல்லை. ஆதலால், நிலப்பிரபு தன் விருப்பத்திற்கு ஏற்ப அவனை ஆட்டி வைக்கிறான். இந்தத் தளையில் கட்டுண்டு கிடக்கும் ஏழை விவசாயிக்குப் பல சமயங்களில் மூச்சு விடுவதற்குக் கூட நேரமிருப்பதில்லை; அவன் நிலப்பிரபுவுக்கு வேலை செய்யவேண்டுமாதலால், வேறு வேலை எதுவும் தேட அயலூர் எதற்கும் செல்ல முடியாது. கிராமப்புற ஏழைகள், நகரத் தொழிலாளர்கள் அனைவருடனும் ஒரு சங்கமாகவோ, ஒரு கட்சியாகவோ சுதந்திரமாக ஐக்கியப்படுவது பற்றி எண்ணிப் பார்க்க அவனுக்கு நேரமில்லை.

உடனடியாக, தாமதமின்றி, இப்போதே இவ்வகைப்பட்ட தளையினை ஒழித்துக் கட்டுவது சாத்தியமா என்பதை இப்போது கவனிப்போம். இந்த லட்சியத்தை விவசாயி

கள் அடைவதற்கு இரண்டு வழிகளை சமூக-ஜனநாயகத் தொழிலாளர் கட்சி முன்வைக்கிறது. எல்லா வகைப்பட்ட தளைகளிலிருந்தும் எல்லா ஏழை மக்களையும் சோஷலிஸம் மட்டிலுமே விடுதலை செய்யும் என்பதை நாம் திரும்பவும் எடுத்துச் சொல்லியே தீரவேண்டும்; ஏனென்றால் பணக்காரர்களுக்குச் சக்தி உள்ளவரையில் ஒரு வழி அல்லது மறு வழியில் அவர்கள் ஏழைகளை எப்பொழுதும் ஒடுக்கு வார்கள். உடனே எல்லாத் தளைகளையும் ஒழிப்பது முடியாத காரியம்; ஏழை விவசாயிகளையும் நடுத்தர விவசாயிகளையும், ஏன் பணக்கார விவசாயிகளையும் கூட அழுத்தி வரும் மிகவும் கொடுமையான, மிகவும் அருவருக்கத்தக்க தளைகளை, நிலப்பிரபுத்துவத் தளைகளைப் பெருமளவு மட்டுப்படுத்த முடியும்; விவசாயிகளுக்கு உடனடியாக நிவாரணம் காண்பது சாத்தியமே.

இதைச் சாதிக்க இரண்டு வழிகள் உண்டு.

முதல் வழி: பண்ணை ஆட்கள், ஏழை விவசாயிகளுடையவும், அதே போல் பணக்கார விவசாயிகள், நிலப்பிரபுக்களுடையவும் அதிகாரபூர்வமான பிரதிநிதிகள் அடங்கிய, சுதந்திரமாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட நீதிமன்றங்கள்.

இரண்டாவது வழி: சுதந்திரமாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட விவசாயிகள் கமிட்டிகள். பார்ஷ்னாவை, பண்ணை அடிமையின் மிச்சசொச்சங்களை ஒழிப்பதற்கான எல்லா வித நடவடிக்கைகளையும் பற்றி விவாதித்து அவற்றை நிறைவேற்ற அந்த விவசாயிகள் கமிட்டிகள் அதிகாரம் பெற்றிருக்க வேண்டும்; அத்துடன் துண்டிக்கப்பட்ட நிலங்களைப் பறிமுதல் செய்து அவற்றை விவசாயிகளிடம் மீண்டும் ஒப்படைக்கும் உரிமையும் அவை பெற்றிருக்க வேண்டும்.*

* 1905ம் ஆண்டுப் பதிப்பில் இந்த வாக்கியத்தை அடுத்துப் பின்வரும் வாசகம் சேர்க்கப்பட்டது:

“நிலப்பிரபுக்களிடமிருந்தும் மொத்தத்தில் நிலச் சொந்தக்காரர்கள் எல்லாவிடமிருந்தும் எல்லா நிலங்களையும் பிடுங்கிக்கொள்ள விவசாயிகள் கமிட்டிகளுக்கு உரிமை இருக்க வேண்டும். எல்லா மக்களுடையவும் சொத்து ஆகிவிட்ட இந்த நிலங்களை என்ன செய்வது என்று மக்கள் பிரதிநிதிகளின் சபை தானே தீர்மானிக்கும்.”—ப-ர்.

இந்த இரண்டு வழிகளையும் பற்றி ஒரு சிறிது விரிவாகக் கவனிப்போம். தனைக்கு எதிராக உழவர்கள் கொடுக்கும் புகார்கள் பற்றிய எல்லா வழக்குகளையும் சுதந்திரமாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அதிகாரபூர்வமான பிரதிநிதிகளைக் கொண்ட நீதிமன்றங்கள் விசாரிக்கும். உழவர்களின் வறுமையைத் தனக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டு குத்தகைகளை நிலப்பிரபுக்கள் மிகவும் அதிகமாக உயர்த்தியிருந்தால் குத்தகைகளைக் குறைக்கும் உரிமை அந்த நீதிமன்றங்களுக்கு இருக்கும். அளவுக்குமீறிய தொகைகளைச் செலுத்துவதிலிருந்து விவசாயிகளை விடுவிக்கும் உரிமை அந்த நீதிமன்றங்களுக்கு இருக்கும். எடுத்துக்காட்டாக, மிகமிகக் குறைந்த கூலி கொடுத்து, கோடைக்கால வேலைக்காகக் குளீர்காலத்திலேயே ஓர் உழவனை நிலப்பிரபு நியமித்திருந்தால் இவ்வழக்கினை அந்த நீதிமன்றம் விசாரித்து நியாயமான கூலியை நிர்ணயித்துத் தீர்ப்பளிக்கும். அதைப் போன்ற நீதிமன்றம் நிச்சயமாக அதிகாரிகளைக் கொண்டிருக்கக் கூடாது; ஆனால் சுயேச்சையாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அதிகாரபூர்வமான பிரதிநிதிகள் அதில் இருக்க வேண்டும். பண்ணை ஆட்களும் நாட்டுப்புற ஏழைகளும் தங்களுடைய பிரதிநிதிகளைத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும்; அந்தப் பிரதிநிதிகளின் எண்ணிக்கை பணக்கார விவசாயிகளும் நிலப்பிரபுக்களும் தேர்ந்தெடுக்கும் பிரதிநிதிகளின் எண்ணிக்கையைவிட எக்காரணத்தாலும் குறைவாக இருக்கக்கூடாது. வேலைக்கு அமர்த்துவோர்களுக்கும் தொழிலாளிகளுக்கும் இடையே யுள்ள எல்லாத் தகராறுகளையும் இந்த நீதிமன்றங்கள் விசாரிக்க வேண்டும். அதைப் போன்ற நீதிமன்றங்கள் இருந்தால் தொழிலாளிகளுக்கும், எல்லா நாட்டுப்புற ஏழைகளுக்கும் தங்களுடைய உரிமைகளைக் காத்துக்கொள்வது எளிதாகும்; ஒன்றுபடுவதும்; ஏழை மக்களுக்காகவும், தொழிலாளர்களுக்காகவும் நம்பகமாகவும் உண்மையாகவும் பாடுபடுபவர்கள் யார் என்பதைத் திட்டவாட்டமாகத் தெரிந்துகொள்வதும் எளிதாகும்.

இன்னொரு வழி இதைவிட முக்கியமானது, அதாவது, சுதந்திரமான விவசாயிகள் கமிட்டிகள். அவைகளில், பண்ணை ஆட்கள், ஏழை, நடுத்தர, பணக்கார விவசாயி

கள் யாவரும் தேர்ந்தெடுக்கும் அதிகாரபூர்வமான பிரதி
 நிதிகள் அடங்கியிருக்க வேண்டும்; ஒவ்வொரு உயெஸ்
 டிலும் ஒரு கமிட்டி (உழவர்கள் வேண்டுமென நினைத்தால்,
 ஒவ்வொரு உயெஸ்டிலும் சில கமிட்டிகளைத் தேர்ந்தெடுக்
 கலாம்; ஒருவேளை அவர்கள் ஒவ்வொரு வேலஸ்திலும்,
 ஒவ்வொரு பெரிய கிராமத்திலும் விவசாயிகள் கமிட்டியை
 ஏற்படுத்தலாம்). தங்களை எந்தத் தளை கொடுமைப்படுத்து
 கிறது என்பது விவசாயிகளைக் காட்டிலும், வேறு யாருக்
 கும் நன்றாகத் தெரிந்திருக்க முடியாது. அடிமைப்பட்டுக்
 கிடக்கும் விவசாயிகளை இன்றுவரை அடிமைப்படுத்தி
 வந்துள்ள நிலப்பிரபுக்களை அம்பலப்படுத்துவதை மற்றவர்
 களைவிட விவசாயிகளே நன்கு செய்வர். என்ன துண்டிக்கப்
 பட்ட நிலங்கள், என்ன பசும்புல் புலங்கள், மேய்ச்சல்
 தரைகள், முதலியன விவசாயிகளிடமிருந்து முறையில்
 லாமல் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டன என்பதை விவசாயிகள்
 கமிட்டிகள் தீர்மானிக்கும்; அந்த நிலங்களை, நஷ்ட ஈடு
 தராமல் எடுத்துக்கொள்வதா என்பதையும் அல்லது அந்த
 நிலங்களை வாங்கியவர்களுக்குப் பெரிய பிரபுக்களிட
 மிருந்து வசூலித்து நஷ்ட ஈடு கொடுப்பதா என்பதையும்
 தீர்மானிக்கும். என்னவாயினும், பிரபுவம்சத்தினர், நிலச்
 சொந்தக்காரர்களின் மிகப்பற்பல கமிட்டிகளால் சூழ்ச்சிப்
 பொறிகளில் மாட்டப்பட்டுள்ள விவசாயிகளை, அவற்
 றிலிருந்து விவசாயிகள் கமிட்டிகள் விடுவிக்கும். அதிகாரி
 களின் தலையீட்டிலிருந்து விவசாயிகளை இந்த விவசாயிகள்
 கமிட்டிகள் விடுவிக்கும்; விவசாயிகள் தம் காரியங்களைத்
 தாங்களே கவனிக்க விரும்புகிறார்கள் என்பதையும், அவர்
 களால் கவனிக்க முடியும் என்பதையும் அந்தக் கமிட்டி
 கள் வெளிப்படுத்தும்; தங்களின் தேவையைப் பற்றி ஒரு
 பொதுவான கண்ணோட்டம் ஏற்படுவதற்கும், கிராம
 ஏழை மக்களின் பக்கத்தில் உண்மையாக நிற்பவர்களும்
 நகரத் தொழிலாளர்களுடன் கூட்டுறவு வேண்டுமென்ப
 வர்களும் யார் என்பதை நன்கு உணர்ந்து கொள்வதற்கும்
 விவசாயிகளுக்கு இவை உதவும். விவசாயிகளின் கமிட்டி
 கள் மிகவும் தொலை தூரத்திலுள்ள கிராமங்களில்
 வாழும் விவசாயிகளும் தங்கள் சொந்த பலத்தின் மீது

நிற்பதற்கும் தங்கள் தலைவிதியைத் தாங்களே நிர்ணயித்து கொள்வதற்கும் உதவும் முதற் படியாகும்.

ஆகவே தான் விவசாயிகளை நோக்கி, சமூக-ஜனநாயகவாதிகளான தொழிலாளர்கள் எச்சரிக்கிறார்கள்:

பிரபுவம்சத்தினரின் எந்தக் கமிட்டிகளிலும் அதிகாரிகளடங்கிய எந்தக் கமிஷன்களிலும் நம்பிக்கை வைக்காதீர்கள். சர்வஜனப் பிரதிநிதிகள் சபையைக் கோருங்கள்.

விவசாயிகள் கமிட்டிகள் அமைக்கப்பட வேண்டுமென்று கோருங்கள்.

எல்லாவிதமான செய்தித்தாள்களும் பிரசுரங்களும் வெளியிடப் பரிபூரண சுதந்திரம் கோருங்கள்.

சர்வஜனப் பிரதிநிதிகள் சபையிலும், விவசாயக் கமிட்டிகளிலும், பத்திரிகைகளிலும் தங்கள் அபிப்பிராயங்களையும் அபிலாஷைகளையும் சுதந்திரமாகவும் பயமின்றியும் வெளியிடுவதற்கு எல்லோருக்கும் உரிமை இருந்தால், தொழிலாளி வர்க்கத்தின் பக்கத்தில் யார் இருக்கிறார்கள், பூர்ஷ்வாக்களின் பக்கம் யார் இருக்கிறார்கள் என்பது விரைவில் தெரிந்துவிடும். இன்று மக்களில் மிகப் பெரும்பான்மையோர் இதைப் பற்றி எண்ணிப் பார்ப்பதே இல்லை; சிலர் தங்கள் உண்மை அபிப்பிராயங்களை மறைக்கின்றனர், சிலர் எந்த முடிவை உருவாக்கி அதன் படி நடப்பது என்பதையே இன்னும் புரிந்துகொள்ளவில்லை, சிலர் வேண்டுமென்றே பொய் சொல்லுகின்றனர். ஆனால் இந்த உரிமையை வென்றடைந்து விடும்பொழுது, ஒவ்வொரு வரும் இந்தக் காரியங்கள் குறித்து நினைக்கத் தொடங்குவார்கள், எதையும் மறைப்பதற்குக் காரணம் இருக்காது, சகலமும் விரைவில் தெளிவாகத் தெரியவரும். பூர்ஷ்வா வர்க்கம் பணக்கார விவசாயிகளைத் தன்பக்கமாக இழுக்கும் என்று நாம் முன்னரே சொல்லியுள்ளோம். எவ்வளவு விரைவாகவும், முழுமையாகவும் பண்ணையடிமை முறையை ஒழிப்பதில் நாம் வெற்றி அடைகின்றோமோ, எவ்வளவு அதிகமாக உண்மையான சுதந்திரத்தை விவசாயிகள் தங்களுக்கெனப் பெறுகிறார்களோ, அவ்வளவு விரைவாக நாட்டுப்புற ஏழை மக்கள் தங்களுக்குள் ஒன்றுபடுவார்கள், அவ்வளவு விரைவாகப் பணக்கார விவசாயிகள் எல்லா பூர்ஷ்வாக்களோடும் ஒன்று சேர்

வார்கள். அவர்கள் ஒன்றுசேரட்டும்; இது பணக்கார விவசாயிகளைப் பலப்படுத்தும் என மிகத் தெளிவாக அறிந்திருந்த போதிலும், அதைப் பற்றி நாம் அஞ்சவில்லை. நாமும் ஒன்றுசேர்வோம்; நமது ஐக்கியம் — நாட்டுப்புற ஏழை மக்களுக்கும் நகரத் தொழிலாளிகளுக்கும் இடையே யுள்ள ஐக்கியம்—மிகப் பெருந்திரளான மக்களைத் தழுவி யதாக இருக்கும்; அது லட்சக்கணக்கானவர்களின் ஐக்கியத்திற்கு எதிராகக் கோடிக்கணக்கானவர்கள் திரளும் ஐக்கியமாகும். நடுத்தர, ஏன், சிறு விவசாயிகளைக் கூட, பூர்ஷ்வாக்கள் தங்கள் பக்கம் ஈர்க்க முயலுவார்கள் (ஏற்கெனவே அவர்கள் முயன்று வருகின்றனர்!) என்பது கூட நமக்குத் தெரியும்; பூர்ஷ்வாக்கள் அவர்களை ஏமாற்றவும் மயக்கிச்சிக்கவைக்கவும் அவர்கள் ஒவ்வொரு வரையும் பணக்காரர்கள் வரிசைக்கு உயர்த்துவதாக வாக்களித்து அவர்களைப் பிளவுபடுத்தவும் முயல்வார்கள். நடுத்தர விவசாயிகளைத் தங்கள் பக்கம் கவர்ந்து இழுக்க பூர்ஷ்வாக்கள் கையாண்ட முறைகளையும் சூழ்ச்சிகளையும் நாம் முன்னரே கண்டுள்ளோம். ஆகவே நாம் முன்னதாகவே நாட்டுப்புற ஏழை மக்களை எச்சரிக்க வேண்டும், முன்னதாகவே, எல்லா பூர்ஷ்வாக்களுக்கும் எதிராக நகரத் தொழிலாளர்களுடனான கிராம ஏழை மக்களின் பிரத்தியேக ஐக்கியத்தை உறுதிப்படுத்த வேண்டும்.

ஒவ்வொரு கிராம வாசியும் கவனமாகச் சுற்றிலும் பார்க்கட்டும். பிரபுவம்சத்தினருக்கு எதிராக, நிலப்பிரபுக்களுக்கு எதிராகப் பணக்கார விவசாயிகள் பேசுவதை நாம் எவ்வளவு அடிக்கடி கேள்விப்படுகிறோம்! மக்கள் அனுபவிக்கும் ஒடுக்கு முறையைப் பற்றி அவர்கள் எப்படி முறையிடுகின்றனர்! அல்லது நிலப்பிரபுக்களுடைய நிலங்கள் பயிரிடப்படாமல் தரிசாக இருப்பதைப் பற்றி எப்படி முறையிடுகின்றனர்! இந்த நிலத்தை எல்லாம் விவசாயிகள் எடுத்துக்கொண்டால் அது எவ்வளவு நல்லதாக இருக்கும் என்பதைப்பற்றி (தனி உரையாடல்களில்) அவர்கள் எவ்வளவு உவப்போடு பேசுகின்றனர்!

பணக்கார விவசாயிகள் சொல்வதை நம்பலாமா? கூடாது. மக்களுக்கு நிலம் கிடைக்க வேண்டுமென்று அவர்கள் விரும்பவில்லை. அதனைத் தாங்களே அடைய விரும்பு

கின்றனர். அவர்கள் ஏற்கெனவே பெரிதளவு நிலத்தை முற்றும் விலைக்கு வாங்கியுள்ளனர் அல்லது குத்தகைக்குப் பெற்றுள்ளனர்; இருந்தாலும் அவர்கள் திருப்தி அடைய வில்லை. எனவே நிலப்பிரபுக்களுக்கு எதிராகப் பணக்கார விவசாயிகளோடு நாட்டுப்புற ஏழை மக்கள் நீண்ட காலம் ஒன்றுசேர்ந்து செல்ல வேண்டியிராது. அவர்களோடு சேர்ந்து முதல் படிக்கு மட்டும் போகலாம்; அதன் பிறகு அவர்களின் வழி பிரியும்.

ஆகவேதான் இந்த முதல் படிக்கும், அதற்கடுத்த படிக்கும் நமக்குப் பிரதானமான கடைசிப் படிக்கும் இடையே ஒரு தெளிவான வேறுபாட்டை நாம் குறித்துக் கொள்ள வேண்டும். நாட்டுப்புறத்தில் முதல் படியாவது, விவசாயியின் பூரண விடுதலையாகும்; உழவனுக்கு முழு உரிமைகளைக் கொடுப்பதாகும்; துண்டிக்கப்பட்ட நிலங்களைத் திரும்பப் பெறுவதற்காக* விவசாயிகள் கமிட்டி களை ஏற்படுத்துவதாகும். நமது கடைசிப் படியானது நகரத்திலும் நாட்டுப்புறத்திலும் ஒன்றாகவே இருக்கும்: நிலப்பிரபுக்களிடமிருந்தும், பூர்ஷ்வாக்களிடமிருந்தும் எல்லா நிலத்தையும் எல்லாத் தொழிற்சாலைகளையும் நாம் எடுத்துக் கொண்டு, ஒரு சோஷலிச சமுதாயத்தை அமைப்போம்.** நமது முதல் படிக்கும் கடைசிப் படிக்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் நாம் ஒரு பெரிய போராட்டத்தை நடத்த வேண்டியிருக்கும்; முதல் படியைக் கடைசிப் படியோடு போட்டுக் குழப்புகிற எவரும் இப்போராட்டத்திற்குக் குந்தகம் விளைவிப்பதோடு, நாட்டுப்புற ஏழை மக்களை ஏமாற்றுவதற்குத் தாங்கள் அறியாமலே உதவி செய்கிறவர் ஆவார்.

* 1905ம் ஆண்டுப் பதிப்பில் “பெறுவதற்காக” என்ற சொல்லுக்குப் பிறகு பின்வரும் சொற்கள் சேர்க்கப்பட்டன: “வும் நிலப்பிரபுக்களிடமிருந்து எல்லா நிலங்களையும் பறித்துக்கொள்வதற்காகவும்”.—ப-ர்.

** 1905ம் ஆண்டுப் பதிப்பில் “நிலப்பிரபுக்களிடமிருந்தும்” என்ற சொற்களிலிருந்து “அமைப்போம்” என்ற சொல்வரை உள்ள பகுதியின் இடத்தில் பின்வரும் வாசகம் உபயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது: “நிலத்தின் மீதும் தொழிற்சாலைகள் மீதும் தனியார் சொத்துரிமையை அழிப்பதும் சோஷலிச சமூகத்தை அமைப்பதுமே.”

—ப-ர்.

நாட்டுப்புற ஏழை மக்கள் எல்லா விவசாயிகளோடும் சேர்ந்து முதல் படியை கடப்பார்கள்: ஒரு சில குலாக்குகள் சேராமல் இருக்கலாம்; ஒருக்கால் நூற்றில் ஒரு விவசாயி எத்தகைய தனையும் பொறுத்துக்கொள்ள விரும்பலாம். ஆனால் விவசாயி மக்களில் மிகப் பெரும்பான்மையினர் முழுதும் ஒன்றாகவே முன்னேறிச் செல்வார்கள்: விவசாயிகள் அனைவரும் சம உரிமைகளை விழைகிறார்கள். நிலப்பிரபுக்களிடம் தளைப்பட்டிருப்பது ஒவ்வொருவனின் காலையும் கையையும் கட்டிப்போடுவதாகும். ஆனால் கடைசிப் படியை எல்லா விவசாயிகளும் ஒன்று சேர்ந்து ஒருபோதும் மேற்கொள்ள மாட்டார்கள்: அப்போது எல்லாப் பணக்கார விவசாயிகளும் பண்ணை ஆட்களுக்கு எதிராகத் திரும்புவார்கள். அப்போது நாட்டுப்புற ஏழை மக்களும், நகர சமூக-ஜனநாயகவாதிகளான தொழிலாளர்களும் ஒன்றுசேர்ந்த வலுவான சங்கம் நமக்குத் தேவையாகும்; முதல் படியையும் கடைசிப் படியையும் விவசாயிகள் ஒரே சமயத்தில் கடக்கலாம் என்று விவசாயிகளிடம் சொல்லுகிற எவரும் அவர்களை ஏமாற்றுகிறவராகிறார். விவசாயிகளுக்கு இடையே நடந்து கொண்டிருக்கின்ற மகத்தான போராட்டத்தை, நாட்டுப்புற ஏழை மக்களுக்கும் பணக்கார விவசாயிகளுக்கும் இடையே நடைபெறும் மகத்தான போராட்டத்தை அவர் மறந்து விடுகிறார்.

ஆகவேதான் சமூக-ஜனநாயகவாதிகள், உடனடியாக, பாலும் தேனும் பெருக்கெடுக்கும் நிலத்தைக் கொடுக்கப் போவதாக விவசாயிகளுக்கு வாக்குறுதி அளிக்கவில்லை. ஆகவேதான் முதன்முதலாகப் போராடுவதற்கான பரிபூர்ண சுதந்திரத்தை, பூர்ஷ்வா வர்க்கம் முழுவதற்கும் எதிராகத் தொழிலாளி வர்க்கம் முழுவதும் மகத்தான, நாடு தழுவிய போராட்டத்தை நடத்துவதற்கான சுதந்திரத்தை சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் கோருகிறார்கள். ஆகவே தான், சிறிய, ஆனால் உறுதியான முதல் படியை மேற்கொள்ளுமாறு சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் ஆலோசனை கூறுகின்றனர்.

அடிமைத்தனத்தைக் குறைப்பது, மற்றும் துண்டிக்கப்பட்ட நிலங்களைத் திரும்பப் பெறுவது என்ற நோக்கத்துக்காக விவசாயிகள் கமிட்டிகளை ஏற்படுத்த வேண்டும்

என்ற நம்முடைய கோரிக்கை ஒருவகையான வேலி அல்லது தடைச் சுவர் என்று சிலர் கருதுகின்றனர். நில், மேலே ஒரு படியும் போக முடியாது! என்று நாம் சொல்லுவதாக அவர்கள் கருதுகின்றனர். சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் என்ன விரும்புகின்றனர் என்பது குறித்து இந்நபர்கள் போதிய அளவு சிந்தித்துப் பார்க்கவில்லை. அடிமைத் தனத்தைக் குறைப்பது மற்றும் துண்டிக்கப்பட்ட நிலங்களைத் திரும்பப் பெறுவது என்ற நோக்கத்துக்காக விவசாயிகள் கமிட்டிகளை நிறுவ வேண்டுமென்ற கோரிக்கை ஒரு தடைச்சுவர் அல்ல. அது ஒரு கதவு ஆகும். நாம் மேலும் செல்வதற்காக அகன்ற, தடையற்ற சாலையில் கடைசி வரை நடைபோடுவதற்காக, ருஷ்யாவில் உழைப்பாளிகள் அனைவரின் பரிபூர்ண விடுதலையை நோக்கி முன்னேறுவதற்காக இந்தக் கதவுக்குள் கடந்து செல்லவேண்டும். இக்கதவை விவசாயிகள் கடந்து செல்கின்ற வரையில், அவர்கள் அறியாமையிலும், அடிமைத்தனத்திலும் இருப்பார்கள், பூரண உரிமைகள் இல்லாமலும், பூரணமான உண்மையான சுதந்திரம் இல்லாமலும் கிடப்பார்கள்; உழைப்பாளியின் நண்பன் யார், பகைவன் யார் என்பதைத் தங்களுக்குள்ளே நிச்சயமாகத் தீர்மானிக்கக்கூட அவர்களால் முடியாது. ஆகவேதான் சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் இந்தக் கதவைச் சுட்டிக்காட்டி, எல்லா மக்களும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து முதலில் இதைத் தாக்கித் தகர்க்க வேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் தங்களை நரோத்னிக் குகள் என்றும், சோஷலிஸ்டு-புரட்சியாளர்கள் என்றும் கூறிக்கொள்ளுகிறவர்கள், விவசாயியின் நலத்தையும் விரும்புகிறவர்கள், கூச்சல் போட்டு, ஆரவாரப் படுத்தி, கைகளை வீசி, விவசாயிக்கு உதவி செய்ய விரும்புகிறார்கள்; ஆனால் அவர்கள் இந்தக் கதவைப் பார்ப்பதில்லை! தன் நிலத்தைச் சுதந்திரமாக எதுவும் செய்யும் உரிமையை விவசாயிக்குக் கொடுக்க வேண்டிய தேவையில்லை என்று சொல்லும் அளவுக்கு இவர்கள் கண்மூடிகள் ஆகிவிட்டார்கள்! அவர்கள் விவசாயியின் நலத்தை விரும்புகிறார்கள்; ஆனால் பண்ணை அடிமை முறைப் பிற்போக்காளர்களைப் போலவே சில வேளைகளில் வாதிக்கிறார்கள்! இத்தகைய நண்பர்களால் அதிக உதவி கிடைக்காது. உடைத்துத்

தகர்க்க வேண்டிய முதல் கதவைத் தெளிவாகப் பார்க்க உங்களால் முடியாவிடில், விவசாயிக்கு எல்லா நன்மைகளும் கிடைக்க வேண்டுமென்று விரும்புவதால் என்ன பயன்? நகரத்தில் மட்டுமல்ல, கிராமப்புறங்களிலும் நிலப் பிரபுக்களுக்கு எதிராக மட்டுமல்ல, கிராம சமுதாயத்திலுள்ள, “மீரி”லுள்ள பணக்கார விவசாயிகளுக்கு எதிராகவும் சோஷலிஸத்திற்காகவுமான மக்களின் சுதந்திரமான போராட்டப் பாதையில் பிரவேசிப்பது எப்படி என்பதை நீங்கள் பார்க்காவிடில், சோஷலிசம் வேண்டும் என்று விரும்புவதால் என்ன பயன்?

ஆகவேதான் இந்த மிக அருகில் உள்ள முதல் கதவை சமூக-ஐனநாயகவாதிகள் மிகவும் வற்புறுத்திச் சுட்டிக் காட்டுகின்றனர். அளவற்ற நல் வாழ்த்துக்களை வெளியிடுவது இந்தக் கட்டத்தில் கஷ்டமானதல்ல; ஆனால் சரியான வழியைச் சுட்டிக் காட்டி, உண்மையான முதல் அடியை எப்படி எடுத்துவைப்பது என்பதைத் தெளிவாகப் புரிந்து கொள்வது தான் கடினம். ருஷ்ய விவசாயி அடிமைத்தனையால் நசுக்கப்படுவதையும், அவன் அரைப்பண்ணை அடிமையாக இருப்பதையும் பற்றி, நாற்பது ஆண்டுக் காலமாக விவசாயியினுடைய எல்லா நண்பர்களும் பேசியும், எழுதியும் வந்துள்ளனர். ருஷ்யாவில் சமூக-ஐனநாயகவாதிகள் தோன்றுவதற்கு நெடுங்காலத்திற்கு முன்பே, விவசாயியின் நண்பர்கள் எல்லாரும் பலவிதத் துண்டிக்கப்பட்ட நிலங்கள் மூலம் நிலப்பிரபுக்கள் எப்படி விவசாயியை வெட்கமற்ற முறையில் கொள்ளையடித்தனர், எப்படி அடிமைப்படுத்தினர் என்பதைச் சித்திரித்துப் பல நூல்களை எழுதியுள்ளனர். விவசாயிக்கு உடனடியாக, தாமதமின்றி உதவி செய்ய வேண்டும் என்றும், அடிமைத்தனையிலிருந்து ஓரளவு நிவாரணம் பெறவேண்டும் என்றும் எல்லா நேர்மையான மக்களும் இப்போது உணர்கின்றனர்; ஏன், நமது போலீஸ் அரசாங்கத்தின் அதிகாரிகள் கூட இதைப்பற்றிப் பேசத் தொடங்கி விட்டனர். முழுக்கேள்வி என்னவென்றால்: எப்படித் தொடங்குவது? முதல் அடியை எப்படி எடுத்துவைப்பது? எக்கதவை முதலில் உடைப்பது? என்பதேயாகும்.

இந்தக் கேள்விக்கு வெவ்வேறு நபர்கள் (உழவனின்

நலத்தைக் கருதுவோர்களிடையே) இரண்டு வெவ்வேறு விடைகளைத் தருகின்றனர். ஒவ்வொரு நாட்டுப்புறப் பாட்டாளியும் எவ்வளவு தெளிவாக முடியுமோ அவ்வளவு தெளிவாக இந்த இரண்டு விடைகளையும் புரிந்து கொள்ள முயல வேண்டும்: அவற்றைப்பற்றி உறுதியான, திட்டமான அபிப்பிராயம் கொள்ளுதல் வேண்டும். ஒரு விடை நரோத்னிக்குகளாலும், சோஷலிஸ்ட்-புரட்சிவாதிகளாலும் கொடுக்கப்படுகிறது. முதலில் செய்யப்பட வேண்டியது, உழவர்களிடையே எல்லாவகையான சங்கங்களையும் (கூட்டுறவு ஸ்தாபனங்களை) ஏற்படுத்துவதாகும் என அவர்கள் சொல்லுகின்றனர். மீர் கிராமச் சமுதாயத்தின் ஒற்றுமையை வலுப்படுத்த வேண்டும். ஒவ்வொரு விவசாயிக்கும் அவனவன் நிலத்தைச் சுதந்திரமாக எதுவும் செய்யும் உரிமையைக் கொடுக்க கூடாது. மீர் கிராமச் சமுதாயத்தினுடைய உரிமைகள் விரிவாக்கப்படட்டும்; ருஷ்யாவிலுள்ள எல்லா நிலமும் படிப்படியாகச் சமுதாய நிலமாக மாறட்டும்*. நிலம் வாங்குவதன் பொருட்டு விவசாயிக்கு எல்லா உதவியும் செய்ய வேண்டும்; அப்போது தான் முதலாளிகளிடமிருந்து உழைப்பாளிகளுக்கு நிலம் எளிதில் கிடைக்கும்படி செய்ய முடியும்.

இன்னொரு விடை சமூக-ஜனநாயகவாதிகளால் கொடுக்கப்படுகிறது. பிரபுவம்சத்தினரும் வியாபாரிகளும் பெற்றுள்ள எல்லா உரிமைகளையும், விதிவிலக்கின்றி விவசாயி தனக்காக முதலில் பெற்றே தீரவேண்டும். விவசாயி தன் நிலத்தைச் சுதந்திரமாக எதுவும் செய்வதற்கும் முழு உரிமை பெறவேண்டும். மிகமிக வெறுப்பைத் தருகின்ற அடிமைத் தளையை ஒழிக்கும்பொருட்டு, துண்டிக்கப்பட்ட நிலங்களைத் மீட்டளிக்கும் நோக்கம் கொண்ட விவசாயிகள் கமிட்டிகளை ஏற்படுத்தித் தீர வேண்டும்.** நமக்கு

* 1905ம் ஆண்டுப் பதிப்பில் “மாறட்டும்” என்ற சொல்லுக்குப் பிறகு பின்வரும் வாசகம் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது: “எல்லா நிலங்களும் நிலப்பிரபுக்களிடமிருந்து பிடுங்கப்பட்டு, தாமே உழுது பயிரிடுபவர்களிடையே மட்டும் சமமாகப் பகிர்ந்து அளிக்கப்பட்ட வேண்டும்.”—ப-ர்.

** 1905ம் ஆண்டுப் பதிப்பில் இந்த வாக்கியத்தை அடுத்துப் பின்வரும் வாசகம் சேர்க்கப்பட்டது: “விவசாயி

வேண்டியது மீர் கிராமச் சமூக ஒற்றுமையல்ல, ருஷ்யா முழுவதிலுமுள்ள பல்வேறான கிராமச் சமுதாயங்களைச் சேர்ந்த நாட்டுப்புற ஏழை மக்களின் ஒற்றுமையே நமக்குத் தேவையாகும்; நகரப் பாட்டாளி மக்களோடான, நாட்டுப்புறப் பாட்டாளி மக்களின் ஒற்றுமையே நமக்குத் தேவையாகும். எல்லாவகையான சங்கங்கள் (கூட்டுறவு ஸ்தாபனங்கள்), நிலத்தைக் கூட்டாகச் சேர்ந்து வாங்குதல் யாவும் எப்போதும் பணக்கார விவசாயிகளுக்கே அதிக நன்மை பயக்கும். நடுத்தர உழவர்களை ஏமாற்றத்தான் எப்பொழுதும் அவை உதவும்.

விவசாயிகளுக்கு நிவாரணம் அளிக்க வேண்டும் என்பதை ருஷ்ய அரசாங்கம் உணர்கிறது; ஆனால் அற்பமான சிலவற்றைக் கொடுத்துச் சமாளிக்க விரும்புகிறது; எல்லாக் காரியங்களையும் அதிகாரிகளே செய்ய வேண்டும் என விரும்புகிறது. விவசாயிகள் விழிப்பாக இருக்க வேண்டும், ஏனென்றால் பிரபுவம்சத்தினரின் கமிட்டிகளைப் போலவே அதிகாரிகளைக் கொண்ட கமிஷன்களும் அவர்களை ஏமாற்றி விடும். விவசாயிகள் சுயேச்சையாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட விவசாயிகள் கமிட்டிகள் வேண்டுமெனக் கோருதல் வேண்டும். முக்கியமான விஷயம் என்னவெனில், அதிகாரிகளிடமிருந்து எவ்வித முன்னேற்றத்தையும் எதிர்பார்க்கக்கூடாது; அதற்குப் பதில் விவசாயிகள் தங்கள் விதியைத் தாங்களே நிர்ணயித்துக் கொள்ள வேண்டும். முதலில் நாம் ஓர் அடியை எடுத்துவைப்போம், முதலில் மிகவும் கேவலமான அடிமைத்தனை முறைகளை நீக்குவோம். இதனால் விவசாயிகள் தங்களுடைய வலிமையை உணர முடியும், இதனால் அவர்கள் சுதந்திரமாக ஒரு பொது உடன் பாட்டை எட்டி ஒன்றுசேர முடியும்! துண்டிக்கப்பட்ட

கள் கமிட்டிகளுக்கு நிலப்பிரபுக்களிடமிருந்து எல்லா நிலங்களையும் பிடுங்கிக் கொள்ள உரிமை இருக்க வேண்டும். மக்கள் நிலத்தை என்ன செய்வது என்பதை மக்கள் பிரதிநிதிகள் தீர்மானிப்பார்கள். ஆனால் நாம் சோஷலிஸச் சமூகத்தை முழுமையாக நிலைநாட்ட முயன்று வெற்றி பெற வேண்டும். பணத்தின் அதிகாரம், முதலாளித்துவத்தின் அதிகாரம் இருந்து வரும் வரையில் நிலத்தின் சமமான பங்கீடு எதுவும் மக்களை வறுமையிலிருந்து தப்பிவிக்காது”.

—ப-ர்.

நிலங்கள், மிகவும் மூர்க்கமான பண்ணை அடிமை முறையின் கருவியாகவே பெரும்பாலும் பயன்படுகின்றன என்பதை எந்த நேர்மையான மனிதனும் மறுக்க முடியாது. நம்முடைய கோரிக்கை, எல்லாக் கோரிக்கைகளிலும் முதன்மையானது மிகவும் நியாயமானது என்பதை எந்த நேர்மையான மனிதனும் மறுக்க முடியாது: எல்லாவித பண்ணை அடிமை முறையையும் ஒழிப்பதற்காக, அதிகாரிகள் இல்லாத தங்கள் கமிட்டிகளை விவசாயிகள் சுதந்திரமாகத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ளட்டும்.

சுயேச்சையான விவசாயிகள் கமிட்டிகளில் (சுயேச்சையான அகில ருஷ்யப் பிரதிநிதிகளின் சபையில் போன்றே) நகரப் பாட்டாளிகளோடு, நாட்டுப்புறப் பாட்டாளிகளின் தனிச்சிறப்புள்ள ஒற்றுமையை வலுப்படுத்த வேண்டி சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் உடனடியாக தமது சக்திக்கேற்ற அனைத்தையும் செய்வார்கள். கிராமப் பாட்டாளிகளின் நலனுக்கான எல்லா நடவடிக்கைகளையும் சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் கோருவார்கள்; முதல் படியைத் தொடர்ந்து சாத்தியமான அளவு துரிதமாகவும் ஏகோபித்த முறையிலும் இரண்டாவது முன்றாவது முதலிய படிக்களைக் கடந்து அவ்வாறே இறுதிவரையிலும், பாட்டாளி வர்க்கத்தின் பூரண வெற்றி வரை முன்செல்ல அவர்களுக்கு உதவுவார்கள். ஆனால் நாளைக்கு, இரண்டாவது படியை மேற்கொள்ள என்ன கோரிக்கை பொருத்தமாக இருக்கும் என்பதை இன்று உடனடியாக நாம் சொல்ல முடியுமா? இல்லை, நம்மால் முடியாது; ஏனெனில் பணக்கார விவசாயிகளும், பல்வேறு கூட்டு ஸ்தாபனங்கள் பற்றியும் நிலம் முதலாளிகளிடமிருந்து உழைப்பாளிகளுக்கு மாறுவது பற்றியும் அக்கறை கொண்டுள்ள பல படித்த நபர்களும் நாளைக்கு மேற்கொள்ளப் போகும். நிலை என்ன என்பது நமக்குத் தெரியாது.

ஒரு வேளை, நாளை சம்பந்தமாக நிலப்பிரபுக்களோடு ஓர் இணக்கத்தை எட்டுவதில் அவர்கள் இன்னும் வெற்றியடையாதிருக்கலாம்; ஒருக்கால் நிலப்பிரபுக்களின் ஆட்சி முழுவதையும் ஒழித்துவிட அவர்கள் விரும்பலாம். மிகவும் நல்லது! இவ்வாறு நிகழ வேண்டும் என்றுதான் சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் பெரிதும் விரும்புகின்றனர்; எல்லா

நிலமும் நிலப்பிரபுக்களிடம் இருந்து எடுத்துக்கொள்ளப் பட்டு, சுதந்திரமான மக்கள் அரசுக்கு மாற்றப்பட வேண்டும் என்று கோருமாறு நாட்டுப்புற, நகரப் பாட்டாளிகளுக்கு சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் யோசனை கூறுவார்கள். இந்த மாற்றத்தின்பொழுது, நாட்டுப்புறப் பாட்டாளிகள் ஏமாற்றப்படாதிருக்கவும் பாட்டாளி மக்களின் பூரண விடுதலைக்கான இறுதிப் போராட்டத்திற்காக அவர்கள் தம் அணிகளை மேலும் வலுப்படுத்திக் கொள்ளவும் ஆதரவாக சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் விழிப்புடனிருந்து ஆவன செய்வார்கள்.

ஆனால் சம்பவங்கள் முற்றிலும் மாறாகவும் நிகழலாம். உண்மையில் சம்பவங்கள் மாறான முறையில் நிகழ்வதற்குத்தான் அதிக வாய்ப்புக்கள் உள்ளன. மிகவும் மோசமான அடிமை முறை வடிவங்கள் குறுக்கப்பட்டு மற்றும் அகற்றப்பட்டு விட்ட அந்த நாளிலேயே பணக்கார விவசாயிகளும் படித்தவர்களில் பலரும் நிலப்பிரபுக்களுடன் ஒன்று சேரலாம் அப்போது நாட்டுப்புற பூர்ஷ்வாக்கள் அனைவரும் கிராமப்புறப் பாட்டாளிகள் அனைவருக்கும் எதிராகக் கிளர்ந்தெழும். அத்தகைய சந்தர்ப்பத்தில் நாம் நிலப்பிரபுக்களை மட்டும் எதிர்த்துப் போராடுவது என்பது பரிசுத்தத்தக்கதாகும். அப்போது பூர்ஷ்வாக்கள் அனைவரையும் எதிர்த்து நாம் போராட வேண்டும்; இந்தப் போராட்டத்தை நடத்துவதற்கு மிகப் பெருமளவு சாத்தியமான சுதந்திரத்தையும் சந்தர்ப்பத்தையும் முதன் முதலில் கோரவேண்டும்; போராட்டத்தை எளிதாக்குவதற்காகத் தொழிலாளிகளுக்கு மேலும் சிறந்த வாழ்க்கை நிலைமைகள் ஏற்பட வேண்டுமெனவும் கோரவேண்டும்.

எப்படியானாலும், நிகழ்ச்சிகள் எப்படி நடந்தாலும், நாட்டுப்புறப் பாட்டாளிகள், அரைப்பாட்டாளிகளுக்கும் நகரப் பாட்டாளிகளுக்கும் இடையே உள்ள கூட்டணியைப் பலப்படுத்துவதுதான் நமது முதலான, முக்கியமான, இன்றியமையாத கடமையாகும். இந்தக் கூட்டணிக்கு நமக்கு உடனடியாக இப்போதே தேவைப்படுவது என்ன? மக்களுக்குப் பூரண அரசியல் சுதந்திரம், விவசாயிகளுக்கு முழுச் சம உரிமைகள், நிலப்பிரபுத்துவப் பண்ணை அடிமை முறையை ஒழிப்பது ஆகியனவாகும். அந்தக் கூட்டணி

ஏற்படுத்தப்பட்டு வலுப்பெற்ற பொழுது, நடுத்தர விவசாயிகளைத் தங்கள் பக்கம் ஈர்ப்பதற்காக பூர்ஷ்வாக்கள் செய்யும் எல்லா வஞ்சகங்களையும் நாம் எளிதாக அம்பலப்படுத்துவோம்; பூர்ஷ்வா வர்க்கம் முழுமைக்கும் எதிராக, அரசாங்கத்தின் எல்லாச் சக்திகளுக்கும் எதிராக எளிதாகவும், விரைவாகவும் இரண்டாவது, மூன்றாவது, மற்றும் கடைசிப் படிகளைக் கடப்போம். வெற்றியை நோக்கிப் பிறழ்வின்றி நடைபோடுவோம்; உழைப்பாளி மக்கள் அனைவரின் பூரண விடுதலையை, விரைவில் சாதிப்போம்.

7. நாட்டுப்புறங்களில் வர்க்கப் போராட்டம்

வர்க்கப் போராட்டம் என்பது என்ன? ஒரு பகுதி மக்கள், மறு பகுதி மக்களுக்கு எதிராக நடத்தும் போராட்டமாகும். உரிமைகளற்றவர்கள், ஒடுக்கப்பட்டோர், உழைப்பில் ஈடுபட்டோர் ஆகியோர் விசேஷச் சலுகைகள் பெற்றுள்ளவர்கள், ஒடுக்குபவர்கள், பிறர் உழைப்பில் வாழ்கிறவர்களை எதிர்த்து நடத்தும் போராட்டமாகும்; கூலிக்கு உழைக்கும் தொழிலாளர்கள் அல்லது பாட்டாளிகள், சொத்துரிமையாளர்கள் அல்லது பூர்ஷ்வாக்களுக்கு எதிராக நடத்தும் போராட்டமாகும். இந்தப் போராட்டத்தை எல்லாரும் பார்ப்பதில்லை, எல்லோரும் அதன் முக்கியத்துவத்தைப் புரிந்து கொள்வதில்லை என்றாலும், இம்மகத்தான போராட்டம் ருஷ்ய கிராமத்திலும் எப்போதும் நடந்துவந்திருக்கிறது; இப்போதும் நடக்கிறது. பண்ணை அடிமை முறைக் காலத்தின்போது திரளான விவசாயிகள் அனைவரும், ஜார் அரசாங்கத்தினால் ஆதரவளிக்கப்பட்டு, பாதுகாக்கப்பட்டு, காப்பாற்றப்பட்டு வந்த ஒடுக்குவோர்கள், நிலப்பிரபுக்கள் வர்க்கத்தை எதிர்த்துப் போரிட்டனர். அப்போது விவசாயிகள் ஐக்கியப்பட முடியவில்லை; அறியாமையால் அறவே நசுக்கப்பட்டிருந்தனர்; நகரத் தொழிலாளிகளிடையே அவர்களுக்கு ஆதரவு தருவோர்களும் சகோதரர்களும் இருக்கவில்லை; இருந்தபோதிலும் தங்களால் இயன்றவகையில் அவர்கள் போரிட்டார்கள். அரசாங்கத்தின் குரூரமான கொடுமைப்

படுத்தலுக்கு அஞ்சிப் பின்வாங்கவில்லை. கசையடிகளுக்கும், துப்பாக்கிக் குண்டுகளுக்கும் அஞ்சவில்லை; பண்ணை அடிமை முறை கிறிஸ்துவ வேதநூலால் அங்கீகரிக்கப்பட்டு, கடவுளால் விதியாக்கப்பட்டது என்று நிரூபிக்கப்பாதிரிகள் எவ்வளவோ முயன்ற போதிலும் (அப்போது தலைமைச் சமயகுருவாயிருந்த ஃபிலரெட் உண்மையில் இப்படித்தான் கூறினார்!) விவசாயிகள் அவர்களை நம்பவில்லை; ஒரு சமயம் ஓர் இடத்திலும், மற்றொரு சமயம் வேறு இடத்திலும் விவசாயிகள் கலகம் செய்து கிளர்ந்தெழவே, விவசாயிகள் அனைவரின் பொது எழுச்சி ஏற்படுமென்று பயந்து, இறுதியாக அரசாங்கம் விட்டுக் கொடுத்தது.

பண்ணை அடிமை முறை ஒழிக்கப்பட்டது; ஆனால் முழுவதுமாக அல்ல. விவசாயிகள் உரிமையற்று இருந்தனர்; அவர்கள் கீழ்த்தரமான, தலைவரி செலுத்தும், “கேவலமான” வகுப்பினராக இருந்தனர்; பண்ணை அடிமை முறைத் தளையின் இறுகிய பிடிக்குள் இருந்தனர். உழவர்களுக்குள் அமைதியின்மை நீடிக்கிறது; முழுமையான உண்மையான சுதந்திரத்தை அடைய அவர்கள் தொடர்ந்து முயன்று வந்தனர். இதற்கிடையில் பண்ணை அடிமை முறை ஒழிக்கப்பட்ட பின்னர் புதிய வர்க்கப்போராட்டம் எழுந்தது; பூர்ஷ்வா வர்க்கத்தை எதிர்த்த பாட்டாளி வர்க்கத்தின் போராட்டம் இது. செல்வம் பெருகியது; இருப்புப் பாதைகளும் பெரிய ஆலைகளும் கட்டப்பட்டன; நகரங்களில் மக்கள் எண்ணிக்கை பெருகி, ஆடம்பரம் அதிகரித்தது. ஆனால் இந்த எல்லாச் செல்வங்களும் மிகச் சிலரால் கைப்பற்றப் பட்டன. அதே சமயம் மக்கள் மேலும் ஏழ்மை நிலையை எய்தி, மேலும் அதிகமாகக் கஷ்டப்பட்டு, பட்டினி கிடந்து வருந்தினார்கள்; வீடுகளை விட்டு வெளியேறி அயலாரிடம் கூலிக்காக வேலை செய்யப் போனார்கள். எல்லாப் பணக்காரர்களுக்கும் எதிராக ஏழைகள் அனைவரின் புதிய மகத்தான போராட்டத்தை நகரத் தொழிலாளிகள் தொடங்கினர். நகரத் தொழிலாளர்கள் சமூக-ஔனநாயகக் கட்சியில் ஒன்றுபட்டு தங்கள் போராட்டத்தை விடாப்பிடியாகவும், தீவிரமாகவும், உறுதியாகவும் நடத்தி வருகிறார்கள், படிப்படியாக

முன்னேறி, எல்லா மக்களுக்கும் அரசியல் சுதந்திரம் கோரி மகத்தான இறுதிப் போராட்டத்திற்காகத் தயாராகி வருகின்றனர்.

கடைசியில், விவசாயிகள் கூடப் பொறுமை இழந்தனர். கடந்த அதாவது 1902ம் ஆண்டு இளவேனில் காலத்தில் பொல்தாவா, கார்கவ், மற்ற குபேர்னியாக்கள் ஆகியவற்றில் விவசாயிகள் பொங்கி எழுந்து, நிலப்பிரபுக்களுக்கு எதிராகத் திரண்டு, அவர்களுடைய தானியங்களஞ்சியங்களை உடைத்துத்திறந்து, அவற்றில் உள்ளவற்றைத் தங்களுக்குள் பங்கிட்டுக் கொண்டனர்; விவசாயிகளால் விதைக்கப்பட்டு, அறுவடை, செய்யப்பட்டு, ஆனால் நிலப்பிரபுக்களால் சவீகரிக்கப்பட்டு வந்த தானியத்தைப் பட்டினி கிடப்போர்களுக்கு வழங்கிவிட்டு, நிலத்தைப் புதிய முறையில் பங்கிடுமாறு கோரினர். எல்லையற்ற ஓடுக்கு முறையை விவசாயிகள் இனிமேலாகத் தாங்க முடியாது என்ற நிலையில் தம் வாழ்வை மேம்படுத்திக் கொள்ள வழி தேடலாயினர். போரிடாமல் பட்டினியால் சாவதைக் காட்டிலும் தங்களை ஓடுக்குபவர்களை எதிர்த்துப் போரிட்டுச் சாவது மேலாகும் என்று விவசாயிகள் தீர்மானித்தனர்—முற்றிலும் சரியாகவே தீர்மானித்தனர். ஆனால் மேம்பட்ட வாழ்வை அவர்கள் பெறவில்லை. அவர்களைச் சாதாரணக் கலகக்காரர்கள், கொள்ளைக்காரர்கள் என (விவசாயிகளே விதைத்து அறுவடை செய்த தானியத்தைக் கொள்ளைக்கார நிலப்பிரபுக்களிடமிருந்து எடுத்துக்கொண்டதற்காக!) ஜார் அரசாங்கம் பறைசாற்றியது. ஜார் அரசாங்கம் பகைவர்களுக்கு எதிராக அனுப்புவதைப்போல அவர்களுக்கு எதிராகப் படைகளை அனுப்பியது; விவசாயிகள் தோல்வியுற்றனர்; விவசாயிகள் சுட்டுத்தள்ளப்பட்டனர், பலர் கொல்லப்பட்டனர்; விவசாயிகள் மிருகத்தனமாகக் கசையால் அடிக்கப்பட்டனர்; பலர் கசை அடிபட்டே மடிந்தனர். துருக்கியர்கள் தங்களின் பகைவர்களாகிய கிறிஸ்துவர்களைத் துன்புறுத்துவதை விட மிகவும் மோசமாக விவசாயிகள் துன்புறுத்தப்பட்டனர். ஜாரினுடைய தூதர்கள், கவர்னர்கள் மிக மோசமான சித்திரவதையாளர்களாயும், உண்மையான கொலையாளிகளாயும் இருந்தனர். விவசாயிகளுடைய மனைவிகளை

யும், புதல்விகளையும் படைவீரர்கள் சுற்பழித்தனர். இவை எல்லாம் நடந்த பின்பும், அதிகாரிகளின் நீதிமன்றத்தில் விவசாயிகள் விசாரணை செய்யப்பட்டனர். நிலப்பிரபுக்களுக்கு 8,00,000 ரூபிகள் செலுத்துமாறு அவர்கள் நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டனர். நீதிமன்றத்தில், அந்த இழிவான, மறைமுகமான, இரகசிய சித்திரவதை அறை நீதிமன்றத்தில்; ஜாரின் தூதர்கள், கவர்னர் ஒபொலேன்ஸ்கி, மற்ற ஜாரின் ஊழியர்கள் ஆகியோரால் விவசாயிகள் எவ்வாறு கேவலமாக நடத்தப்பட்டனர், துன்புறுத்தப்பட்டனர் என்பதை வழக்கறிஞர்கள் எடுத்துச் சொல்லவும் அனுமதிக்கப்படவில்லை.

நியாயமான லட்சியத்திற்காக விவசாயிகள் போரிட்டனர். ஜாரினுடைய ஊழியர்களால் சுட்டுக்கொல்லப்பட்ட, கசையால் அடிக்கப்பட்டு மரணமுற்ற தியாகிகளின் நினைவை ருஷ்யத் தொழிலாளி வர்க்கம் எப்பொழுதும் போற்றிக் கௌரவிக்கும். உழைப்பாளிமக்களின் விடுதலைக்கும் இன்பவாழ்வுக்கும் போரிட்டனர் அந்தத் தியாகிகள். விவசாயிகள் தோல்வியுற்றனர்; ஆனால் அவர்கள் திரும்பவும், திரும்பவும் கிளர்ந்தெழுவார்கள். இந்த முதல் தோல்வியால் மனச் சோர்வு அடைய மாட்டார்கள். வர்க்க உணர்வு கொண்ட தொழிலாளிகள், விவசாயிகளின் போராட்டத்தைப் பற்றி நகர்களிலும் நாட்டுப்புறத்திலும் முடிந்தவரையில் சாத்தியமான அளவு அதிகமான உழைப்பாளி மக்கள் தெரிந்து கொள்ளும்படியும், இன்னொரு அதிக வெற்றிகரமான போராட்டத்திற்கு ஆயத்தமாகும்படியும் செய்வதற்கு எல்லா வகையிலும் முயல்வார்கள். முதல் விவசாயி எழுச்சி (1902) ஏன் ஒடுக்கப்பட்டது என்றும், ஜாரின் ஊழியர்கட்கு அல்லாமல் விவசாயிகளுக்கும், தொழிலாளிகளுக்கும் வெற்றி கிட்டுவதற்கு என்ன செய்யப்பட வேண்டும் என்றும், விவசாயிகள் தெளிவாகப் புரிந்துகொள்வதற்கு உதவும் வகையில் வர்க்க உணர்வு படைத்த தொழிலாளர்கள் தமது சக்திக்கேற்ற அனைத்தையும் செய்வார்கள்.

விவசாயிகளின் எழுச்சி ஒடுக்கப்பட்டதற்குக் காரணம் என்னவென்றால் அது அறியாமை கொண்ட, வர்க்க உணர்வு இல்லாத மக்களின் எழுச்சியாக இருந்தது என்

பதாகும்; தவிரவும் தெளிந்த, திட்டவட்டமான அரசியல் கோரிக்கைகள், அதாவது அரசாங்க அமைப்பில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தும் கோரிக்கைகள் இல்லாத எழுச்சி என்பதாகும். விவசாயிகளின் எழுச்சி ஒடுக்கப்பட்டதற்குக் காரணம், அதற்குத் தயாரிப்புகள், எதுவும் செய்யப்படாததாகும். விவசாயிகளின் எழுச்சி ஒடுக்கப்பட்டதற்குக் காரணம், நாட்டுப்புறப் பாட்டாளி மக்கள், நகரப் பாட்டாளி மக்களோடு ஒன்றுசேராமல் இருந்ததாகும். விவசாயிகளின் முதல் தோல்விக்கான மூன்று காரணங்கள் இவையே. ஒரு எழுச்சி வெற்றிபெற வேண்டுமானால் அது உணர்வுபூர்வமான அரசியல் நோக்கம் கொண்டதாக இருக்கவேண்டும், அதற்கு முன்கூட்டியே தயாரிப்புகள் செய்யப்பட்டிருக்க வேண்டும்; அது ருஷ்யா முழுவதும் விரிவுற்று நகரத் தொழிலாளிகளோடு கூட்டணி பூண்டதாகவும் இருக்க வேண்டும். நகரங்களில் தொழிலாளி மக்களின் போராட்டத்தின் ஒவ்வொரு படியும், ஒவ்வொரு சமூக-ஜனநாயகப் பிரசாரம் அல்லது செய்தித்தாளும், நாட்டுப்புறப் பாட்டாளிகளுக்காகச் செய்யப்பட்ட வர்க்க உணர்வு கொண்ட தொழிலாளியின் ஒவ்வொரு சொற்பொழிவும், இன்னொரு முறை எழுச்சி நிகழும் காலத்தை, அது வெற்றியில் முடிவடையும் காலத்தை அருகே கொண்டுவரும்.

விவசாயிகள் எந்தத் தெளிவான நோக்கமும் இல்லாமல் பொங்கி எழுந்தனர், ஏனென்றால் தங்களுடைய துன்பத்தை இனிமேலாக அவர்களால் பொறுக்க முடியவில்லை; எதிர்த்துப் போரிடாமல் வாயில்லா விலங்குகள் போலச் சாக அவர்கள் விரும்பவில்லை. எல்லாவிதக் கொள்வனவு, ஒடுக்குமுறை மற்றும் சித்திரவதையால் விவசாயிகள் பெருமளவு துன்புற்றுள்ளதால் ஜாரினுடைய இரக்கத்தைப் பற்றிய தெளிவற்ற வதந்திகளை ஒரு கணமாவது நம்பாமலிருக்க அவர்களால் முடியவில்லை. மேலும், “பிரபுக்களின்” களஞ்சியங்கள் நிறைந்து வழியும் பொழுது பட்டினி கிடப்போருக்கிடையே, மற்றவர்களுக்காகவே தங்கள் வாழ்நாள் முழுவதும் பாடுபட்டு, விதைத்து அறுவடை செய்து, இப்போது பட்டினியால் செத்துமடிகிற விவசாய மக்களுக்கு இடையே தானியத்தைப் பங்கிட்டுக்

கொள்வதை நேர்மையானது என்றே ஒவ்வொரு அறிவுள்ள மனிதனும் கருதுவான் என்பதை நம்பாமலிருக்க அவர்களால் முடியவில்லை. மிகவும் செழிப்பான நிலங்களையும் ஆலைகள், தொழிற்சாலைகள் அனைத்தையும் பணக்காரர்கள்—நிலப்பிரபுக்கள், பூர்ஷ்வாக்கள்—கைப்பற்றிக் கொண்டுவிட்டார்கள் என்பதையும் பட்டினி கிடக்கும் மக்கள் சொத்து உடையவர்களிடம் வேலை தேடிப்போகும்படி நிர்ப்பந்திப்பதற்காகவேதான் இப்படிச் செய்திருக்கிறார்கள் என்பதையும் விவசாயிகள் மறந்து விட்டனர் போலும். பணக்கார வர்க்கத்திற்கு ஆதரவாகப் பாதிரிகள் போதனை செய்கிறார்கள் என்பது மட்டுமல்ல, ஏராளமான அதிகார வர்க்கத்தினரையும் இராணுவத்தினரையும் படைத்துள்ள ஜார் அரசாங்கம் முழுமையும் இந்த வர்க்கத்திற்கு ஆதரவாக நிற்கிறது என்பதையும் விவசாயிகள் மறந்து விட்டனர். இந்த உண்மையை விவசாயிகளுக்கு ஜார் அரசாங்கம் ஞாபகப்படுத்திற்று. மிருகத்தனமான துன்புறுத்தல் மூலம் அரசாங்க அதிகாரம் என்றால் என்ன என்பதையும் அது யாருக்கு சேவகன், யாருக்குக் காவலன் என்பதையும் விவசாயிகளுக்கு ஜார் அரசாங்கம் காட்டியது. இந்தப் பாடத்தை விவசாயிகளுக்கு நாம் இன்னும் அடிக்கடி நினைவூட்டிக் கொண்டிருந்தால் மட்டும் போதும். அரசாங்க அமைப்பை மாற்றுவது ஏன் இன்றியமையாதது, அரசியல் சுதந்திரம் ஏன் அவசியம் என்பதை அப்போது அவர்கள் எளிதில் புரிந்துகொள்வார்கள். மேலும் மேலும் பெருவாரியான மக்கள் இதைப் புரிந்து கொள்ளும் போது, எவற்றுக்காக முதன் முதலில் போராட வேண்டுமோ, அந்த மூன்று பிரதான கோரிக்கைகளைப் பற்றி எழுதப்பட்டிருக்கத் தெரிந்த, சுயமாகச் சிந்திக்கக் கூடிய ஒவ்வொரு விவசாயியும் தெரிந்து கொள்ளும்போது, விவசாயி எழுச்சிகள் உணர்வுபூர்வமான அரசியல் நோக்கம் கொண்டு இருக்கும். முதலாவது கோரிக்கை—ருஷ்யாவில் எதேச்சாதிகார அரசாங்கத்திற்குப் பதில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட மக்கள் அரசாங்கத்தை அமைக்கும் நோக்கத்துடன் சர்வஜனப் பிரதிநிதிகளின் சபையைக் கூட்டுவதாகும். இரண்டாவது கோரிக்கை—எல்லா வகையான ஞால்களையும் செய்தித்தாள்களையும் வெளியிட எல்லோருக்கும்

உரிமை. மூன்றாவது கோரிக்கை—மற்ற சமுதாய படிநிலையினருடன் விவசாயிகளுக்குப் பூரண சமவுரிமையை வழங்குவதைச் சட்டத்தின்மூலம் அங்கீகரிப்பதும் பண்ணை அடிமை முறையின் எல்லா வடிவங்களையும் ஒழித்துக்கட்டும் நோக்கத்திற்காகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட விவசாயிகள் கமிட்டிகளை அமைப்பதும். இவைதாம் சமூக-ஜனநாயகவாதிகளின் மிக முக்கியமான அடிப்படையான கோரிக்கைகளாகும்; இந்தக் கோரிக்கைகளைப் புரிந்துகொள்வதும் மக்கள் சுதந்திரத்திற்கான போராட்டத்தில் எதைத் தொடங்குவது எனப் புரிந்துகொள்வதும் இப்பொழுது உழவர்களுக்கு மிகக் கஷ்டமாயிராது. இந்தக் கோரிக்கைகளை உழவர்கள் புரிந்துகொள்ளும் பொழுது, போராட்டத்திற்கு முன்னாலிருந்தே நீண்ட, விடாப்பிடியான, உறுதியான தயாரிப்புகள் அவசியம் செய்யப்பட வேண்டும் என்பதையும், அவற்றைத் தனித்துச் செய்யாமல் நகரத் தொழிலாளர்களுடன் — சமூக-ஜனநாயகவாதிகளுடன் — இணைந்து செய்ய வேண்டுமென்பதையும் அவர்கள் புரிந்து கொள்வார்கள்.

வர்க்க உணர்வு பெற்ற ஒவ்வொரு தொழிலாளியும் விவசாயியும் தன்னைச் சுற்றிலும் மிகவும் அறிவு படைத்த, நம்பத்தகுந்த, அஞ்சாத தோழர்களைத் திரட்டிக் கொள்ளட்டும். சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் எதை விரும்புகிறார்கள் என்பதை அவர்களுக்கு விளக்க முயலட்டும்; அவ்வாறாயின் என்ன போராட்டம் நடத்தப்பட வேண்டும், என்ன கோரிக்கைகள் முன்வைக்கப்பட வேண்டும் என்பதை அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் புரிந்துகொள்வர். வர்க்க உணர்வு பெற்ற சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் படிப்படியாக, கவனமாக ஆனால் பிறழாமல் தம் சமூக-ஜனநாயகப் போதனையை விவசாயிகளுக்குக் கற்பிக்கத் தொடங்குவதோடு, அவர்களுக்கு சமூக-ஜனநாயகப் பிரசுரங்களைப் படிக்கக் கொடுப்பதுடன், நம்பிக்கைக்குரிய மக்களின் சிறு கூட்டங்களில் அந்தப் பிரசுரங்களை விளக்கத் தொடங்கட்டும்.

ஆனால் சமூக-ஜனநாயகப் போதனையை நூல்களிலிருந்து மட்டும் கற்பிக்கக் கூடாது; நம்மைச் சுற்றிலும் நாம் காணுகிற ஒவ்வொரு எடுத்துக்காட்டையும், ஒவ்

வொரு ஒடுக்குமுறை மற்றும் அநியாய நிகழ்ச்சியையும் இந்த நோக்கத்திற்குப் பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். சமூக-ஜனநாயகப் போதனை என்பது எல்லாவித ஒடுக்கு முறைக்கும் எதிரான, எல்லாவிதக் கொள்ளைக்கும் எதிரான, எல்லாவித அநியாயத்துக்கும் எதிரான போராட்டத்தின் போதனையாகும். ஒடுக்குமுறையின் காரணங்களை எவன் அறிந்துகொள்கிறானோ, எவன் ஒடுக்குமுறை நிகழ்ச்சி ஒவ்வொன்றையும் எதிர்த்து வாழ்நாள் முழுவதும் போரிடுகிறானோ அவனே உண்மையான சமூக-ஜனநாயகவாதி ஆவான். இதை எப்படிச் செய்வது? வர்க்க உணர்வு பெற்ற சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் தங்களுடைய நகரத்திலோ கிராமத்திலோ கூடித் தொழிலாளி வர்க்கம் அனைத்தின் ஆகச் சிறந்த நன்மைக்காக அதை எப்படிச் செய்ய வேண்டும் என்பதைத் தங்களுக்குள்ளேயே தீர்மானிக்க வேண்டும். அதை எப்படிச் செய்ய முடியும் என்பதைக் காட்டுவதற்கு இரண்டோர் உதாரணங்களை நான் மேற்கோள் காட்டுகிறேன். சமூக-ஜனநாயகவாதியான தொழிலாளி தன்னுடைய கிராமத்தைக் காண வந்தான் என்றோ, ஏதோ ஒரு நகர சமூக-ஜனநாயகவாதியான தொழிலாளி ஏதோ ஒரு கிராமத்திற்கு வந்தான் என்றோ வைத்துக் கொள்வோம். சிலந்தி வலைக்குள் ஈ அகப்பட்டுக் கொண்டு இருப்பதுபோல அண்டையிலுள்ள நிலப்பிரபுவின் பிடிக்குள் ஊர் பூராவும் சிக்கிக் கிடக்கிறது; இது எப்பொழுதும் இந்த அடிமை நிலையிலிருந்து விடுகிறது, அதிலிருந்து தப்ப முடியாது. நீதியை நாடுபவர்களும், எதிர்ப்படும் முதல் போலீஸ் கையாளைக் கண்டு அஞ்சாதவர்களும், புரிந்து கொள்ளும் திறன் கொண்ட, விவேகமுள்ள, நம்பகமானவர்களான விவசாயிகளை அந்தத் தொழிலாளி பொறுக்கி எடுக்கவேண்டும்; இந்தத் தீராத அடிமைத்தனத்தின் காரணங்களை விளக்கி, பிரபுவம்சத்தினர்கள் கமிட்டிகளின் உதவியால் நிலப்பிரபுக்கள் விவசாயிகளை எப்படி ஏமாற்றினார்கள், எப்படிக் கொள்ளையடித்தார்கள் என்பதை எடுத்து விவரிக்க வேண்டும், பணக்காரர்களுடைய பலத்தைப் பற்றியும் அவர்கள் எப்படி ஜார் அரசாங்கத்தால் ஆதரிக்கப்படுகிறார்கள் என்பதைப் பற்றியும் சொல்லி, சமூக-ஜனநாயகவாதிகளான தொழிலாளிகளின்

கோரிக்கைகளைப் பற்றியும் அவர்களுக்கு எடுத்துரைக்க வேண்டும். விவசாயிகள் சிக்கலற்ற இந்த சாமான்ய விஷயங்கள் அனைத்தையும் தெரிந்துகொள்ளும் பொழுது அவர்கள் நிலப்பிரபுவுக்கு எதிராக ஒன்றுபட்ட எதிர்ப்பை உருவாக்க இயலுமா என்பதையும் விவசாயிகள் தம் முதல் பிரதான கோரிக்கைகளை (நகரத் தொழிலாளர்கள் தம் கோரிக்கைகளை ஆலைச் சொந்தக்காரர்களுக்கு முன்னர் வைப்பதுபோல) முன்வைக்க முடியுமா என்பதையும் கூடிக் கலந்து நன்றாகச் சிந்திக்க வேண்டும். அந்த நிலப்பிரபுவுக்கு ஒரு பெரிய கிராமமோ சில கிராமங்களோ அடிமைப்பட்டுக் கிடந்தால் நம்பிக்கையான நபர்கள் மூலமாக மிகவும் அண்மையிலுள்ள சமூக-ஜனநாயகக் கமிட்டியிலிருந்து ஒரு துண்டுப் பிரசுரத்தைப் பெறுவது நல்லதாகும். எந்த அடிமைத்தனத்தால் விவசாயிகள் துன்புற்று வருகிறார்கள், அவர்களின் உடனடி கோரிக்கைகள் யாவை (நிலத்திற்குச் செலுத்திய குத்தகைக் குறைப்பு, குளிர்காலத்தில் கூலிக்கமர்த்தும் பொழுது¹⁶ பாதி ஊதிய விகிதம் இல்லாது தக்க ஊதிய விகிதங்கள், கால்நடைகள் எல்லையைக் கடந்தால் கொடுமையாகத் தண்டிக்காமல் இருத்தல், மேலும் வேறுபல கோரிக்கைகள்) என்பதை எல்லாம் அந்தத் துண்டுப்பிரசுரத்தில் சமூக-ஜனநாயகக் கமிட்டி, தொடக்கத்திலிருந்தே, சரியாக வர்ணித்திருக்கும். எழுதப்படிக்கத் தெரிந்த எல்லா விவசாயிகளும் அதைப் போன்ற ஒரு துண்டுப் பிரசுரத்திலிருந்து பிரச்சினை என்ன என்பதைப் புரிந்துகொள்ள முடியும்; படிக்கத் தெரியாதவர்களுக்கு அதை விளக்கவும் முடியும். சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் தங்களுக்கு ஆதரவாக நிற்கிறார்கள் என்பதையும் சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் எல்லாக் கொள்ளையையும் கண்டிக்கிறார்கள் என்பதையும் விவசாயிகள் அப்பொழுது தெளிவாகக் காண்பார்கள். எல்லோரும் ஒன்றுபட்டு நின்றால் என்னென்ன நிவாரணங்களை—அவை மிகச் சிறியவை ஆயினும், எப்படியும் நிவாரணங்களே—இப்போது, உடனடியாகப் பெறமுடியும் என்பதையும், நகரத் தொழிலாளிகளுடன், சமூக-ஜனநாயகவாதிகளுடன் இணைந்து மாபெரும் போராட்டம் நடத்துவதன் வாயிலாக எத்தகைய பெரும் அபிவிருத்திகளை நாடு முழுவதற்கும் கொண்டு

வர வேண்டும் என்பதையும் விவசாயிகள் புரிந்து கொள்ளத்
 தொடங்குவார்கள். அந்த மகத்தான போராட்டத்திற்
 காக மேலும் மேலும் அதிகமாக முன்தயாரிப்புகளை
 அப்போது விவசாயிகள் செய்வார்கள்; நம்பகமான
 மக்களை எப்படிச் கண்டுபிடிப்பது என்பதையும், தங்கள்
 கோரிக்கைகளுக்காக எப்படி இணைந்து நிற்பது என்பதை
 யும் அவர்கள் கற்றுக்கொள்வார்கள். ஒருக்கால், நகரத்
 தொழிலாளிகள் செய்வது போல, வேலைநிறுத்தத்தை
 நடத்துவதில் சில போது வெற்றிபெறலாம். நகர்களில்
 உள்ளதைக் காட்டிலும், நாட்டுப்புறத்தில் இது மிகக்
 கடினமானது என்பது உண்மையே; ஆனால் சில சமயம்
 இது சாத்தியமாகக் கூடியதே. மற்ற நாடுகளில், உதாரண
 மாக, அதிகம் வேலையுள்ள பருவங்களில், அதாவது நிலப்
 பிரபுக்களுக்கும் பணக்கார விவசாயிகளுக்கும் அதிக ஆட்
 கள் தேவையுள்ள காலங்களில், பல வேலைநிறுத்தங்கள்
 வெற்றிகரமாக நடந்துள்ளன. நாட்டுப்புற ஏழை மக்கள்
 வேலை நிறுத்தத்திற்காகத் தயாரானால், பொதுக் கோரிக்கைகளைப்
 பற்றி முன்பே ஓர் உடன்பாடு ஏற்பட்டிருந்தால்,
 அந்தக் கோரிக்கைகள் துண்டுப்பிரசுரங்கள் மூலம் விளக்கப்
 பட்டிருந்தால் அல்லது கூட்டங்களில் தக்கவாறு விளக்கப்
 பட்டிருந்தால், அப்போது எல்லோரும் ஒன்றுபட்டு
 நிற்பார்கள்; நிலப்பிரபு விட்டுக்கொடுக்கவோ, அல்லது
 குறைந்தது அவன் கொள்ளையிடுவதைக் கொஞ்சமாவது
 மட்டுப்படுத்தவோ வேண்டியவரும். வேலை நிறுத்தம்
 ஏகோபித்த முறையில், வேலைப் பருவத்தில் ஏற்படுமாயின்,
 நிலப்பிரபு, ஏன் துருப்புக்களோடு கூடிய அதிகாரிகள் கூட
 எதையும் செய்வது கடினமாகும்—காலம் வீணாகிவிடும்;
 நிலப்பிரபுவுக்கு நாசம் ஏற்படும் அபாயம்; ஆகவே அவன்
 விரைவில் வழிக்கு வரத் தயாராகிவிடுவான். உண்மை
 யில், வேலைநிறுத்தங்கள் என்பவை புதியவை. அடிக்கடிப்
 புதிய காரியங்கள் முதலில் வெற்றிகரமாக நடைபெறு
 வதில்லை என்பது கண்கூடு. நகரத் தொழிலாளிகள் கூட
 முதலில் ஒன்றுசேர்ந்து எப்படிப் போராடுவது எனத் தெரி
 யாமல், என்ன கோரிக்கைகளை பொதுவாக வைப்பது எனத்
 தெரியாமல் வெறுமனே இயந்திரங்களை நொறுக்கவும்,
 ஆலையை அழிக்கவும் முனைந்தனர். ஆனால் இப்பொழுது

ஒன்றுசேர்ந்து போராட்டம் நடத்தக் கற்றுக்கொண்டிருக்கின்றனர். ஒவ்வொரு புதிய வேலையையும் முதலில் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். தாங்கள் ஒன்றுசேர்ந்திருந்தால் மட்டிலுமே, உடனடி நிவாரணத்தைப் பெற முடியும் என்பதைத் தொழிலாளிகள் இப்பொழுது புரிந்து கொண்டிருக்கின்றனர்: இதற்கிடையே ஒன்றுசேர்ந்து எதிர்த்துப் போராட்டம் நடத்தப் பழகிவருவதோடு, மகத்தான முடிவான போராட்டத்திற்கு மேலும் மேலும் தயார் செய்கின்றனர். இதைப் போலவே படு மோசமான கொள்ளைக்காரர்களை எதிர்த்து நிற்கவும், ஓரளவு நிவாரணத்தை ஒன்றுசேர்ந்து கோரவும் படிப்படியாக, விடாப்பிடியாக எல்லா இடங்களிலும் விடுதலைக்கான மகத்தான போராட்டத்திற்குத் தயாரிப்பு செய்யவும் விவசாயிகள் கற்றுக் கொள்வர். வர்க்க உணர்வு பெற்ற தொழிலாளிகள், விவசாயிகளின் எண்ணிக்கை இடையறாது பெருகும்; நாட்டுப்புற சமூக-ஜனநாயகக் கழகங்கள் மேலும் வலுப்பெறும்; நிலப்பிரபுவின் அடிமைப்படுத்தல் மதகுருவின் பிடுங்குதல், போலீசாரின் வன்கொடுமை, ஆட்சியாளரின் ஒடுக்கு முறை சம்பந்தப்பட்ட ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சியும் மக்களின் கண்களைத் திறப்பதோடு ஒன்றுபட்ட போராட்டத்தை நடத்தும் பழக்கத்தைத் தந்து அரசாங்க அமைப்பைப் பலப்பிரயோகம் மூலம் மாற்ற வேண்டியது அவசியம் என்ற எண்ணம் ஏற்படவும் மேலதிகமாக உதவுகின்றன.

இந்த நூலின் தொடக்கத்தில், இப்போது நகரத் தொழிலாளிகள் தெருக்களிலும், சதுக்கங்களிலும் குழுமி, பகிரங்கமாக விடுதலை கோருவதையும், அவர்களின் பதாகைகளில் “எதேச்சாதிக்காரம் ஒழிக!” என்ற கோஷத்தைப் பொறித்துள்ளதையும், அதையே கோஷிப்பதையும் குறிப்பிட்டோம். நகரத் தொழிலாளிகள் தெருக்களில் கோஷமிட்டு கொண்டு அணி வகுத்துச் செல்வதோடல்லாமல், மகத்தான, இறுதிப் போராட்டத்திற்காக எழுச்சியுறும் நாள் விரைவில் வரும். தொழிலாளர்கள் அப்பொழுது ஒரு மனிதனாகத் திரண்டு “நாங்கள் விடுதலை பெறுவோம் அல்லது போரிட்டு மாள்வோம்!” என்று கூறுவர்; போரில் கொல்லப்பட்டு வீழும் நூற்றுக் கணக்கானவர்களின் இடத்

தில் போராட ஆயிரக் கணக்கான புதிய, மேலும் அதிக உறுதியுள்ள போர் வீரர்கள் முன் வருவர். அப்போது ருஷ்யா முழுவதிலும் உள்ள விவசாயிகளும் எழுவார்கள், நகரத் தொழிலாளிகளுக்கு ஆதரவாகக் கிளம்புவார்கள், தொழிலாளிகள், விவசாயிகளின் விடுதலைக்காக இறுதி வரைப் போராடுவார்கள். அப்போது அந்தத் தாக்குதலை ஜாரின் பெரும் படைகளாலும் தாங்க முடியாது. உழைப்பாளி மக்களுக்கு வெற்றி கிட்டும்; தொழிலாளி வர்க்கம் அகன்ற, பரந்த பாட்டையில், எல்லா உழைப்பாளி மக்களையும் எல்லாவித ஒடுக்குமுறையிலிருந்தும் விடுவிக்க அணி வகுத்துச் செல்லும் சோஷலிஸத்துக்குப் போராடத் தன் விடுதலையைத் தொழிலாளி வர்க்கம் பயன்படுத்தும்!

**“ஸர்யா” என்ற மாத சஞ்சிகையோடு இணைந்து
“இஸ்க்ரா” என்ற செய்தித்தாளால் முன்வைக்கப்பட்ட
ருஷ்ய சமூக-ஜனநாயகத் தொழிலாளர் கட்சியின்
வேலைத்திட்டம்**

வேலைத்திட்டம் என்பது என்னவென்றும், அது ஏன் தேவை என்றும், ஏன் சமூக-ஜனநாயகக் கட்சி ஒன்று மட்டும் திட்டமான, தெளிவான வேலைத்திட்டத்தை வெளியிடுகிறது என்றும் முன்னமே விளக்கியுள்ளோம். வேலைத்திட்டத்தை இறுதியாக அங்கீகரிக்க நமது கட்சியின் காங்கிரஸால்தான்—கட்சி ஊழியர்கள் அனைவரின் பிரதிநிதிகள் கொண்ட சபையால்தான் — முடியும். அத்தகைய காங்கிரஸுக்கான தயாரிப்புகளை இப்போது ஒழுங்கமைக்கும் கமிட்டி செய்துவருகிறது. ஆனால், ஏற்கெனவே நமது கட்சியின் பெரும்பாலான கமிட்டிகள் இஸ்க்ராவோடு தங்களுக்குள்ள உடன்பாட்டை, இஸ்க்ராவைத் தலைமைப்பத்திரிகையாகத் தாங்கள் அங்கீகரித்துள்ளதை, பகிரங்கமாகப் பிரகடனப்படுத்தியுள்ளன. சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் என்ன விரும்புகிறார்கள் என்பதைப் காங்கிரசின் முன்னால் துல்லியமாக எடுத்துக்காட்ட நமது நகல் (உத்தேச) வேலைத்திட்டம் பூரணமாகப் பயன்படும்; முன்வைக்கப்பட்டிருள்ள நகல் முழுவதையும் இந்த நூலுக்கு அனுப்பந்த மாக வெளியிடுவது அவசியமென நாம் கருதுகிறோம்.

உண்மையில், வேலைத்திட்டத்தில் சொல்லப்பட்ட ஒவ்வொன்றையும் விளக்கமில்லாமல் ஒவ்வொரு தொழிலாளியும் புரிந்துகொள்ள முடியாது. மார்க்சாலும், எங்கெல்சாலும் முழுமையாக்கப்பட்ட சமூக-ஜனநாயகப் போதனையை உருவாக்குவதற்குப் பல மாபெரும் சோஷலிஸ்டுகள் பாடுபட்டுள்ளனர்; நம்முடைய வேலைத்திட்டத்தினை அடிப்படையாக்கி நாம் பயன்படுத்த விரும்பியுள்ள, அனுபவத்தைப் பெறுவதற்கு எல்லா நாடுகளின் தொழிலாளிகளும் பெருமளவில் கஷ்டங்களை அனுபவித்துள்ளனர். ஆகவே, வேலைத்திட்டத்தின், தங்கள் வேலைத்திட்டத்தின், தங்கள் போராட்டப் பதாகையின் ஒவ்வொரு சொல்லையும் சரியாகப் புரிந்து கொள்வதற்கு சமூக-ஜனநாயகப் போதனையைத் தொழிலாளி அவசியம் கற்றறிய வேண்டும். சமூக-ஜனநாயக வேலைத்திட்டத்தைத் தொழிலாளர்கள் சிறப்பாக எளிதில் கற்றுப் புரிந்து கொள்வது எதனாலென்றால், சிந்தனை செய்யும் ஒவ்வொரு தொழிலாளியும் கண்டு அனுபவப்பட்டதை இந்த வேலைத்திட்டம் எடுத்துக் கூறுவதனால்தான். வேலைத்திட்டத்தை உடனே புரிந்துகொள்வதில் ஏற்படும் ‘‘கஷ்டத்தை’’க் குறித்து யாரும் மலைக்க வேண்டாம். ஒவ்வொரு தொழிலாளியும் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு நிறையப் படித்துச் சிந்திக்கிறானோ, எவ்வளவு நிறைய அனுபவத்தைப் போராட்டத்தில் பெறுகிறானோ, அவ்வளவு முழுமையாக அதனைப் புரிந்துகொள்ளுவான். ஆனால் சமூக-ஜனநாயகவாதிகளின் வேலைத்திட்டம் முழுவதையும் ஒவ்வொருவரும் சிந்தித்து விவாதிக்கட்டும்; சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் விரும்புகின்ற அனைத்தைப் பற்றியும், எல்லா உழைப்பாளி மக்களின் விடுதலையைப் பற்றி அவர்கள் என்ன நினைக்கிறார்கள் என்பதையும் ஒவ்வொருவரும் இடையருது நினைவில் இருத்திக் கொள்ளட்டும். சமூக-ஜனநாயகக் கட்சி என்பது என்ன என்பதைக் குறித்து முழு உண்மையையும், இறுதிவரை தெளிவாகவும், திட்டமாகவும் எல்லோரும் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்று சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் விரும்புகின்றனர்.

முழு வேலைத்திட்டத்தையும் நாம் விரிவாக இங்கு விளக்க இயலாது. அதற்காக ஒரு தனி நூல் தேவையாகும்.

வேலைத்திட்டம் என்ன சொல்லுகிறது என்பதை மட்டும் சுருக்கமாக நாம் குறிப்பிட்டு, உதவியாக இரு பிரசுரங்களை வாங்கிப் பார்க்குமாறு வாசகருக்கு ஆலோசனை கூறுகிறோம். இதில் ஒரு பிரசுரம், கார்ல் காவுத்ஸ்கி என்ற ஜெர்மானிய சமூக-ஜனநாயகவாதியால் எழுதப்பட்டது; அதனுடைய தலைப்பு எர்பர்ட் வேலைத்திட்டம் என்பது. அது ருஷ்ய மொழியில் பெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. இன்னொரு நூல் ருஷ்ய சமூக-ஜனநாயகவாதி எல். மார்த்தோவ் என்பவரால் எழுதப்பட்டது; அதனுடைய தலைப்பு ருஷ்யாவில் தொழிலாளிகளின் செயல் நோக்கம் என்பது ஆகும். நம்முடைய முழு வேலைத்திட்டத்தைப் புரிந்து கொள்ள இந்த இரு நூல்கள் துணை செய்யும்.

நம்முடைய வேலைத்திட்டத்தின் ஒவ்வொரு பகுதியையும் ஒரு தனி எழுத்தால் நாம் இப்போது குறிப்பிட்டு (கீழேயுள்ள வேலைத்திட்டத்தைக் காண்க), ஒவ்வொரு பகுதியிலும் என்ன சொல்லப்பட்டுள்ளது என்பதை எடுத்துக்காட்டுகிறோம்.

(அ) உலகம் முழுவதிலுமுள்ள பாட்டாளி வர்க்கம் தன்னுடைய விடுதலைக்காகப் போராடிவருகிறது என்றும், அனைத்து நாடுகளின் தொழிலாளி வர்க்கம் என்ற அகில உலகப் படையின் ஒரு பகுதியே ருஷ்யப் பாட்டாளி வர்க்கம் என்றும் தொடக்கத்திலேயே அது கூறுகிறது.

(ஆ) உலகத்தின் ஏறக்குறைய எல்லா நாடுகளிலும், ருஷ்யாவும் உள்ளிட்டு நிலவும், பூர்ஷ்வா அமைப்பு முறைகளை அது விளக்கிக் கொண்டே செல்கிறது: பெரும் பான்மையான மக்கள், நிலச்சொந்தக்காரர்களுக்கும் முதலாளிகளுக்கும் வேலை செய்து, வறுமையிலும் இல்லாமையிலும் எப்படி வாழ்கிறார்கள்; பெரிய ஆலைகள் வளரும் போது சிறு கைத்தொழில் செய்பவர்களும் சிறு நில விவசாயிகளும் எப்படி நாசமடைகிறார்கள்; தொழிலாளியையும் அவனது மனைவியையும் குழந்தைகளையும் எப்படி மூலதனம் நசுக்குகிறது; தொழிலாளி வர்க்கத்தின் நிலைமை எப்படி மோசத்திற்கு மேல் மோசமாகிறது, வேலையின்மையும் இல்லாத குறையும் எவ்வாறு பெருகுகின்றன என்று மேலே அது விவரிக்கிறது.

(இ) பிறகு அது தொழிலாளிகள் சங்கத்தைப் பற்றி

யும், அவர்கள் போராட்டம், இப்போராட்டத்தின் மகத்தான நோக்கம் ஆகியவை பற்றியும் கூறுகிறது; ஒடுக்கப்பட்டோர் அனைவரையும் விடுவித்தல், பணக்காரர்களால் ஏழைகள் அனுபவிக்கும் எல்லாக் கொடுமைகளையும் முழுவதுமாக ஒழித்தல் இவையே இதன் நோக்கம். ஏன் தொழிலாளி வர்க்கம் மிக மிக உரம் பெற்று வளர்கிறது எனவும், அதனுடைய எல்லாப் பகைவர்களையும், பூர்ஷ்வாக்களின் எல்லா ஆதரவாளர்களையும் ஏன் அது நிச்சயமாகத் தோல்வியுறச் செய்யும் எனவும் கூட இப்பகுதி விளக்குகிறது.

(ஈ) எல்லா நாடுகளிலும் எதற்காக சமூக-ஜனநாயகக் கட்சிகள் அமைக்கப்பட்டன, தொழிலாளி வர்க்கம் அதன் போராட்டத்தை நடத்த அவை எப்படி உதவுகின்றன, எப்படித் தொழிலாளிகளை ஒன்றுசேர்த்து அவர்களுக்கு வழிகாட்டுகின்றன, அறிவூட்டி, மகத்தான போராட்டத்திற்கு அவர்களை எப்படித் தயார் செய்கின்றன என்று பின்னர் விளக்குகின்றது.

(உ) ஏன் பிற நாடுகளைக் காட்டிலும் ருஷ்யாவிலுள்ள மக்களின் நிலைமை மோசமாக இருக்கின்றது, ஜாரின் எதேச்சாதிகாரம் எவ்வளவு பெரிய கேடு, முதலில் எப்படி அந்த எதேச்சாதிகாரத்தைத் தூக்கியெறிந்து, தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட மக்கள் அரசாங்கத்தை ருஷ்யாவில் ஏற்படுத்த வேண்டும் எனவெல்லாம் அது மேலும் விளக்குகிறது.

(ஊ) தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அரசாங்கம் அனைத்து மக்களுக்கும் என்ன அபிவிருத்திகளைக் கொண்டுவர வேண்டும்? நம் புத்தகத்தில் அதை விளக்குகிறோம்; வேலைத்திட்டத்திலும் அது விளக்கப்படுகிறது.

(எ) தொழிலாளி வர்க்கம் அனைத்தின் வாழ்க்கைக் கஷ்டத்தைக் குறைக்க அதனை சோஷலிஸத்திற்காக மிகவும் அதிகச் சுதந்திரத்தோடு போரிடுமாறு செய்ய, என்ன அபிவிருத்திகளை உடனடியாக நாம் முயன்று பெற வேண்டும் என்பதைப் பின்னர் வேலைத்திட்டம் குறிக்கிறது.

(ஏ) நாட்டுப்புற ஏழை மக்கள், நாட்டுப்புற மற்றும் அனைத்து ருஷ்ய பூர்ஷ்வாக்களை எதிர்த்து அதிகச் சிரமமில்லாமலும் அதிக சுதந்திரத்தோடும் வர்க்கப் போராட்டம் நடத்துவதற்கு இயலும் வகையில் முதன் முதலில்

எல்லா விவசாயிகளுக்கும் நாம் பெற முயல்கிற அந்த அபிவிருத்திகள் வேலைத் திட்டத்தில் விசேஷமாகக் குறிக்கப்பட்டுள்ளன.

(ஐ) கடைசியாக, போலீஸ் அல்லது அதிகாரிகளின் உறுதி மொழிகளையோ அன்றி இனிப்புச் சொற்களையோ நம்ப வேண்டாம் என்றும் சமூக-ஜனநாயகக் கட்சி மக்களை எச்சரிக்கை செய்கிறது; மாறாக, சுதந்திரமாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சர்வஜனப் பிரதிநிதிகளின் சபையை உடனடியாகக் கூட்டுவதன் பொருட்டு உறுதியுடன்போரிட அறைகூவி அழைக்கிறது.

1903 மார்ச்சில் எழுதப்பட்டது

நூல் திரட்டு,
தொகுதி 7,
பக்கங்கள் 129-203

பதிப்பாளர் குறிப்புக்கள்

1 நாட்டுப்புற ஏழை மக்களுக்கு என்னும் பிரசுரத்தின் நோக்கங்கள் குறித்துப் பிளெகானவுக்கு 1903 மார்ச் சில் எழுதிய கடிதத்தில், விவசாயச் செயல்திட்டம் பற்றி விவசாயிகளுக்காக எளிதில் விளங்கும் பிரசுரம் ஒன்றைத் தாம் எழுதிக்கொண்டிருப்பதாகவும், நாட்டுப்புறத்தில் வர்க்கப் போராட்டம் குறித்த மார்க்சியக் கருத்தை நாட்டுப்புற மக்களின் நான்கு அடுக்குகள் (நிலப்பிரபுக்கள், விவசாய முதலாளித்துவப் பகுதியினர், நடுத்தர விவசாயிகள், பாட்டாளிகளும் அரைப்பாட்டாளிகளும்) சம்பந்தமான திண்ணமான விஷயாதாரங்களின் அடிப்படையில் அதில் விளக்கியிருப்பதாகவும் லெனின் தெரிவித்தார்.

1903 மே மாதத்தில், ஜினீவாவில் ருஷ்ய சமூக-ஜனநாயகவாதிகளின் அயல் நாட்டு லீகின் தனிப்பிரசுரமாக இது முதலில் வெளியிடப்பட்டது.

1904ம் ஆண்டுப் பிரசுரம் ருஷ்ய சமூக-ஜனநாயகவாதிகளான தொழிலாளர் கட்சியின் மத்தியக் கமிட்டியால் வெளிநாடுகளில் மீண்டும் பதிப்பிக்கப்பட்டது, ருஷ்யாவிலும் பல முறை வெளியிடப்பட்டது.

லெனினது பிரசுரம் விரிவாகப் பரப்பப்பட்டது. அதன் பிரதிகள் வெளிநாடுகளிலிருந்து இரகசியமாக ருஷ்யாவுக்குக் கொண்டுவரப்பட்டு வெவ்வேறு நகர்களுக்கு அனுப்பப்பட்டன, அங்கிருந்து கிராமங்களுக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டன. இரகசிய சமூக-ஜனநாயகவாதிகளான தொழிலாளர் வட்டங்களிலும் அது ஆராய்ந்து கற்கப்பட்டது, தரைப்படைக்குள்ளும் கடற்படைக்குள்ளும் புகுந்தது, உயர்நிலைப் பள்ளிகள், கல்லூரிகள் ஆகியவற்றின் மாணவர்களுடைய கரங்களையும் எட்டியது.

1905ம் ஆண்டில் இப்பிரசுரத்தின் சட்டபூர்வமான வெளியீட்டைத் தயாரித்துவிட்டார் லெனின்.—தலைப்புப் பக்கம்.

2 அதாவது மாஸ்கோவிலும் பீட்டர்ஸ்பர்கிலும்.—5.

3 அரசாங்க மோ—1905ஆம் ஆண்டின் புரட்சிகர நிகழ்ச்சிகளின் காரணமாய் ஜாரிஸ்டு சர்க்கார் கூட்ட வேண்டியதாகிய பிரதிநிதித்துவ சபை. சட்ட மன்றமாயிருந்த அரசாங்க மோ மெய்யான அதிகாரம் எதுவும் இல்லாததாகவே இருந்து வந்தது. அரசாங்க மோவுக்கான தேர்தல்கள் நேரடியானவையாகவோ, சமத்துவ வாக்குரிமையுடையதாகவோ, குடிமக்கள் அனைவருக்குமானதாகவோ இருக்கவில்லை. உழைப்பாளி மக்களுக்கும் ருஷ்யாவிலிருந்த ருஷ்யரல்லாத பிற இனத்தோருக்கும் வாக்குரிமை வெகுவாகக் குறைக்கப்பட்டிருந்தது. ஏராளமான தொழிலாளர்களும் விவசாயிகளும் வாக்குரிமையற்றோராகவே இருந்தனர். 1905 டிசம்பர் 11 (24)தேர்தல் முறையின்படி நிலப்பிரபுவின் ஒரு வோட்டு நகரப்புற பூர்ஷ்வாக்களின் மூன்று வோட்டுகளுக்கும், விவசாயிகளின் பதினைந்து வோட்டுகளுக்கும் தொழிலாளிகளின் 45 வோட்டுகளுக்கும் சமமாக இருந்தது.—11.

4 வோலஸ்த்—புரட்சிக்கு முந்திய ருஷ்யாவில் மிகத் தாழ்நிலை நிர்வாக-நிலப்பரப்பு அலகு (சில கிராமங்களையும் சிற்றூர்களையும் இணைத்தது). இது உயெஸ்டின் ஒரு பகுதியாக இருந்தது. உயெஸ்டு, குபேர்னியாவின் ஒரு பகுதியாக விளங்கியது.—13.

5 பிரபுவம்சத் தலைவன்—ஜாராட்சி ருஷ்யாவில் ஒரு குபேர்னியா அல்லது உயெஸ்டில் உள்ள பிரபுவம்சத்தினரின் பிரதிநிதி. சம்பந்தப்பட்ட பிரபுவம்சத்தினர் சபையால் இவன் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டான். பிரபுவம்சத் தலைவன் பிரபுவம்சத்தினரின் விவகாரங்களை மேல் பார்த்தான், நிர்வாகத்தில் செல்வாக்குள்ள இடம் பெற்றிருந்தான், ஸெம்ஸ்துவோ சபைகளுக்குத் தலைமை வகித்தான்.—13.

6 கம்யூனிஸ்டுக் கட்சி அறிக்கையிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட மேற்கோள். இந்த நூல் மார்க்ஸ் மற்றும் எங்கெல்சால் 1848ல் எழுதப்பட்டது. இது விஞ்ஞானக் கம்யூனிசத்தின் வேலைத்திட்டத்தை வகுத்து முன்வைக்கிறது.—19.

7 குலாக்குகள்: “உழைப்பாளிகளைச் சம்பளத்துக்கு அமர்த்திக்கொண்டோ, வட்டிக்குப் பணம் கடன் கொடுத்தோ, இவைபோன்ற பிற வழிகளாலோ

மற்றவர்களது உழைப்பைச் சுரண்டும் பணக்கார விவசாயிகள்” (லெனின்).—25.

8 ஒதுக்கப்பட்ட நிலங்கள்: 1861ல் ருஷ்யாவில் பண்ணையடிமைமுறை ஒழிக்கப்பட்டபின் விவசாயிகளுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட நிலங்களை இவை குறிக்கின்றன. ஒதுக்கப்பட்ட நிலங்களை விற்பதற்கு விவசாயிகளுக்கு உரிமை இல்லை; ருஷ்யாவின் கணிசமான பகுதியில் இவை கிராமச் சமுதாயத்தின் ஆதீனத்தில் இருந்தன, அவ்வப்போது மறுபங்கீடு செய்வதன் மூலம் விவசாயிகளின் பயன்பாட்டுக்காக வினியோகிக்கப்பட்டு வந்தன.—25.

9 ஸெம்ஸ்துவோ—ஜாராட்சி ருஷ்யாவின் மைய குபேர்னியாக்களில் பிரபுவம்சத்தினரின் தலைமையில் 1864ல் அமுலுக்குக் கொண்டுவரப்பட்ட ஸ்தல சுயநிர்வாகம் எனப்பட்ட அமைப்பு. ஸெம்ஸ்துவோவின் அதிகாரம் முற்றிலும் ஸ்தலப் பொருளாதாரப் பிரச்சினைகளின் (மருத்துவ மனைகள், பண்டசாலைகள் கட்டுதல், காப்பு, சாலைகள் அமைத்தல் முதலியன) வரம்புகளுக்கு உட்பட்டிருந்தது. ஸெம்ஸ்துவோவின் நடவடிக்கை கவர்னரதும் உள்துறை அமைச்சரதும் கண்காணிப்புக்கு உட்பட்டிருந்தது. அரசாங்கத்துக்கு வேண்டாத தீர்மானங்களை இவர்கள் நிறுத்திவிட முடிந்தது.—43.

10 துண்டிக்கப்பட்ட நிலங்கள்: 1861ல் ருஷ்யாவில் பண்ணையடிமை முறை ஒழிக்கப்பட்ட பொழுது விவசாயிகளிடமிருந்து எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டு நிலப்பிரபுகளுக்கு வழங்கப்பட்ட நிலங்கள். இவை ஆகச் சிறந்த நிலங்கள்—நீர்த்துறைகள் மேய்ச்சல் நிலங்கள் அல்லது புல் வெளிகள், காடுகள்—ஆகும். இவை இன்றி விவசாயிகள் பயிர் செய்ய முடியாது.—51.

11 சோஷலிஸ்டு-புரட்சியாளர் கட்சியினர் — ருஷ்யாவில் 1901 இறுதியிலும் 1902 துவக்கத்திலும் பல்வேறு நரோதியக் குழுக்களும் வட்டங்களும் ஒன்றுகலந்ததின் விளைவாகத் தோன்றிய ஒரு சிறுமுதலாளித்துவக் கட்சி. அவர்கள் தம்மைத் தாமே சோஷலிஸ்டுகள் என்று அழைத்துக் கொண்டார்கள். ஆனால் அவர்களது சோஷலிசத்திற்கும் விஞ்ஞான சோஷலிசமான மார்க்சியத்திற்கும் பொதுவான அம்சம் எதுவும் இல்லை. அவர்களது சோஷலிசம் குட்டி முதலாளித்துவ கற்பனையான சோஷலிசமாகும்.

சோஷலிஸ்டு-புரட்சியாளர்கள் பாட்டாளி வர்க்கத்தினருக்கும் விவசாயி மக்களுக்கும் இடையே உள்ள வர்க்கத்தன்மையதான வேறுபாடுகளைக் காணத் தவறினர். விவசாயி மக்களிடையே உள்ள வர்க்கப் பிளவையும் வர்க்கப் பகைமையையும் (உழைக்கும் விவசாயிகளுக்கும் குலாக்குகளுக்குமிடையே உள்ள பகைமையையும்) மெருகிட்டு மறைத்தனர், புரட்சியில் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் தலைமைப் பாத்திரத்தை நிராகரித்தனர். ஜார் ஆட்சிக்கு எதிரான போராட்டத்தில் ஓர் அடிப்படை முறையாகத் தனிநபர் பயங்கரச் செயல்களைக் கடைப்பிடித்தனர்.

1905-07 புரட்சி தோல்வியடைந்ததால் சோஷலிஸ்டு-புரட்சியாளர் கட்சியில் நெருக்கடி ஏற்பட்டது. இக்கட்சியின் தலைவர்கள் ஜார் ஆட்சியை எதிர்த்த புரட்சிகரப் போராட்டத்தைத் தொடர்ந்து நடத்த மறுத்துவிட்டார்கள். 1917 பிப்ரவரியில் நடந்த முதலாளித்துவ-ஜனநாயகப் புரட்சிக்குப் பிறகு சோஷலிஸ்டு-புரட்சியாளர் கட்சியின் தலைவர்கள் முதலாளித்துவத் தற்காலிக அரசாங்கத்தில் அமைச்சர் பதவிகளை வகித்தனர். 1917 கோடை காலத்தில் விவசாயி இயக்கத்தை ஒடுக்குவதில் பங்கெடுத்தார்கள், அந்த சமயம் சோஷலிசப் புரட்சிக்கு ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருந்த தொழிலாளி வர்க்கத்தை எதிர்த்து முதலாளிகளையும் நிலப்பிரபுக்களையும் முழுமனதுடன் ஆதரித்தார்கள். அக்டோபர் சோஷலிசப் புரட்சியின் வெற்றிக்குப் பிறகு இந்தக் கட்சி சோவியத் குடியரசுக்கு எதிரான எதிர்ப்பு புரட்சிப் போராட்டத்தில் தீவிரமாகக் கலந்து கொண்டது.—55.

12 சர்யா (“உதயம்”): “இஸ்க்ரா” ஆசிரியக் குழுவால் ஷ்டுட்கார்ட் நகரில் 1901-1902 ஆண்டுகளில் வெளியிடப்பட்ட மார்க்சிய விஞ்ஞான-அரசியல் சஞ்சிகை.—64.

13 இஸ்க்ரா (“தீப்பொறி”): முதலாவது அகில ருஷ்யச் சட்ட விரோத மார்க்சியச் செய்தித்தாள். வி.இ. லெனினால் 1900 டிசெம்பரில் வெளிநாடுகளில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. இதன் பிரதிகள் இரகசியமாக ருஷ்யாவுக்குள் கொண்டு வரப்பட்டன. கட்சிச் சக்திகளை ஒன்றுபடுத்துவதிலும் கட்சி ஊழியர்களின் அணியை உருவாக்கி அவர்களை இயக்கத்தில் சேர்ப்பதிலும் இஸ்க்ரா மையமாகச் செயல்பட்டது.—64.

14 உடைமை உரிமைப் பத்திரங்கள்—1861ல் பண்ணையடிமை முறை ரத்து செய்யப்பட்டதன் தொடர்பாக, நிலப்பிரபுக்களுடன் தாற்காலிகக் கடப்பாடுள்ள குடியானவர்களின் நில சம்பந்தமான உறவுகளை நிர்ணயிக்கும் பத்திரங்கள். சீர்திருத்தங்களுக்குமுன் குடியானவர்களின் அனுபோகத்திலிருந்த நிலத்தின் அளவு சாசனங்களில் குறிக்கப்பட்டது, சீர்திருத்தங்களுக்குப் பின் குடியானவர்களிடம் எஞ்சிய நிலப் பகுதிகள் வரையறுக்கப்பட்டன. நிலப்பிரபுவின் நலத்துக்காகக் குடியானவர்கள் ஆற்ற வேண்டிய கடமைகளும் இதில் விவரமாகக் குறிக்கப்பட்டன. குடியானவர்கள் செலுத்த வேண்டிய மீட்புத் தொகை சாசனங்களின் அடிப்படையில் வரையறுக்கப்பட்டது.—87.

15 கூட்டுப் பொறுப்பு: அரசாங்கத்துக்கும் நிலப்பிரபுக்களுக்கும் செலுத்த வேண்டிய பணத் தொகைகள் உரிய காலத்தில் முழுமையாகச் செலுத்தப்படுவதற்கும், செய்ய வேண்டிய எல்லாக் கடமைகளும் (வரிகள், நஷ்ட ஈட்டுத் தொகை செலுத்துதல், இராணுவத்துக்கு ஆள் திரட்டல் முதலியன) நிறைவேற்றப்படுவதற்கும் ஒவ்வொரு கிராமச் சமுதாயத்தையும் சேர்ந்த விவசாயிகளும் நிர்ப்பந்தமான கூட்டுப் பொறுப்பு சுமத்தப்பட்டது. ருஷ்யாவில் பண்ணையடிமை முறை ரத்து செய்யப்பட்ட பின்பும் இவ்வகை அடிமைத் தளை நடப்பில் இருந்தது, 1906ல் தான் அகற்றப்பட்டது.—90.

16 குளிர்காலத்தில் கூலிக்கமர்த்தல்: கோடை காலத்தில் வேலை செய்வதற்காக விவசாயிகளைக் குளிர் காலத்திலேயே அமர்த்திவிடும் இவ்வழக்கம் நிலப்பிரபுக்களாலும் குலாக்குகளாலும் கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வந்தது. குளிர்காலத்தில் குடியானவர்கள் பணத்துக்கு மிக மிகக் கஷ்டப்படுவார்கள். நிலப்பிரபுக்களும் குலாக்குகளும் இந்த நிலைமையைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு அவர்களை மிகக் குறைந்த சம்பளத்துக்கு அமர்த்திக் கொள்வது வழக்கமாயிருந்தது.—118.

வாசக நேயர்களுக்கு

இந்த மொழிபெயர்ப்பைப் பற்றியும் இந்தப் புத்தகத்தின் தயாரிப்பைப் பற்றியும் வாசக நேயர்களின் கருத்தை முன்னேற்றப் பதிப்பகம் மகிழ்வுடன் வரவேற்கும்.

கடிதங்களைத் தயை செய்து "Progress Publishers, 21, Zubovsky Boulevard, Moscow, U S S R" என்ற முகவரிக்கு அனுப்புங்கள்.

விற்பனையாளர்கள்

நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடெட்

தலைமை அலுவலகம்

6, Nallathambi Chetty Street, Madras-2

ஷோ-ரூம்

6/30, Mount Road, Madras-600002

கிளைகள்

80, West Tower St., Madurai-1

87/89, Oppanakara St., Coimbatore-1

Singarathope, Tiruchirapalli-8

Cherry Road, Salem-1